

PRO OBYČEJNÉ SMRTELNÍKY BYL **VULKÁN**
DOŽIVOTNÍM VĚZENÍM - NE VŠAK PRO **KARLA STENA**

Sten

ALLAN COLE & CHRIS BUNCH

VRAŽEDNÝ STŘET

Gorily vyrazily vpřed. Jeden z nich chytil Stena zezadu, ale Sten se mu vykroutil, vystřelil pěstí se vztyčeným palcem za sebe nad hlavu.

S nářkem a oběma rukama na pravém oku hromotluk Stena pustil. Sten se otočil a nohou hromotlukovi zlomil vaz.

„Chyťte ho, vy debilové!“ řval za nimi kápo.

Sten volně spustil paži. Ohnul prsty. Objevil se krystalový nůž. Chladný. Uklidňující.

Muž se železnou tyčí dorazil ke Stenovi jako první. Zuřivě s ní mával, ale Sten vstoupil do úderu a prořízl mu hrdlo.

Šermující muž uskočil před Stenovým výpadem a zamířil na jeho břicho. Sten seknul blokujícího muže seshora a jeho paže zaduněla o palubu.

Kápo se otočil a dal se na útěk, ale Sten ho dohnal těsně před směnovou místností...

V nakladatelství Perseus vyšlo:

Timurova trilogie:

Když bohové spali
Vlci bohů
Probuzení bohů

Stenova dobrodružství:

Sten
Vlčí světy
Dvůr tisíce sluncí
Flotila zatracenců
Pomsta zatracenců
Císařův návrat
Smršť

Připravujeme:

Konec říše

Tetralogie Vzdálená království:

Vzdálená království (již vyšlo)
Příběh bojovnice
Noční království
Návrat bojovnice

Allan Cole and Christopher Bunch

Sten

Text copyright © 1982 by Allan Cole and Chris Bunch
Cover copyright © 1999 by P. Bauer
Translation copyright © 1999 by P Černý
All Rights Reserved
Edition © 1999 by PERSEUS publishing Ltd.

ISBN 80-86030-68-7

VĚNOVÁNO
Jasonovi a Alisse
a také
Robertu Willeyovým

KNIHA PRVNÍ

VULKÁN

KAPITOLA PRVNÍ

SMRT PŘIŠLA do Střediska tiše.

Skafandr páchl. Tech se z vnitřku díval skrze poškrábané okno na trubici, jež obtáčela stěnu rekreačního domu a chrлил ze sebe sérii nadávek, které by pohoršily i obchodníka z hlubokého vesmíru.

Víc než co jiného si přál velké, studené narkopivo, aby zabil kocovinového bubeníka, kterého měl v hlavě. Jediné, co věděl, že nechce, bylo plácát se vně Vulkánu a civět na centimetrovou slitinovou trubku, která se nechtěla napojit.

Připnul se postrojem k přírubě, nastavil sílu momentového klíče podle oka a vychrlil ze sebe další sbírku oplzlostí. Tentokrát do nich zahrnul i svého nadřízeného a všechny ty smradlavé Migy, kteří se bavili metr a celý svět od něj.

Hotovo. Odepnul postroj a uvedl v život malinkou pohonnou jednotku skafandru. Nejenže byl jeho nadřízený blbec, který dřív dělal hošana potěšitele, ale taky bude muset zatáhnout prvních šest rund. Tech vypnul svůj vynulovaný mozek a tupě vyrazil k uzávěru.

Samozřejmě, že se při nastavování silového momentu spletl. Kdyby trubkou neproudil fluor pod vysokým tlakem, neměla by tato chyba žádné vážné následky.

Přepjatá spojka praskla a čistý fluor si pomalu prokousal cestu ven a po několik směn neškodně stříkal do volného prostoru. Ale jak se trhlina rozšiřovala, tryskající pramínek se stočil přímo na vnější plášť Střediska, pronikl izolací a nakonec i skrz vnitřní plášť.

Nejdřív měla díra velikost špendlíku. Prvotní pokles tlaku uvnitř domu nebyl dostatečně silný, aby nakopnul monitory vysoko nahoře v ovládací kabině u stropu Střediska.

Středisko mohlo být zábavním parkem lásky na kterékoliv z milionu průkopnických planet. Potěšitelky a potěšitelé Firmy se prodírali davy Migů a hledali ty příbyvní, nezkušené, kterým by na kartách mohly zbývat ještě nějaké kredity.

Dlouhé řady hracích automatů extaticky vybuchovaly na procházející dělníky a vydávaly různé mechanické chichoty, když se do hry nechal vtáhnout další jedinec.

Středisko bylo rekreačním centrem, které Firma „s těmi nejlepšími úmysly na srdci“ zřídila pro Migy. „Mig, který se baví, je šťastný Mig,“ prohlásil jednou psycholog Firmy. Nedodal však již - což ani nemusel - že bavící se Mig také utrácí kredity a to většinou až do červeného. Každá ztráta znamenala hodiny přidané k pracovní smlouvě dělníka.

Právě proto působilo Středisko, i přes hlučnou hudbu a smích, pochmurným, šedivým dojmem.

Dva mohutní sociostrážci hlídali vstup do Střediska. Starší ze strážců kývl na tři rozjařené Migy, co přecházeli z jedné nálevny do druhé, a pak řekl svému kolegovi: „Jestli sebou takhle škubneš pokaždý, když se na tebe někdo podívá, brzy budou ty Migové chtít vědět, co bys dělal, kdyby se *opravdu* chtěli porvat.“

Zelenáč se dotkl své omračovací hole. „Já bych jim to rád ukázal.“

Starší muž povzdechl, potom se podíval dál dolů do chodby. „Sakra. Malér.“

Jeho kolega téměř vyskočil ze své uniformy. „Kde? Kde?“

Starší muž ukázal. Z pohyblivého chodníku vystupoval Ámos Sten a mířil si to rovnou do Střediska. Druhý strážce se při pohledu na malého Miga středního věku rozesmál. Potom si všiml vystupujících svalů na Amosově krku i pěstí velkých jako palice.

Na to strážník senior vzdychl a opřel se o trám tvaru I.

„Je to dobrý, hochu. Má s sebou celou rodinu.“

Unaveně vypadající žena a dvě děti seběhly za Amosem z pohyblivého chodníku.

„Co to prosímte meleš," řekl mladík, „mně ten trpaslík nijak silně nepřipadá."

„To ještě Ámose neznáš. Kdybys ho znal, tak bys stáhnul vocas - zvlášť kdyby byl Ámos naladěnej na nějakou tu rvačku pro spravení nálady."

Čtyři Migové se malými obdélníčky dotkli snímače a centrální počítač Vulkánu zaznamenal přesun MIGA STENA ÁMOSE; MIGA STENOVÉ FRÝDY; MIGA-ZÁVISLÉHO STENA AHDA; MIGA-ZÁVISLÉHO STENA JOHSE do Střediska.

Jak rodina Stenových procházela kolem stráží, starší z nich se usmál a lehce kývl na Ámose. Jeho kolega jen zíral. Sten je ignoroval a nasměroval svoji rodinu ke vchodu do živografu.

„Migové se rádi perou, co? To není zrovna to, čemu se říká Firmou schvalované společenské chování."

„Synu, kdybysme urazili hlavu každému Migovi, kterej ve Středisku nápad druhýho, za chvíli by nebylo dost pracovních sil."

„Myslím, že bysme ho měli nějak sejmout."

„Ty si myslíš, že by se ti to povedlo?"

Mladý strážník kývl. „Proč ne? Chytit ho zezadu při narkokouření a jednu mu vrazit."

Starší muž se usmál a dotknul se dlouhé, fialové jizvy na své pravé paži. „O to už se pokoušeli jiný, lepší. Možná se pletu. Možná, že právě ty jsi ten, kterému se něco povede. Ale dobře si pamatuj, že Ámos není žádnéj starej Mig."

„Co je na něm tak zvláštního?"

Strážníka začínal jeho nový kolega s celou tou svojí konverzací nudit. „Tam odkud pochází, žerou takový malý chlapečky, jako jsi ty, k snídani."

Mladík se naježil a zakabonil se. Pak si vzpomněl, že dokonce i bez panděra by měl jeho parťák asi o dvacet kilo a patnáct let víc než on. Otočil se a obrátil svou zamračenou tvář na starou paní, která se vesele motala ze Střediska ven. Podívala se na něj s gumovým úšklebkem a plivla na zem pod zelenáčovy nohy. „Debilní Migové!"

Ámos svoji kartu protáhl snímačem živografu a počítač automaticky přidal hodinu k jeho pracovní smlouvě. Všichni čtyři vešli do předsálí a Ámos se rozhlédl kolem.

„Nevidím tu našeho kluka."

„Karl říkal, že musí zůstat ve škole o směnu navíc," připomněla mu Frýda.

Ámos pokrčil rameny.

„O moc nepříjde. Jeden chlápek z linky tu byl minulou volnou směnu. Říkal, že první představení je nějaká debilita o tom, jak se nějakěj Exek zamiluje do potěšitelky a vezme jí s sebou bydlet do Oka."

Uvnitř divadla zavřeštěla hudba.

„Pojď, tati, jdeme."

Ámos následoval rodinu do sálu.

Sten jako o závod klepal do klávesnice počítače, pak stiskl tlačítko ZAHÁJENÍ ÚKOLU. Obrazovka se rozsvítila, pak se obraz vymazal. Sten sebou trhl. Nestihne to dodělat, aby se mohl sejít s rodinou. Starý počítačový systém školy nezvládal počet studentů přihlášených do směny jeho třídy.

Sten se rozhlédl po třídě. Nikdo se nedíval. Zmáčkl ZÁKLADNÍ FUNKCE, pak rychlou řadu kláves. Sten našel způsob, jak se napojit do jedné solidní databanky centrálního počítače. Zajisté to bylo proti školnímu řádu, ale Sten, stejně jako každý sedmnáctiletý mládežník, odkládal zítřejší problémy na zítra.

Když bylo spojení navázáno, zasunul svoji úkolovou kartu a zavrčel, když se na obrazovce objevilo zadání. Bylo to cvičení výroby travers ve tvaru L na kybersoustruhu.

Bude trvat věčnost, než udělá sváry, a uvědomil si, že zadaná technika, překonaná dokonce i standardem školy, ve spoji povolovala maximální toleranci tři mikrony.

Najednou se Sten zazubil. Řád už vlastně porušil...

Světelným perem na obrazovku nakreslil dva profily šlechtěné oceli, pak pozměnil vstupní funkci na PROGRAM ÚKOLU. Přepnul funkci pera na SVAŘOVÁNÍ. Stačilo pár rychlých pohybů a někde na Vulkánu se dva kovové profily přivařily k sobě.

Možná, že to však bylo pouze počítačové cvičení.

Sten útrpně čekal, zatímco se obrazovka konečně začala mazat. Nakonec se zase rozsvítila a počítač napsal: PROJEKT ÚSPĚŠNĚ DOKONČEN. Byl hotov. Stenovy ruce bleskově kmitaly po klávesnici, jak odstraňoval ilegální propojení a napojil se zpátky na školní počítač, který se ospale přepnul do ČEKACÍHO PROGRAMU. Vložil do něj ještě z paměti svého terminálu PROJEKT ÚSPĚŠNĚ DOKONČEN, vypnul a už byl na nohou a hnal se ke dveřím.

„Upřímně řečeno, pánové," řekl baron Thoresen, „to, že se programy D a R střetají s nějakými smyšlenými etickými pravidly Říše, mě zajímá mnohem méně než zdraví naší vlastní Firmy."

Začalo to jako rutinní schůzka rady ředitelů Firmy. Těch dvanácti lidí, kteří ovládali téměř miliardu životů. Pak starý Lestr ledabyle položil svoji otázku.

Thoresen náhle vstal a začal přecházet sem a tam. Mohutné tělo ředitele udržovalo pozornost rady stejně jako jeho autorita a hřmotný hlas.

„Jestli vám připadá, že nejsem vlastenec, pak se omlouvám. Jsem obchodník, ne diplomat. Stejně jako můj dědeček přede mnou, tak i já věřím v jediné, a to je naše Firma."

Jen jeden ze shromážděných mužů nebyl dojat. Lestr. Věř starému zloději. Už má své, tak může být etický.

„Velmi dojemné," řekl Lestr. „Ale my - rada ředitelů - žádáme vaši zúčastněnost. Ptali jsme se na vaše výdaje na Projekt Bravo. Odmítl jste nám sdělit cokoli o charakteru vašeho experimentu a přitom stále požadujete dodatečné fondy. Ptám se jen pro případ, že by byla možnost zajistit asistenční příspěvek nějakého z fondů Říše."

Baron se na Lestra podíval zamyšleně, ale bez obav. Thoresen byl koneckonců tím, kdo má v ruce všechny karty. Neměl však nejmenší zájem, aby měl ten mazaný šťoural sebemenší ponětí. A Thoresen znal lepší způsoby než zkoušet nějaké zastrašování. Lestr byl příliš ostrý na to, aby věděl, co je to strach.

„Oceňuji tvůj přínos a zájem o nezbytné výdaje. Nicméně, tento projekt je pro naši budoucnost tak důležitý, že si nemůžeme dovolit sebemenší únik informací."

„Máme to snad chápat jako nedůvěru?" zeptal se Lestr.

„Ne ve vás, pánové. To by bylo absurdní. Ale kdyby se naše konkurence dozvěděla o cíli Projektu Bravo, ani mé pevné svazky s Císařem by ji nezastavily před tím, aby nám ho ukradla - a zruinovala nás."

„Dokonce i kdyby něco uteklo," zkoušel to druhý člen rady, „bylo by tu ještě jedno řešení. Mohli bychom třeba ovlivnit jejich dodávky AM₂."

„Samozřejmě s využitím vašich blízkých, osobních svazků s Císařem," vložil se do toho Lestr vlídně.

Baron se nepatrně usmál.

„Ani já bych nepředpokládal tak přátelskou pomoc. AM₂ je energie, z které žije jenom Říše a Císař. Nikdo jiný."

Ticho dokonce i od Lestra. Duch Věčného Císaře uzavřel konverzaci. Baron se rozhlédl kolem sebe, pak schválně poklesl hlasem a přešel do nudné formy konverzace.

„Nemáte-li žádné další připomínky, poznamenávám zvýšené financování, tak jak bylo schváleno. Teď k prostějším záležitostem. Máme štěstí, že naše náklady na údržbu zařízení Vulkánu se snížily o celých patnáct procent. Netýká se to jen vnitřního zařízení pro kotvení lodí, ale i opatření s předem zapečetěnými kontejnery. Nejsem však stále spokojen. Bylo by mnohem lepší, kdyby..."

Když živograf skončil a světla se rozsvítila, Ámos mrkavě otevřel oči. Podle toho, co si pamatoval, ten Exek a potěšitelka spolu odešli do Oka, následně odletěli na nějaký průkopnický svět a něco je tam přepadlo, nebo tak nějak.

Zívnu. Ámosovi se živografy nijak zvlášť nelíbily, ale poklidné zdřímnutí přišlo tu a tam vhod.

Ahd do něj šťouchl loktem. „Už vím, čím chci být, až vyrostu. Exekem.“

Ámos sebou trhl a probral se docela. „Proč to, chlapče?“

„Protože zažívají velká dobrodružství, mají peníze a medaile a... a... a všichni moji kamarádi se taky chtějí stát Exekama.“

„Na to pěkně rychle zapomeň,“ vyprskla Frýda. „My se s Exekama nemísíme.“

Chlapec svěsil hlavu. Ámos ho poplácal po zádech. „To není proto, že bys nebyl dost dobrý, synku. Každý Sten má větší cenu než šest těch debi-“

„Ámosi!“

„Pardon. Lidí.“ Pak se Ámos zarazil. „Sakra. Na tom přeci není nic sprostýho říkat vo Exekách, že sou debilové. Protože přesně to sou. Víš, Ahde, tyhle Exekové nejsou žádný hrdinové. Naopak sou nejhorší ze všech. Zabili by člověka, jenom aby splnili normu a pak by ještě jeho rodinu obrali o přídavek za úmrtí. Kdyby ses stal Exekem, vůbec bysme na tebe s maminkou - ani ty sám - nebyli hrdý.“

Potom se ozvala jeho malá dcerka.

„Já chci být potěšitelkou,“ oznámila.

Ámos potlačil smích, když uviděl, jak Frýda poskočila asi metr a půl. Rozhodl se, že tohle nechá na ní.

Tlak konečně trubku roztrhl a unikající plyn si to namířil přímo proti díře, kterou si do Střediska vypálil.

První zemřel starý Mig, který byl opřený o vnější točivou stěnu dómu, pár centimetrů od díry v plášti dómu. Ve chvíli, kdy uviděl, jak mu fluor spálil maso a hrudní koš a nechal jen odhalenou červeň pulsujících plic, byl již mrtvý.

V ovládací kabině Střediska skupinka znuděných Techů pozorovala, jak se podnapilý Mig snaží přemluvit potěšitelku k večírku za sníženou cenu. Jeden Tech poznamenal: „Nemá šanci. Potěšitelky slevy nedávají.“

Tlak již klesl pod nebezpečnou hranici a alarmy se spustily. S nikým to nehnulo. Poruchy a poplachu byly na Vulkánu na denním pořádku.

Vrchní Tech se zvolna doploul k hlavnímu počítači. Zadal něco do klávesnice, což umlčelo *bim-bam-bim*- a blikání světel poplašných zařízení.

„Tak se podíváme, co se děje.“

Na monitoru se pohotově objevila odpověď.

„Hmm. Tohle je trochu vážnější. Podívej se.“

Jeho asistent se mu díval přes rameno.

„Nějaká chemikálie uniká do dómu. Nějak to napravím.“ Tech zase něco vyťukal do klávesnice a zakousl se hlouběji do informační banky.

INDIKACE ÚBYTKU VZDUCHU; PŘÍTOMNOST ZNEČIŠŤUJÍCÍ LÁTKY;
POTENCIONÁLNÍ OHROŽENÍ ŽIVOTŮ; ČERVENÉ VÝSTRAŽNÉ SVĚTLO

Vrchní Tech konečně přestal reagovat znuděně.

„Příbblí údržbáři a ty jejich podělaný, věčně dřavý trubky. Myslí si, že nemáme na práci nic jinýho než po nich uklízet. Nejradši bych podal zprávu, po které by se jim připálili všechny chlupy na těch jejich holejch -“

„Ale... pane?“

„Nepleť se mi do cesty, když zuřím. Co chceš?“

„Nemyslíte, že by se to mělo opravit? A rychle?“

„Jo. Zjistí kde. Půlka těch zatracenejch čidel nefunguje, nebo do nich někdo nalil pivo.“

Kdybych dostal kredit za každý..."

Jeho hlas se vzdálil, jak stopoval únik. Nakonec pomocí počítače zúžil možnosti výskytu podrobným zkoumáním trubky po trubce. „Sakra. Na to si musíme vzít skafandry. Běží to k laboratornímu dómu - ou!"

Plánek, který prohlížel, zamrzl a rozblíkal se nad ním červený nápis: JAKÝKOLIV INCIDENT SOUVISEJÍCÍ S PROJEKTEM BRAVO MUSÍ BÝT OKAMŽITĚ HLÁŠEN THORESENOVI.

Jeho asistenta to překvapilo. „Ale proč to -" Ustal, když zjistil, že ho vrchní Tech ignoruje.

„Přiblíží Exekové. Musíš se jich snad ptát, i když se chceš vy..." Otevřel v počítači seznam, našel Thoresenův kód, spustil ho a narovnal se, aby počkal.

Baron si potřásl rukou se všemi svými kolegy z rady a ptal se jich na zdraví rodiny. Zmiňoval se o večeri nebo chválil vhodnost jejich návrhů. Až došel k Lestrovi.

„Cením si vaší přítomnosti, Lestře, více, než si myslíte. Vaše moudrost má jednoznačně rozhodující vliv na chod celé -"

„Docela dobrá výhybka před mojí otázkou, Thoresene. Sám bych to lépe nesvedl."

„Ale já jsem se ničemu nevyhýbal, drahý příteli. Já jsem jen chtěl -"

„Samozřejmě, že jste jen chtěl. Takové úlisnosti si nechte pro tyhle cvoky. Vy a já chápeme své pozice trochu jasněji."

„Úlisnosti?"

„Zapomeňte na to." Lestr vykročil ven, pak se otočil. „Samozřejmě víte, že tohle není osobní, Thoresene. Stejně jako vy mám na srdci pouze nejlepší zájmy *naší* Firmy."

Baron přikývl. „Nic jiného bych od vás ani nečekal."

Thoresen se chvíli díval za starým mužem, jak se belhá pryč. Ten starý zloděj začíná bláznit, pomyslel si. Co by mohlo být osobnějšího než moc?

Otočil se ke zdroji tichého bzučení a ukázal. Šest polic, které vypadaly jako knihovna se starožitnými knihami, se odsunulo a otevřelo přístup k panelu počítače.

Udělal tři rozvážné úkony a potom zmáčkl tlačítko ODPOVĚĎ. Na obrazovce se objevil vrchní Tech. Máme problém, pane, tady ve dvacáté šesté rekreační čtvrti.

Baron kývl. „Podejte hlášení."

Vrchní Tech uhodil do klávesnice, obrazovka se rozdělila a na jedné straně se odvíjely podrobnosti o úniku plynu do Střediska. Baron to okamžitě pochopil. Počítač ukazoval, že smrtící plyn během patnácti minut zaplní rekreační dóm.

„Proč to nespravíš, techniku?"

„Protože ten blbej počítač na mě pořád chrlí .Projekt Bravo, Projekt Bravo'," zavrčel šéf Tech. „Jediné, co potřebuju, je vaše povolení a budu to mít spravené natotata a nikdo se nic - Spravím to."

Baron se na chvíli zamyslel.

„Říkáš, že se k úniku nedá dostat jinudy než přes laboratoř Projektu Bravo? Nemůžete tam poslat Techa pro vakuovou údržbu?"

„Bez šance. Trubka je tak těžce pokroucená, že jí budeme muset uříznout u zdroje. Ano, pane. Musíme se dostat do laboratoře."

„Pak vám nemohu pomoci."

Šéf Tech ztuhl.

„Ale to unikání se nezastaví ve čtvrti dvacet šest. Ten blbej fluor se sloučí a sežere všechno kromě skleněné stěny."

„V tom případě šestadvacítku odhodte."

„Vždyť tam máme nějakých čtrnáct set lidí -"

„Máte své rozkazy."

Vrchní Tech zíral na Thoresena. Najednou kývl a klávesou se odhlásil.

Baron povzdechl. Poznamenal si v mysli, že bude muset nabrat nějaký nový

nekvalifikovaný personál, aby vyrovnal počet. Pak si ještě jednou všechno probral, aby se ujistil, že mu nic neuniklo.

Měli problém s bezpečností. Vrchní Tech a samozřejmě jeho asistenti. Mohl ty muže přeložit a nebo ještě snazší by bylo - Thoresen ten problém vymazal z hlavy. Na obrazovce blikalo menu jeho večere.

Vrchní Tech hvízdnu bez tónu a rozvázně poklepal nehem na obrazovku. Jeho asistent poletoval poblíž.

„Uf, neměli bysme...”

Šéf Tech se na něj podíval, ale pak se rozhodl, že neřekne nic. Odvrátil se od terminálu a rychle odemknul červený panel s nápisem ZAHÁJENÍ BEZPEČNOSTNÍHO POSTUPU.

Sten odstrčil rozzlobeného Techa a běžel dál chodbou ke vchodu do Střediska, nahmatávaje svoji kartu. Mladý sociostrážce mu zastoupil cestu.

„Já to viděl, chlapče.”

„Co jste viděl?”

„To, co jsi udělal tomu Techovi. To se neumíš chovat líp?”

„Ale ne, pane, on uklouznul. Někdo tam musel něco vylít. Hádám, že odsud bylo špatně vidět, co se přesně stalo. Zvlášť pak pro staršího člověka, pane.” Vypadal nevinně.

Mladší strážník se napřáhl, ale jeho kolega ho chytil za zápěstí. „Neblbni. To je Stenovo kluk.”

„Musíme ještě... jen jdi dál, Migu. Jdi dál.”

„Děkuju pane.”

Sten došel ke dveřím a přiložil svoji kartu ke snímači.

„Jen v tom pokračuj, chlapče a uvidíš. Víš, co se stane?”

Sten si počkal.

„Utečeš k Delinqům. A budou tě honit. Víš, co se stane, když ty Delinqy vyčmucháme? Vypálíme jim mozek.”

Strážník se zazubil.

„Potom jsou vážně milý. Občas nám na pár šichet pučujou holky, co u nich byly... než je vyhodí na pohyblivý chodníky.”

Náhle zaskřípěla hydraulika a bezpečnostní dveře neprodyšně zabouchly vchod. Sten vypadl ven a na zem.

Podíval se na strážníky. Začal něco říkat, ale pak následoval jejich zraky k blikajícím červeným světlům nad vchodem:

VCHOD ODŘÍZNUT... NEBEZPEČÍ... NEBEZPEČÍ

Pomalu se sebral. „Moji rodiče,” řekl Sten strnule. „Jsou uvnitř!”

Pak už jen mlátil do pevných železných dveří, dokud ho od nich starší sociostrážce neodtáhl.

Nálože pod šesti panely domu explodovaly. Slabé *praskání* se ztratilo v tajfunovitém řevu vzduchu unikajícího do vesmíru.

Téměř ladně zachytával unikající hurikán malé místnůstky v boudách Střediska i lidi v nich a plival je dírami do černé tmy.

Potom vítr náhle utichl.

To, co zbylo z budov, nábytku a živých tvorů, se vznášelo v chladné záři vzdáleného Slunce. Společně se suchými, rozmlácenými schránkami 1385ti lidských bytostí.

Uvnitř prázdného domu, kde bývalo Středisko, se z okénka řídicí kabiny díval šéf Tech. Jeho asistent vstal od svého stolu, přišel k oknu a chytil ho kolem ramen.

„Kašli na to. Byli to jen Migové.”

Šéf Tech se zhluboka nadechl.

„Jo. Máš pravdu. Nic víc než Migové.”

KAPITOLA DRUHÁ

PŘEDSTAVTE SI VULKÁN.

Smetišť visící ve tmě a lesku. Jeho středem skupina válců, houbových kopulí, trubek a bloků náhodně poskládaných dementním dítětem.

Představte si umělý svět Vulkánu, srdce Firmy o ceně megamiliard kreditů. Naprosto nulové ovzduší světa obchodů a továren.

Rudné lodě Firmy nekonečně proudily do Vulkánu a přivázely suroviny. Rafinace, výroba, částečná a v mnoha případech i konečná montáž produktů, které nákladní lodě Firmy dopravovaly na polovinu galaxie. Pro říši, zakládající se na obchodu a podnikání, byl tento monstrózní, vertikální kartel velmi výhodný.

Před šesti sty lety byl Thoresenův děd vyzván Věčným Císařem, aby Vulkán postavil. Součástí této výzvy byl tanker třídy C, plný antihmoty₂, což je energetický zdroj, který lidstvu otevřel galaxii.

Práce začala stavbou osmkrát šestnáct kilometrů velkého, zkoseného válce, ve kterém měla být umístěna administrativa a podpůrné systémy nového světa.

Pohonný mechanismus toto jádro přesunul o dvacet světelných let soustavou, do míst sice mrtvých, avšak velmi bohatých na minerály.

Celé kompletní továrny, mnoho obřích bubnů, byly předem vyrobeny v jiných systémech a následně zasazeny do jádra nového světa. K nim patřilo i nepřeborné množství životně důležitých systémů, od bytů, přes hydroponickou výrobu rostlin až po rekreační centra.

Počítačové projekce dělaly z tehdy ještě nepojmenovaného světa něco velkolepého: hučící, ultravýkonný kolos pro neefektivnější využívání dělníků i materiálů. Jediné, co počítač nikdy nevzal na vědomí, byl člověk.

Po létech provozu bylo mnohem snazší zavřít továrnu, v níž skončila výroba než ji přestavovat. Do prostoru byly podle potřeby vměstnány další novější továrny, ubytovny a provozní domy. Ve světě, kde byla gravitace ovládaná McLeanovými generátory, bylo jen otázkou potřeby, kde bude dole a kde nahoře. Po dvou stech letech připomínal Vulkán kovové sousoší, které by mohlo být nazváno *Šrotiště hledající svářeče*.

Později bylo nad celou touto snůškou ledabyle poházených plechovek namontováno kovové Oko - ředitelství firmy, spojené s jádrem původního válce. Šestnáct kilometrů široký hřib byl ve Stenově době teprve dvě stě let starý, přistavěný až po centralizaci Firmy.

Pod Okem byla nákladní plocha, rezervovaná převážně pro vlastní lodě Firmy. Nezávislí obchodníci kotvili mimo tento svět a byli nuceni nést dodatečné výdaje, spojené s přepravou nákladu a pasažérů pomocí vesmírných nákladáků Firmy.

Pod doky byla kopule pro návštěvníky. Normální, široce otevřený přístav, kde každý kredit utracený obchodníkem nebo jeho posádkou šel rovnou na účet Firmy.

Posádky z mimosvěta se nedostaly dál než do návštěvní kopule. Firma si nepřála, aby se někdo stýkal nebo obchodoval s jejími dělníky.

Po galaxii se o Vulkánu šířily jen neurčité zprávy. Na Vulkán však nikdy nepřišla Komise pro imperiální práva. Protože Firma vydělávala.

Tato obří nestvůra po staletí dodávala přesně to, co Říše potřebovala. A interní bezpečnost Firmy své území udržovala v klidu.

Věčný Císař byl vděčný. Tak vděčný, že jmenoval Thoresenova dědečka do šlechtického stavu. A Firma rýžovala dál.

Každý kolos se točí už jen ze setrvačnosti a nezáleží, jestli to je třeba Perská říše, nebo General Motors z těch starověkých, či rozlézající se Konglomerát z nedávné historie. Chvilí ano. Když si někdo ve Stenově době všiml, že Firma už sto let nevyvinula žádné

nové výrobní postupy, nebo že invence a inovace byla potlačována osobním oddělením Firmy, k baronovi se to nedostalo.

Dokonce i kdyby byl někdo tak odvážný, nebo tak hloupý, aby se o to pokusil, bylo to zbytečné, barona Thoresena strašil fakt, že to, co vytvořil jeho děd, se pomalu hroutilo pod rukama. Vinil z toho svého otce, zbabělého patolízala, který nechal byrokraty suplovat za inženýry. Ale dokonce i kdyby byl třetí Thoresen mužem s představivostí, stále by bylo pravděpodobně nemožné získat kontrolu nad tou mnohohlavou příšerou, kterou stvořil nejstarší Thoresen.

Baron vyrůstal s ryzí odvahou a zapálením pro krvavý boj - ať již tělesný nebo společenský - započatý jeho dědem, avšak z jeho vrozené poctivosti neměl vůbec nic. Když jeho otec náhle zmizel v mimosvětě -aby ho už nikdy nikdo nespátlil - nebylo pochyb, že to bude jeho syn, kdo povede radu ředitelů Firmy.

Nyní se rozhodl znovu oživit, co jeho děd započal. Ne však tím, že Firmu otočí vzhůru nohama a zatřepe s ní. Thoresen chtěl mnohem víc. Byl posedlý myšlenkou podobného mistrovského kousku jako v kendo.

Projekt Bravo.

Ted' už do chvíle, kdy přinese své ovoce, zbývalo jen několik málo let.

Pod baronem byla ještě rada a řídící pracovníci -Exekové. Žili a pracovali výhradně v Oku. K Firmě je nepoutaly pouze ocelově pevné smlouvy a vysoké platy, ale hlavně to nejsladší ze všech pokladů - téměř neomezená moc.

Pod Exeky byli technici - vysoce zruční specialisté, se kterými bylo velmi dobře zacházeno. Jejich smlouvy měly trvání od pěti do deseti let.

Když smlouva takového Techa vypršela, vrátil se domů jako bohatý muž, aby zahájil svůj vlastní byznys - jako partner Firmy, ve formě zvláštních distribučních práv, na jakékoliv nové produkty, které by mohl sám vynalézt - nebo mohl jít do důchodu.

Pro Exeka nebo Techa se Vulkán velmi podobal průmyslovému ráji.

Pro Migy to bylo peklo.

Velmi významnou ukázkou bylo, že vítěz Firemní soutěže: Pojmenuj naši planetu, migrační-nekvalifikovaný pracovník, použil peníze za hlavní cenu na to, aby vykoupil svoji smlouvu a mohl z Vulkánu odcestovat co nejdále.

Chlapi, hromotluci i padavky - nějací ti potulní dělníci na špinavou práci se vždycky našli. Ale stejně jakoby se Egyptan podíval nad technickou genialitou Joadů, byl by rachot výrobních linek dvacátého století obdivován lidmi, jako je Ámos Sten.

Amosovi jeden svět nestačil. Dělal všechno pro to, aby sehnal něco do žaludku a měl to čím zapít, ale hlavně aby získal letenku pryč z tohoto světa. Byl to člověk, který dokázal spravit všechno. Rozchodil váš zastaralý kombajn, nebo vám do šestého poschodí odnesl vašeho nového robota.

A pak zase dál.

Jeho žena, Frýda, byla děvče z farmy za vodou, se stejnou touhou zvědět, co přinese nová planeta. Byli přesvědčení, že nakonec najdou svět, na kterém by se usadili. Nějaký takový, kde nebylo tolik lidí a kde se muži a ženy nemuseli lopotit pro cizí prospěch.

Ale než ho najdou, bylo cokoli nového lepší než to, co zatím poznali.

Než však přišli na Vulkán.

Náborové kecy zněly ideálně.

Dvacet pět tisíc kreditů ročně pro něj, plus nekonečné prémie pro talentovaného muže jeho druhu. Dokonce ještě smlouva pro Frýdu na deset tisíc ročně. A příležitost pracovat s nejdokonalejšími přístroji galaxie.

Náborář opravdu nelhal.

Ámosova fréza byla mnohem dokonalejší než všechny mašiny, co kdy viděl. Do stroje šly tři různé druhy kovů v tyčích. Byly rozebrány a zároveň elektronicky spojeny. Povolená tolerance pro takové ložisko - Ámosovi trvalo deset let, než zjistil, co dělá - byla jedna miliontina milimetru, plus mínus tisícina miliontiny.

Ámosův titul byl mistr strojník.

Na práci měl však jediné - zametat spony, které odlétaly od frézy odpadními otvory a netrefily se do odpadních trubíc. Všechno ostatní bylo automatické, řízené počítačem, vzdáleného na půl světa.

Ani slova o platu nebyla živá. Ale náborář se nezmínil o tom, že jenom kombinéza stála sto kreditů, sojové maso deset za porci a nájem za jejich třípokojový byt na ubikaci dělal měsíčně tisíc kreditů.

Čas vypršení jejich smluv se neustále vzdaloval, zatímco se Ámos a Frýda snažili vymyslet, jak se dostat pryč. Potom přišly děti. Neplánované, ale vítané. Firma k plození dětí přímo vybízela. Zásobárna nové generace pracovních sil bez nákladů na nábor a přepravu.

Ámos a Frýda bojovali proti výchovným postupům Firmy. Bylo však těžké vysvětlovat, co to bylo otevřená obloha a nebo jaké bylo jít po neznámé cestě, někomu, kdo vyrostl mezi šedivými kopulovitými dómy a pohyblivými chodníky.

Po dlouhé hádce s Amosem jednou prodloužila Frýda svoji smlouvu o půl roku, protože si koupila živý obraz přes celou zeď. Ukazoval zasněženou krajinu světa na pomezí.

Trvalo skoro osm měsíců, než sníh přestal padat na osamělou skupinku kopulí a dveře, za kterými byl hřejivý oheň v krbu, se přestaly otevírat, aby pozdravily dělníka vracejícího se domů.

Pro Ámose a Frýdu ten obraz znamenal mnohem víc než pro Stena. I když mladý Karl neměl to nejmenší tušení, jaké to je žít beze zdí na dosah ruky, jednu věc věděl jistě a to že jediným cílem jeho života, ať už to mělo stát cokoliv, bylo vypadnout z Vulkánu.

KAPITOLA TŘETÍ

„MUSÍŠ SI ZAPAMATOVAT, chlapče, že medvěd je takový, jak se na něj díváš.“

„Co je to medvěd, tati?“

„No, co to je. Je to něco jako to zvíře, co používá Imperiální garda. Viděl jsi to v tom vidografu.“

„Jo už vim. Vypadá to jako Poradce.“

„Tak trochu. Jenže je o něco chlupatější a ne tak blbej. No, takže když sedíš v průzkumném autě a díváš se dolů, nevypadá medvěd tak hrozně. Ale když ten medvěd stojí nad tebou...“

„Tomu nerozumím.“

„Ten medvěd je jako Vulkán. Kdybys byl v Oku, vypadal by asi docela pěkně. Ale když si jako Mig tady dole...“

Ámos Sten kývl a nalil si další půllitr narkopiva.

„Hlavní, co si musíš pamatovat, když bojuješ s medvědem, Karle, je, že nikdy nechceš být druhý. A hlavně, že se jím nikdy nechceš nechat chytit.“

O tom se už Sten dávno poučil. Díky Elmorovi. Elmor byl starý Mig, který měl na konci chodby garsonku. Většinu svého volného času však Elmor strávil v hracích prostorech pro děti, kde jim vyprávěl příběhy.

Pověsti nikdy nebyly pravdivé, ale vždycky krásné. Na Vulkán je přinesli průmysloví rolníci z mnoha světů a utvořili si svoji undergroundovou tradici.

Osídlování Ardmoru. Loď duchů z Capelly, O Farmáři, který se stal králem.

A také vlastní legendy Vulkánu. *Jak Delinqové zachránili Firmu*. Tajemné, šeptané příběhy o skladištích a továrních kopulích, které lidé už po generace nepoužívali... ale stále se v nich hýbalo něco živého.

Stenův nejoblíbenější byl ten, který Elmor říkal nejméně často - o tom, jak se jednoho dne všechno změní. Že z jiného světa přijde někdo a vyvede Migy nahoru, do Oka. Den odplaty, kdy ventilační systém bude plivat krev Exeků. Nejlepší bylo, když Elmor nakonec pomalu říkal, že muž, který Migy povede, bude sám Mig.

Rodičům od nich z chodby Elmor nikdy nevadil. Zabavil děti, takže od nich měli pokoj a z vděčnosti se skládali, aby Elmorovi v Den zakladatele kartnuli nějaký ten dárek. Jestliže někteří z nich věděli, že jsou Elmorovy příběhy většinou protifiremní, nic neříkali. Ani je to nezajímalo.

Konec byl nevyhnutelný. Někaké dítě mluvilo před špatným člověkem. Asi před Poradcem.

Jednou se Elmor nevrátil ze směny. Všichni se divili, co se stalo, ale začalo už to být nudné, a pomalu zapomněli.

Ne však Sten. Ještě jednou pak Elmora viděl. Byla z něj jen vetchá troska, potácející se za čistícím strojem na podlahy. Projel kolem Stena a podíval se na chlapce.

Elmor otevřel pusu a pokusil se promluvit, ale jeho jazyk se jen bezhlesně převaloval v puse a jeho řeč bylo spíš hrdelní sténání. Stroj zapískal, načež se Elmor poslušně otočil a potácel se za ním dál. Stenovi na mysli vytanulo jediné: vypálený mozek.

Řekl svému otci, co viděl. Ámos nasadil vážnou tvář. „To je umění, který se musíš naučit, chlapče. Abys uměl správně kličkovat, musíš jít doleva, když jdou oni doprava.“

„Co jsem ti říkal o kličkování, synku?“

„Nemohl jsem, tati. Byli čtyři a byli všichni větší než já.“

„To je špatný, chlapče. Ale v životě tě potká spousta věcí, které budou větší než ty. Jak si s tím poradíš?“

Sten se na chvilku zamyslel.

„Zezadu by nevypadali tak vysoký, že ne, tati?“

„To je hrozná myšlenka, Karle. Příšerná. Už jen proto, že je to pravda.“

Sten vstal.

„Kam máš namířeno?“

„Jdu... jdu si hrát.“

„Ne. Nejdřív nech zmizet ten monokl a počkej, až na to ty lidi zapomenou.“

Za čtrnáct dní jeden z těch čtyř hochů lezl při hodině tělocviku po laně, když se s ním najednou utrhlo a on spadl ze šesti metrů na železnou podlahu.

Tři dny na to dva další prozkoumávali nedokončený koridor. Byla to pravděpodobně jen smůla, že zrovna stáli pod panelem zdi, když se jeho úchyty uvolnily. Poté, co byli hoši propuštěni z nemocnice, udělil Poradce jejich rodičům důtku.

Vůdce útoku na Stena potkala stejná smůla. Po policejní hodině na něj někdo skočil zezadu a stloukl ho do bezvědomí. Po skončení vyšetřování řekl Poradce, že to byl pravděpodobně Delinq - člen jednoho z divokých gangů, které obývaly opuštěné sektory Vulkánu a žili na dosah vypálení mozku.

I přes toto vysvětlení měl pak Sten víceméně klid.

„Karle. Musím si s tebou promluvit.“

„Ehm... ano, tati?“

„Já a ještě jiný rodiče se máme dostavit k Poradci.“

„Aj.“

„Zajímá tě, co od nás chce?“

„Ano. To ano. Zajímá.“

„Nemáš nějaké tušení?“

„Ne, tati.“

„Aha. Tenhle sprej páchne jako... jako když se na osmnáct set čtyřicátéj pátej chodbě vyřil odpad. Pamatuješ na to?“

„Ano, tati.“

„Jsi dneska nějaký mlčenlivej, co? No nic. Někdo postříkal Poradce a jeho čtyři pomocníky. Postříkal jim kalhoty v místech, kde se sedí. Je to snad smích, co přede mnou skrýváš?“

„Ne, tati.“

„Nemyslel jsem si to. Poradce chce po všech rodičích, aby zjistili, kdo z nás má protispolečenské dítě a předali mu ho.“

„Co budeš dělat, tati?“

„Už sem to udělal. Stavěl jsem se v mikrorejstříku. Tvoje matka mluvila s knihovníkem, zatímco já jsem se podíval, kdo čte v poslední době knihy o chemii.“

„Aj.“

„Jo. Aj. Bohužel jsem odešel a zapomněl jsem jim ty záznamy vrátit.“

Sten neřekl nic.

„Můj táta mi jednou řek: Když chceš zapálit chlapa, musíš si bejt jistej, že ještě šest jinejch lidí vlastní kapesní autogen. Víš, co tím myslím?“

„Ano, tati.“

„Myslel sem si to.“

* * *

Jednou z největších zábav o volné směně byly podle Stena Xypaky.

Xypaky byly neuvěřitelně zlé masožravé nestvůry, které byly nalezeny na nějakém pekelném světě, objeveném průzkumnými raketami Firmy. Nikdo nevěděl, proč ty

psychopatické malé plazy posádka vůbec přivezla, ale prostě se tak stalo.

Přestože Xypaky byly jen dvacet centimetrů vysoké, byly ochotné zaútočit svými drápy a zuby na cokoli do velikosti stokrát vyšší. Jeden Stenův učitel, který pocházel z Původního světa, říkal, že nejvíce ze všeho se Xypaky podobají minityranosaurům.

Jestliže Xypaky nenáviděly téměř všechno stejně, měly ještě v srdci zvláštní odpor k tomu, co pocházelo z jejich vlastní krve, k jedincům svého vlastního druhu. S výjimkou krátkého rozmnožovacího období Xypaky ze všeho nejvíce milovaly, když mohly na kusy roztrhat nějakou další Xypaku. To z nich dělalo ideální zvířata pro sázkové souboje.

Ámos byl právě odměněn Firmou za to, že vymyslel, jak by jeho fréza mohla fungovat ještě tisíc hodin navíc, bez servisní opravy, kdyby výfuk odpadu neústil přímo nad sáním chlazení počítače. S velkými obřadnostmi odpárali od Ámosovy smlouvy jeden rok.

Ámos, který vždycky rád sázel, využil tento rok k zakoupení jedné Xypaky.

Sten plaza od první chvíle nenáviděl, zvlášť poté, co při jednom takovém bleskovém sklapnutí čelistí málem přišel o malíček.

„Ani já tu bestii nemám rád," vysvětloval Ámos. „Nelíbí se mi, jak vypadá, jak páchne, nebo jak žere, ale tahle Xypaka je naše propustka z Vulkánu."

Jeho kecy zněly přesvědčivě. Ámos měl v plánu bojovat s Xypakou jen v malých zahajovacích zápasech a sázet jen lehce. „Výhry budou malé - měsíc ze smlouvy tady, týden tam. Dříve nebo později nám zajistí letenky na cestu odsud." Dokonce i Stenova matka byla přesvědčena, že na Ámosově nejnovějším plánu něco je.

A Sten, ten si od patnácti nepřál nic jiného než zmizet z Vulkánu. A tak Xypaku pořádně vykrmoval, žil s jejím hnusným pachem a snažil se nekřičet moc nahlas, když při krmení vyndal ruku z klece o trochu pomaleji.

Na chvíli se zdálo, že Ámosův velký plán bude fungovat. Až do dne, kdy se na zápasech, pořádaných ve starém průchodu, pár řad před nimi objevil Poradce.

Sten nesl za Ámosem Xypaku do arény.

Přes celý ring si jich Poradce všiml a celý ho oběhl až k nim. „Ale Ámosi," řekl srdečně, „nevěděl jsem, že jsi Xypakář."

Ámos opatrně kývl.

Poradce si prohlédl syčící bestii v kleci pod Stenovou paží. „Vypadá to, že máš pěkný zvíře, Ámosi. Co bys řekl tomu, kdybys ho v prvním souboji postavil proti mému?"

Sten se podíval přes ring a uviděl obézní, velikánskou Xypaku, kterou nesl jeden z Poradcových poskoků.

„Tati," řekl. „To nemůžeme. Ona tu naší -"

Poradce se na Stena zamračil.

„To necháváš o svých věcech rozhodovat syna, Ámosi?"

Ámos potřásl hlavou.

„No, tak jim ukažme, že jsme nejlepší sportovci ze všech. Ukažme ostatním průchodům, že nás ty jejich ještěrky už nudí, že radši bojujeme mezi sebou, co?"

Čekal. Ámos se několikrát zhluboka nadýchl. „Hádám, že ste ještě nerozhodnul o tom přestupu do drátovny, že, pane?"

Poradce se zasmál: „Přesně tak."

Dokonce i Sten věděl, že manipulace s víc jak kilometr dlouhými, doběla rozžhavenými cívkami drátů byla při Ámosově směně tou největší zabijárnou.

„My, tedy já a můj chlapec, budeme hrdí, když budeme moci bojovat proti vaší Xy, pane Poradce."

„Výborně, výborně," řekl Poradce. „Ať všichni vidí něco pořádného."

A pospíšil si na druhou stranu improvizovaného ringu.

„Tati," vypravil ze sebe Sten, „jeho Xypaka je dvakrát větší než ta naše. Nemáme nejmenší šanci."

Ámos přikývl. „Jistě, vypadá to tak, že jo? Ale pamatuješ si, co jsem ti před časem říkal, o tom, jak má člověk dělat všechno jinak, než se od něj čeká? No - tak vezmi moji kartu,

skoč k tomu automatu se sojovým masem a kup ho, co se ti vejde pod blůzu."

Sten popadnul otcovu kartu a jal se prodírat davem.

Poradce byl příliš zaneprázdněn vychloubáním se před svými nohsledy, co jeho Xy udělá, než aby si všiml, jak Sten strká Xypace do velké klece plátky syrového sojového masa.

Po chvíli překřikování a handrkování a uzavírání sázek byly do ringu přineseny klece s Xypakami a rychle otevřeny.

K prasknutí přežraná poradcova Xypaka se vykolíbala ze své klece, zívla a uložila se k spánku. Ve chvíli, kdy se leknutím probudila, měla ji už Amosova Xypaka naplň v žaludku.

Kolem ringu zavládlo hrobové ticho. Ámos se snažil vypadat, jak nejpokorněji dovedl. „Ano, pane. Měl jste pravdu. Ukázali jsme jim, že jsme jednoznačně ti nejlepší sportovci. Nemám pravdu, pane?"

Poradce neříkal nic. Jen se otočil a razil si cestu davem.

Ámos však potom už pro svou Xypaku nemohl získat žádného soupeře. Když Xypaka umřela - společně se všemi ostatními - nikdo pro ni netruchlil. Bylo to nedostatkem životně důležitých stopových prvků, říkal někdo.

V té době už byl však Ámos zaneprázdněn vymýšlením nového plánu, jak by se on a jeho rodina dostali z Vulkánu pryč.

Stále ještě plánoval, když Thoresen vpustil do Střediska vzduch.

KAPITOLA ČTVRTÁ

BARONOVA SLOVA se valila a odrážela pod vysokou střechou nádraží metra. Sten tu a tam zachytil pár slov:

„Statečné duše... průkopníci Vulkánu... zemřeli pro dobro Firmy... jejich jména nebudou zapomenuta...”

Sten byl stále zkoprnělý.

Občan, vracející se ze směny, si lokty prorážel cestu mezi asi padesáti truchlícími Migy a mračil se. Pak mu došlo, co se děje. Nasadil co nejpřesvědčivější výraz smutku a skrčený se odbelhal ke vchodu do metra.

Sten si toho nevšímal.

Díval se nahoru, na mnohonásobně zvětšený obraz barona, promítaný na strop. Stál ve své zahradě a měl na sobě volnou róbu, kterou Exekové nosili při slavnostních příležitostech.

Oblečení pro smuteční obřad vybíral baron pečlivě. Myslel si, že Migové budou jeho soustrastí dojati a udiveni. Pro Stena však nebyl ničím jiným než hovadem. Pouze ještě pokrytečtější verzí Poradce.

Sten se protloukl prvním týdnem... šok tedy přežil. Jeho mysl však neustále nahmatávala tu ztrátu, stejně jako lidé po amputaci cítili končetiny, které již neměli.

Sten byl po většinu času zalezlý v bytě. Po intervalech se ozývalo klepání oznamující zásobování. Občas se zvedl a šel ke dveřím, kde něco snědl z vozíku na kolečkách.

Sten byl Firmě velmi vděčný, že ho nechala na pokoji. Neuvedomil si, to až později, že Firma postupovala přesně podle směrnic s názvem: „Průmyslové nehody (smrtné). Postup při zacházení s přeživšími příbuznými.”

Od zběžně projevené soustrasti Amosových a Frýdiných nadřízených, dětí a učitele až po přidělení soustrastných úmrtních kreditů, byl proces utišení zármutku postižených velmi vykalkulovaný. Zvláště pak izolace - poslední, co by si Firma přála, byli truchlící příbuzní, bloudící venku po průchodech. To by lidem jen připomnělo, jak tenká je hranice mezi životem a smrtí v jejich umělém, profitovém světě.

Baronova hřmotná slova byla najednou pro Stena jen hlukem. Odvrátil se. Někdo si stoupl vedle něj. Sten se otočil a ztuhl. Byl to Poradce.

„Krásný obřad,” řekl muž. „Dojemný. Opravdu moc dojemný.”

Dostřkal Stena do nálevny u pohyblivého chodníku a posadil ho do židle. Poradce strčil kartu do šterbiny a zmáčkl. Obslužný stroj vyplivl dva nápoje. Poradce si srkl a převaloval pití v puse. Sten jen zíral před sebe na plnou nádobu.

„Chápu tvůj zármutek, mladý Stene,” řekl Poradce. „Ale prach jsi a v prach se obrátíš.”

Vyndal cosi z kapsy a položil to před Stena. Byla to karta, na níž nahoře stálo: KARL STEN, 03857-CON 19-2-MIG-NEKVA. Sten se divil, kdy pořídili tu fotku, která na líci karty byla.

„Věděl jsem, že až skončí nezbytné období truchlení, budeš mít starost, co s tebou bude dál. Nemáš přece žádnou práci. Nemáš kredity, žádné zajištění a tak dále.”

Odmlčel se a znovu usrkl své pití.

„Prostudovali jsme tvoje záznamy a usoudili, že si zasluhuješ zvláštní péči,” zasmál se Poradce a svým zažloutlým nehtem poklepal na kartu.

„Rozhodli jsme se, že ti dáme plná práva pracujícího občana se všemi výhodami a závazky. Měsíční kredit ve výši dospělého. Plný přístup do všech rekreačních zařízení. Svůj vlastní domov - navíc ten, ve kterém jsi vyrostl.”

Poradce se předklonil k poslednímu dotyku. „Od zítřka, Karle Stene, vystřídáš svého otce na proslulých montážních linkách Vulkánu.”

Sten jen tiše seděl. Poradce si možná myslel, že mu byl vděčný. „To samozřejmě znamená, že musíš odpracovat těch pár let ze smlouvy, co zbývaly tvému otci - devatenáct, myslím, že to bylo. Firma se však zřekla zbývajících úvazku tvé matky.“

„To je od Firmy velmi laskavé," vydoloval ze sebe Sten.

„Jistě. Jistě. Ale jak mi vždy připomíná baron Thoresen při našich pravidelných hovorech - u něj v zahradě, abych byl přesný - blaho našich pracovníků vždy musí být na předním místě. ‚Šťastný dělník je produktivní dělník,‘ často říkává.“

„To jistě říkává.“

Poradce se opět usmál. Poplácal Stena po ruce a vstal. Pak se zastavil, ještě jednou strčil kartu do stroje a zmáčknul tlačítko. Z otvoru vypadl další nápoj. „Dej si ještě jedno, občane Stene. Na mě. A dovol mi, abych ti směl jako první pogratulovat.“

Znovu Stena poplácal, pak se otočil a odešel ulicí pryč. Sten za ním jen tupě zíral. Vzal oba nápoje a pomalu je vylil na podlahu.

KAPITOLA PÁTÁ

ZAZNĚLO VÝSTRAŽNÉ ZNAMENÍ k nástupu do práce a Sten se kysele posadil. Byl vzhůru už skoro dvě hodiny. Čekal.

Dokonce i po čtyřech cyklech byl třípokojevý byt prázdný. Sten však zjistil, že mrtví musí truchlit sami za sebe. On byl před tím opevněný, i když někdy trochu ujel a nějaký ten smutek se přece jenom objevil.

Otvor ve zdi klapnul a na táčku, jako obvykle, vyjel jeden energetický nápoj na probrání, různé prostředky proti kocovině a antidepresiva.

Sten si jich nahodile hrst nabral a hodil je do odpadní trubice. Nechtěl je a ani je nepotřeboval, ale věděl, že je lepší tácek neignorovat.

Po několika hodinách se stáhne a sám zinventarizuje. Někaký počítač by pak někam podal zprávu o Stenově pokulhávající konzumaci, což by mu vysloužilo důtku od Poradce.

Sten si vzdychl. Na všechno byly normy.

Daleko, v čele výrobní linky, se dělník kartou dotkl zdravotměřiče. Stroj zablikal a muž do jeho jícnu strčil ruku. Přístroj zapípal, ukázal jeho zdravotní stav, poznamenal, že je dělník prostý alkoholu nebo drog po rutinním tahu mezi směnami, a odpíchnul mu směnu.

Muž zmizel uvnitř továrny a linka se posunula o dva kroky vpřed.

Sten postupoval dopředu s ostatními, kolem něj se snášely drby.

„No, na to, že byl Fran nejlínější chlapík, co měl normy na háku, myslím, že to bylo od Firmy sakra dobrý - no co, přišel o ruku; stejně s ní jenom štípal potěšitelky do zadku. Dali mu měsíční kredit, ne?...”

„Znáš mě. Na celým Vulkánu se mi nikdo v pití nevyrovná a další šichtu už sem zas na nohou a mažu na linku. Já jsem blázen do norem! Klidně se nalej, to ti povídám, ale pak mazej pěkně na linku...”

Došla řada na Stena. Vložil kartu, prázdně zíral na přístroj, jak ho vyšetřuje a schvaluje a pak neochotně vykročil do továrny.

Montážní hala byla obrovská, od podlahy ke stropu propletená pásy, řemeny, obřími převody a stroji. Migové museli chodit po malých úzkých lávkách a dávat pozor, aby nespadli do útrob některého ze strojů, který by je slisoval, rozdrtil a zaválcovoval do nějakého výrobku, který by byl na konci linky, vzhledem k obsahu nečistot, vyřazen.

Po téměř dvou měsících práce v továrně, Sten nenáviděl svého spolupracovníka téměř stejně jako práci samotnou. Robot byl připrclý, šedivý pitomec vejčitého tvaru, s množstvím čidel zavedených do velikého, hmyzího oka, pohyboval se zčásti na kolečkách a zčásti na tyčkovitých nohách, které používal na schodech. Oko a mávající tykadla bylo jediné, co vypadalo živě.

Nejvíce ze všeho ale nenáviděl jeho vysoký, skřehotavý hlas. Jako starý mikroknihovník, kterého si Sten pamatoval ze školky.

„Přidej,” povykoval, „neplníme normu. Dobrý dělník vždycky plní. Poslední cyklus nějaký Myal Thorkenson, na třetím poli, zdvojnásobil svoji normu. Není snad právě to *příklad* hodný následování?”

Sten se na automat podíval a měl hroznou chuť ho nakopnout. Když to minule zkusil, ještě dva dny potom kulhal.

Robot Stena popoháněl.

„Rychle, pospěš. Další sedadlo.”

Zvedl další sedátko z hromady před dlouhým stříbrným vagónem. Potom ho odnesl tam, kde stál robot a čekal.

Sten a robot byli na konci dlouhé montážní linky vagónů, kapslí používaných ve

vzduchovém dopravním systému, běžném pro většinu průmyslových světů.

Robot byl technik. Sten byl poskok pro nošení. Jeho prací bylo vzít sedadlo z hromady, strčit do přesně vyznačeného zářezu ve vagónu a držet, zatímco robot sedátko přitavil k rámu. Byla to otupující práce, kterou podle svého mechanického šéfa nikdy nedělal správně.

„Tam ne,“ řekl robot. „Pořád to děláš špatně. Místo je přesně vyznačené. Přisuň to nahoru. Nahoru.“

Z robotovy tepelné pistole se zablesklo.

„No rychle. Další.“

Sten se belhal dál uličkou, kde potkal dělníka, na kterého si nevzpomínal. „Hej, poslouvej. Právě mě povýšili!“

„Blahopřeji.“

Muž jen zářil. „Díky. Po šichtě dělám velký mejdlo. Všichni jsou zvaný. Všechno platím.“

Sten se na chlapíka podíval. „Ale vždyť tě to zase vrhne tam, kdes byl. Chci říct, jestli to nesmaže to tvý povýšení?“

Muž pokrčil rameny.

„Já to zakartuju. To je jen půl roku ke smlouvě nebo něco takovýho.“

Sten se ho chtěl zeptat, proč bylo tak důležité jít a hned utratit všechny kredity ze získané prémie -a ještě další. Jak mohl jen tak zahodit půl roku života jenom... Odpověď už znal, takže se ani nenamáhal.

„To je pravda,“ vzdychl. „Tak to zakartuj.“

Mig pokračoval dál.

Leta byla momentálně jediným světlým bodem Stenova života.

V mnoha směrech to byla typická dívka potěšitelka, najatá na stejné planetě, odkud pocházeli Stenovi rodiče. Leta věděla, že až vyprší její smlouva a ona se přestěhuje do nějakého oddechového světa Říše, seznámí se s nějakým členem královské rodiny a podepíše s ním doživotní smlouvu. Nebo alespoň s nějakým obchodnickým princem.

I když Sten věděl, že nebylo zrovna nejchytřejší věřit děvce se zlatým srdcem, cítil, že z jejich hovorů i sexu měla skutečný požitek.

Sten ležel tiše na vzdálenějším kraji postele.

Dívka se k němu přitulila a pomalu ho hladila konečky prstů.

Sten se převálil a podíval se na ni.

Její tvář byla jemná, panenky rozšířené drogami pro rozkoš.

„Trápí tě něco?“ zamumlala.

„Smlouvy. Smlouvy a normy a Migové.“

Uchichtla se.

„Ty mě netrápíš. A taky jsi Mig.“

Sten se posadil.

„Věčně nebudu. Až moje smlouva skončí, vypadnu z tohoto debilního světa a poznám, co znamená být svobodným člověkem.“

Leta se zasmála.

„Myslím to vážně. Žádný karty. Žádný prodlužování smlouvy. Žádný další chlastání v kopuli. Dám do toho jenom svůj čas. Svůj úvazek.“

Leta potřásla hlavou a vstala.

Několikrát se zhluboka nadýchla, aby si pročistila mozek.

„To nejde.“

„Proč ne?“ zeptal se Sten. „Sakra. Dvacet let přece není věčnost.“

„Nedokážeš to, protože je to tak zařízený. Všechno je to řízený. Jako tvoje práce. Jako hry. Jako... jako dokonce i tohle. Mají to tak zařízený, že se odsud nikdy nedostaneš... že jsi k nim pořád přivázaný. Použijou všechny dostupný metody.“

Stenovi to nehrálo.

„Ale jestli je to zařízený tak, že se z Vulkánu nikdo nikdy nedostane, co potom ty?“

„Co já?“

„Pořád jen mluvíš o tom, co budeš dělat, až odsud vypadneš, o planetách, na který se chceš podívat a o mužskejch, co nesmrdí potem a strojním olejem, který chceš poznat... a všechno to ostatní.“

Leta mu rukou přikryla pusu.

„To jsem já, Stene. Ne ty. Já odejdu. Mám smlouvu, která mi zaručuje peníze, drogy a cokoliv sním a vypiju. Dokonce si i můžu jít zahrát hazard. Mně kartu neseberou, ať udělám cokoliv. Stačí, abych zůstala naživu a mám záruku, že se z Vulkánu dostanu. Stejně jako všechny ostatní potěšitelky. Nebo volavky a kartáři z heren. Ti taky odcházejí, stejně jako Techové a strážci. Migové ale ne. Migové nikdy neodcházejí.“

Sten nad jejími slovy nedůvěřivě potřásl hlavou. „Jsi moc milej kluk, Stene, ale bohužel zůstaneš na Vulkánu až do smrti.“

Na nějaký čas přestal k Letě chodit. Říkal si, že ji nepotřebuje. Nechtěl být ve společnosti někoho, kdo mu říkal takové... no, to přece musely být lži, nebo ne?

Ale čím déle se s ní neviděl, tím víc nad tím přemýšlel, až nakonec došel k závěru, že s ní potřebuje nutně mluvit. Musel jí dokázat, že o všech ostatních Migách to možná platilo, ale o něm ne.

Nejdřív lidé z domu rozkoše dělali, jako by ji nikdy neznali. Potom se ale rozpomněli. Ach ano, Leta. Byla přeložena nebo něco takového. Jo. Zničeho nic. Ale vypadala děsně šťastně, když si pro ni přišli. Musí teď dělat někde v tom novém rekreačním areálu v Oku. Asi pro Exeky nebo co.

Stenovi to bylo divné.

Přestal se divit, když se později, při volné směně, vloupal do Letina bývalého pokoje a ve stropě našel schovaný malinký mikrofon.

Dlouho myslel na to, co jí za ty řeči asi udělali.

VÝDAJE ZA PRVNÍ MĚSÍC:

Byt	1000	kreditů
Výdaje	500	-,-
Poplatek mistrovi	225	-,-
Mýtné za chodby	250	-,-
CELKEM:	1975	kreditů

VÝDĚLEK ZA PRVNÍ MĚSÍC:

Výplata	2000	kreditů
Výdaje	1975	kreditů
Úspora	25	kreditů

Sten již podesáté prohlížel sloupeček zůstatku na obrazovce. Šetřil, jak se jen dalo. Odepřel si veškerou zábavu a pracoval při dietě na pokraji hladovění, ale vždycky to vyšlo na stejno. Dvacet pět kreditů měsíčně. Smlouvu nebylo možné nijak zkrátit. Určitě ne ani o půl roku, a kdyby žil dál tak jako dosud, za pět let by se zbláznil.

Sten se rozhodl, že si to probere ještě jednou. Třeba na něco zapomněl. Sten něco napsal na klávesnici ovládacího pultu a vyvolal si *Příručku pracovních pokynů* Firmy. Projížděl ji odstavec po odstavci a hledal.

„Sakra!“ Málem to přešel. Vrátil si odstavec zpátky, přečetl jej a začal ho číst znovu:

BEZPEČNOSTNÍ DAŇ: Všichni migrační dělníci by měli platit nejméně 35 kreditů, nejvíce však 67 kreditů, při každém platebním

cyklu. Výjimkou je, když dělník podle Firmy vykonává náročnou práci, která zvyšuje riziko úrazovosti nebo úmrtí, v kterémžto případě by měla být daň odváděna ve výši nejméně 75 kreditů, nejvýše však 125 kreditů při každém platebním cyklu. Za tyto poplatky Firma zaručuje poskytnutí příslušného lékařského ošetření nebo úmrtního příspěvku v maximální výši 750 kreditů za pohřební výlohy nebo...

Udeřil pěstí do klávesnice, obrazovka párkrát rychle zablikala a poté zhasla. Mají tě v hrsti. Je jedno, jak si odříkáš, každé Mig je vždycky v loži. Sten přecházel sem a tam.

Robot dokončil úkon a vyjel ven z vozu, vyčkáváje, až bude přisunut další doutníkovitý vagón. Hotový vůz odjel do vzduchové přepravní trubice a dál k nákladní rampě. Něco však nebylo v pořádku. Něco nebo někdo nepřipravil další hromadu sedadel.

Sten zívnul, zatímco jeho robot ječel na druhý stroj něco o normách. Druhý stroj ale nebyl ochoten přiznat svoji vinu. Elektronicky se takhle chvíli hádali, až najednou mezi ně shodil stropní jeřáb novou várku sedátek. Robot zase zapadl do vagónu. Sten si hodil sedadlo na rameno a vešel s ním dovnitř.

Dal je na místo, poslouchal, jak robot žvaní a posouval židli sem a tam.

Robot se sklonil s připravenou tepelnou pistolí. Sten pocítil náhlý nával nevolnosti. Tohle je všechno, co ho čeká. Až do konce života poslouchat kázání toho šedivého kretěna.

Sten se prudce předklonil. Sedadlo vrazilo do robota a stroj zařval, jak se přivařil k sedadlu a rámu vozu.

„Pomoc! Pomoc! Jsem v pasti," ječel. „Oznam to hlavnímu ovladači."

Sten mrknul. Potom svůj úsměv skryl.

„Jasně. Hned tam jdu."

Zvolna odkráčel z vagónu k ovládacímu panelu linky a zmáčkl tlačítko ÚKON DOKONČEN. Otevřela se vrata potrubí a vagón zajel do přepravní trubice.

„Oznam to... ovladači... pomóc... pomóóóc..."

A poprvé od chvíle, kdy byl povýšen na dělníka, Sten ucítil uspokojení z dobře vykonané práce.

KAPITOLA ŠESTÁ

STEN BYL JIŽ týden „nemocný“, když za ním přišel Poradce.

Ve skutečnosti mu bylo zle jenom první den. Zle z toho, že by někdo mohl odhalit jeho šprým s robotem. Bylo by to považováno za jistou sabotáž, to bylo jasné. V lepším případě by ho podrobili mozkové sondě a vypálili jakákoliv místa, která by nekorespondovala s Profilem ideálního dělníka.

Pravděpodobně by ale šlo o něco horšího. Na Vulkánu to tak obvykle bylo. Sten ovšem nevěděl, co by mohlo být to horší. Slyšel vyprávět o pekelných dílnách, kam byli ti nenapravitelní posíláni. Ale nikdo nevěděl o někom, kdo by byl do takové továrny poslán. Možná, že to byli jenom povídačky - nebo se odtamtud ještě nikdo nevrátil. Sten si říkal, jestli by nebylo lepší, kdyby mu rovnou vypálili mozek a udělali z něj vegetáka.

Druhého dne vstal Sten s úsměvem na rtech. Uvědomil si, že nikdo nikdy nemůže zjistit, co se robotovi přihodilo, a tak oslavoval tím, že zůstal doma a válel se v posteli ještě dvě hodiny po začátku směny. Pak vytáhl nějaké luxusní jídlo, které si jeho rodiče schovávali a jen koukal na nesněžící nástěnný obraz. Věděl, že by nebylo dobré strkat kartu do videa a dívat se na nějaký pásek, nebo jít do zábavního areálu. To by pak bylo pro Firmu ještě snazší zjistit, že simuluje.

Vločky, co visely na obraze ve vzduchu, Stena fascinovaly. Zmrzlá voda padající z nebe. Nevypadalo to příliš zdravě. Sten přemýšlel, jestli vůbec existuje nějaký způsob, jak se dostat z tohoto světa ven. I když ty sněhové vločky nevypadaly moc prakticky, určitě by bylo hezké je vidět. Všechno, co není na Vulkánu a zprostředkované Firmou, by stálo za to vidět.

Třetího dne se Sten rozhodl, že už dál nebude pracovat. Nevěděl, jak dlouho mu to simulování může vydržet, nebo co se mu stane, až ho chytí. Prostě jen tak seděl a přemýšlel o sněhových vločkách a jaké by to asi bylo se v nich projít bez karty v kapse. Bez karty, která by říkala, kde má být a co má udělat, až tam bude.

Právě zjistil, že když trochu přimhouřil oči, vločky se téměř daly do pohybu, když v tom zazněl bzučák.

Nepohnul se. Bzučák se ozval znova.

„Stene,“ křičel Poradce přes dveře. „Vím, že jsi tam, pusť mě dovnitř. Nic se ti nestane. Dáme to do pořádku. Spolu. Jen otevři ty dveře. Všechno je v pořádku.“

Sten věděl, že není. Nakonec se ale zvedl a dokráčel ke dveřím. Bzučák se znova rozezněl. Pak něco začalo šmátrat po identifikačním zámku. Sten čekal u dveří.

Chvilí váhal, ale pak se postavil ke straně. Identifikační zámek klapnul a dveře se zasunuly do zdi. Poradce vstoupil dovnitř. Už skoro otevíral pusku, když Sten vyskočil s oběma rukama napřáhnutýma vysoko nad hlavu. Rána zasáhla Poradce do spánku a přirazila ho ke zdi. Poradce se sesunul po panelu a svalil se na zem. Nehýbal se, ústa stále otevřená.

Sten se roztřásl.

Najednou ale zase nabyl klidu; zvažoval teď všechny možnosti. Mohl udělat jen jediné. Sklonil se nad Poradcem a rychle mu projel všechny kapsy. Našel jeho kartu a dal si ji do kapsy. Když bude namísto své používat jeho, mohlo by vedení trvat trochu déle, než ho vystopují. Umožní mu to také přístup do míst, kam byl s kartou Miga vstup zakázán.

Sten se otočil a rozhlédl se po třech holých místnostech. Ať už se teď mělo stát cokoli, tohle byl poslední okamžik, kdy je viděl. Na to vyběhl ze dveří k pohyblivému chodníku, k vesmírnému letišti, najít nějakou cestu pryč z Vulkánu.

Ve chvíli, kdy sestoupil z pohyblivého chodníku, cítil, že nezapadá do svého okolí. Lidé se začali měnit. Bylo vidět jen pár Migů, nápadných ve svých špinavých kombinézách.

Ostatní byli zářivější: Techové, účetní, úředníci a sem tam i záblesk podivného oblečení lidí z mimosvěta.

Sten si pospíšil k automatu na oblečení, strčil Poradcovu kartu do škvíry a zadržel dech. Spustí se poplach? Pospíchali už snad sociostrážci na nástupiště?

Stroj na něj zabublal a začal mu dávat na výběr. Sten zmáčkl při prvním, co bylo v jeho velikosti a vypadalo pánsky a balíček vypadl do košíku. Popadl jej a prodíral se dál do odpočinkového areálu.

Sten se s pomocí karty dostal do administrativního centra vesmírného letiště a snažil se vypadat, jako že tam patří. S Poradcovou kartou musí už brzy něco udělat. Kamkoliv šel, za sebou nechával stopu širokou jako list do tiskárny počítače. Poblíž nějaký starý tlustý úředník tloukl do automatu na narkopivo. „Debilní mašina. Říká mi, že nemám dost posranejch kreditů...”

Sten k němu znuděně, ale lehce zvědavě dokráčel. Muž byl opilý a pravděpodobně neměl ani floka, takže ho centrální počítač odřízl.

„Je to přehřátý," řekl Sten.

„Myslíte?" podíval se na něj kalným zrakem muž.

„Jistě. Mně se minulou volnou směnu stalo to samé. Náte. Zkuste moji kartu. Jiná karta to možná odblokuje.”

Úředník kývl. Sten zmáčkl tlačítko a mužova karta vyjela ven. Vytáhl ji a namísto ní zasunul do automatu Poradcovu kartu. Za minutu už úředník spokojeně odcházel a popíjel narkopivo.

Za tři hodiny ho chytili. Úředník seděl příjemně pohroužený ve své oblíbené putyce, když dovnitř vrazilo něco jako šest regimentů sociostrážců. Než měl vůbec čas položit svoji sklenici, byl zbit, spoután a na cestě do výslechového centra.

Vrchní sociostrážce se vítězoslavně díval na úředníkovu identifikační kartu. Samozřejmě, že nebyla jeho. Patřila Poradci.

Sten to ucítil, hned jak vstoupil do Návštěvního centra letiště. Dokonce i na útěku už ten pocit měl - nevěděl, co to přesně bylo, neznal to, ale myslel si, že to byl pocit svobody.

Procházel exotickým davem - všechno od mimozemšťanů a diplomatů po zavalité obchodníky a vesmírníky z hluboko-vesmírných lodí. Dokonce i jejich hovory byly podivné: hvězdný systém, vlečný pohon, antihmotové motory a imperiální intriky.

Sten prošel kolem nějaké potěšitelky zapadl do zaplivané putyky. Lokty si proklestil cestu skrze vesmírníky a našel prázdné místo u baru. Opilý vesmírník vedle něj držel kamaráda kolem ramen.

„Ten novej poručík mě pořád ignoruje. Věřil bys tomu? Mě! Kterej dělám u palubního monitoru už celejch patnáct všivejch let.

Jeho kamarád potřásl hlavou. „Všichni sou stejný.

Dva roky na tej jejich akademii pro smrkáče a myslí si, že sežrali všechnu moudrost.”

„Tak si to vem," řekl první. „Hlásím nějaký mihotání před náma a on řekne, že není důvodu, proč by tam něco mělo blikat. Já mu říkám, že tam stejně něco je. Pár minut na to narazíme do roje meteoritů. Měli jsme toho bordelu plný zuby, že nám lez i z pohonnejch trubic.

„Pilot jen tak tak, že to vybral. Jak nás to hodilo do spirály, tak to kapitánovi málem stáhlo spodky.

Sten si vzal pití - zaplatil jedním z pár kreditových kupónů, co měl - a šel dál do lokálu. Padla mu do oka skupinka vesmírníků. Byli shluknutí u jednoho stolu a tiše si povídali. Pivo ze sklenic jen usrkávali, narozdíl od ostatních, kteří je tam rovnou klopili. Měli čisté oblečení, byli hladce oholení a celkově vypadali, jako by se rychle snažili zbavit kocoviny.

Vypadali jako muži, co jedou domů.

„Čas se zvedat," řekl jeden z nich.

Současně všichni dopili a vstali. Sten se prosoukal davem před nimi a ven ze dveří.

Sten se krčil v horní části raketoplánu. Od kosmoplavců ho dělila jen tenká stěna. Zvedli se z Vulkánu a chvíli na to, skrze průhlednou bublinu čumáku, uviděl nákladní loď, ke které letoun mířil.

Nákladní loď pro hluboký vesmír - obrovitánský, mnohadílný kolos hmyzího vzezření, který se táhl celé kilometry. Hejna malinkých dodávkových lodí dovnitř zavázela další a další náklad a vykládala ho na místo. Pohonná část nákladní lodě byla podsaditá a ošklivá, s dlouhými výběžky jako rohy trčícími na čele. Jak se letoun přiblížil k čelu, začalo se otevírat.

Ještě předtím, než je to spolklo, pomyslel si Sten, že je to ta nejkrásnější věc, jakou kdy viděl.

Skoro ani neslyšel, jak soudce vyjmenovává všechny Stenovy zločiny proti Firmě. Sten byl obklopený sociostrážci. Před soudcem svítil Poradce s hlavou ztracenou pod plastoobvazy a při každé položce soudcova výčtu bolestně přikývl.

Stena našli v letounu, schovaného pod nějakými přikrývkami. Okolo něho byl poskládaný kradený proviant z lodě. Dokonce i když kapitán posílal vzkaz na Vulkán, aby si Stena vyzvedli, pořád se mu omlouval. Asi věděl své.

„Nemůžeme ti pomoci,“ řekl. „Bezpečnost z Vulkánu posílá na každý nákladník své čmuchaly, než mu dovolí odletět. Hledají přesně takové lidi, jako jsi ty.“

Sten byl zticha.

„Chápej,“ řekl kapitán, „že nemůžu riskovat. Kdybych se ti snažil pomoci a chytli mě, Firma by stáhla moje obchodní smlouvy a byl bych vyřízenej. A nejen já. Musím myslet i na svoji posádku...“

Sten se probral, jak do něj sociostrážce strčil. Soudce skončil. Byl čas pro odsouzení. Co to mělo být? Vypálení mozku? Jestli právě to mělo být jeho trestem, doufal jen, že mu zbude dost rozumu na to, aby mohl spáchat sebevraždu.

Soudce mluvil dál. „Jste si doufám vědom rozsahu svých zločinů?“

Sten si řekl, že začne dělat pokorného Miga. Di do kelu, rozmyslel si to. Neměl už co ztratit, a tak na soudce jen zíral.

„Ach tak. Máte snad něco, co by přispělo lepšímu průběhu tohoto soudního řízení?“

Poradce začal cosi říkat, ale potom rychle potřásl hlavou.

„Výborně. Karle Stene. Vzhledem k tomu, že jste ve svém mladém věku schopný ještě mnoho let sloužit Firmě a my nechceme být nemilosrdní, zvláště když vidíme možnost nápravy, jednoduše vás pouze přeřazuji.“

Sten na chvíli pocítil naději.

„Vaše nové pracovní zařazení je do Exotické sekce. Na předem nestanovenou dobu. Dovolí-li to - ehm - okolnosti, zreviduji časem váš trest.“

Soudce pokývl a na svém justičním pultu zmáčkl tlačítko ZAPSAT. Sociostrážci odvedli Stena pryč. Nebyl si jistý, co tím soudce myslel, ani co jeho trest znamenal. Věděl jen to, že jeho mozek zůstal nedotčený a on je naživu.

Ve dveřích se otočil zpátky a podle šklebu v Poradcově tváři si uvědomil, že možná dlouho nebude.

KNIHA DRUHÁ

PEKELNÝ SVĚT

KAPITOLA SEDMÁ

„JEDNODUŠE JE TO HMOTA a entropie. To je jasný," pronesl starší muž a zvedl džbáněk.

Mladší muž vedle něj, oblečený do křiklavé kombinézy palubního důstojníka, se uchechtnul a praštil botami o stůl. Na kombinéze měl štítek: RASCHID N.C., PALUBNÍ DŮSTOJNÍK.

„Co je na tom tak legračního," řekl starší muž popuzeně. Podíval se na další čtyři muže z hlubokého vesmíru, kteří seděli u stolu v hospodě. „Tohle jsou mí důstojníci a neslyšeli mě říct nic legračního. Nebo jo?"

Raschid se rozhlédl a zeširoka se usmál nad opilým, sborovým „ne pane". Zvedl svůj džbáněk a vyprázdnil ho.

„Další rundu - to vám povídám. Už od první chvíle, co sem vlez na palubu, poslouchám kidy starejch uslintanejch bastardů, jako ste vy o tom, že všechno de z kopce, jak se všechno zhoršuje a tak."

Hospodská - největší a jediná atrakce vesmírného letiště - šoupala džbánky po dlouhém, leštěném hliníkovém baru. Raschid sfoukl ze džbánu pěnu a polkl.

„Když si povídám se cvokama," řekl, „vždycky dostávám žízeň. Dokonce i když jsou to vysoce cenění řídicí kapitánové."

Kapitánův kolega svěsil ramena - pohyb, kterým se vyhýbal rvačkám na tisíce světů - a zamračil se. Raschid se znovu rozesmál.

„Člověka stejně jednou začne štvát dřít se se vším sám. Obyčejně si sežene nějaký pako, který to dělá za něj. Víte co, kapitáne, uveďte mi jedinej dobrej příklad, jak jde všechno z kopce a možná, jenom možná, vám uvěřím."

Kapitán do sebe kopnul pivo a to, co mu přeteklo, setřel z hrudi na své, už beztak zadělané uniformě.

„De vo to, jak s náma zacházejí. Podívejte na nás. Sme důstojníci. Obchodníci. Miliardy kreditů závisí na našem rozhodnutí, ale skutek utek. Jsme na Původním světě, v samotném srdci Říše a všech těch blbostí. Ale zachází se s náma s respektem? Kurva že ne!"

„My sme motor, ktorej roztáčí celou Říši!" zakřičel jeden z důstojníků.

„A co byste chtěli?"

„Jak už sem řekl. Úctu. Před dvěma sty, třemi sty lety, by se nám klaněli, kdybysme přistáli na nějaké planetě. Každěj by chtěl vědět, jaký to tam bylo. Ženský by nám padaly do náručí. To vám povídám..."

Kapitán se postavil a ukázal prstem. Celý efekt byl zhacen jeho hlasitým krknutím, které slabě otřáslو stěnami.

„Když naše říše zapomíná, jak se chovat ke svým hrdinům, tak se rozpadá!" Vítězně pokývl a otočil se ke svým důstojníkům. „Není to snad dostatečnej důkaz?"

Raschid ignoroval souhlasný křik. „Myslíte si, že by to mělo bejt jako za starých časů? Jako když ještě byly hořákové rakety?"

„Není třeba chodit tak daleko, ale je to dobrej příklad. Měli víc piva! V době, kdy byly ionové rakety a muži, co k nim patřili."

„Hořákové rakety doprdele," ušklíbl se Raschid a plivl na podlahu. „Víte vůbec, jak tyhle lodě fungovaly? Řídil je počítač. Od startu až po přistání."

Ostatní vesmírní letci u stolu vypadali zaraženě.

„A co posádky?"

„Jo. Posádky! Teď vám povím, co v těch živobijákách nikdy nevidíte. Zdá se, že většinou ty hořákové stroje byly docela horký. Od čumáku až po třiatřicátou bariéru, což je

místo, kde byl náklad a pasažéři.

„Po několika letech začali mít problémy se sháněním mladých hrdinů, když jim zezelenaly kosti a po dvou - třech cestách jim vylezly z rukávů.

„Víte, kdo pak ty posádky dělal? Přístavní povaleči, který měli akorát tak dost rozumu na to, aby odhodili motor, když se to začalo přehrávat i za třicet trojkou. Nastrkali jim spoustu syntalku, aby náhodou neotevřeli hlavní vchod a nepodívali se, co je za nima. Jenom zmáčkli knoflík START a letěli jak o život. To byly ty vaše hořákové rakety a jejich hrdinský nedůstojníci.

Vy si myslíte, že o tom lidi nevěděli? Vy si myslíte, že by těm vožralům dávali vyznamenání, kdyby cestu přežili? Jestli si to myslíte, jste ještě blbější, než vypadáte."

Kapitán se díval po své posádce. Čekali na signál.

„Jak to, že o tom tolik víte - o té třiatřicáté bariéře a tak. Jediný způsob, jak o tom může člověk tolik vědět, je na jedné z nich létat." Starý muž prásknul džbánkem o stůl. „Tak! Přišli jsme sem na poklidný pivo či dvě -posedět, možná i trochu zalhat... ale nestojíme za nikým, kdo si myslí, že jsme tak blbí, abysme mu to žrali..."

„Lítal sem na ní," řekl Raschid suše.

Muž se odmlčel. Jeho druh se postavil.

„Chcete říct, že je vám tisíc let, náčelníku?"

Raschid potřásl hlavou a vypil své pivo.

„Ne-e. Víc."

Kapitán cuknul hlavou ke svému důstojníkovi... muž sevřel pěst, pro kterou by klidně dostal práci na šrotišti místo rozbíjecí koule.

Raschidova hlava tam nebyla.

Přeletěl dopředu přes stůl. Jeho čelo narazilo do kapitánova třetího důstojníka, který se, ještě s dalším mužem, sesunul na podlahu do změti praskajících židlí.

Raschid se vyšvihl na nohy, jak se chlapík otočil. Vzkročil do druhého náprahu důstojníka a zaryl jako nůž ostré prsty do mužovy paže. Důstojník se svíjel bolestí.

Raschid udeřil na muže, kteří se zvedali ze země a snažili se uhnout. Ne však dost daleko. Kapitánův džbánek se mu rozbil o temeno hlavy a Raschid se popředu odporoučel na bar.

Vyskočil s pokrčenou nohou a kopnul. Ruka třetího důstojníka zapraskala. Sesunul se k zemi a zasténal. Raschid se dvakrát převalil po baru, když tu na něj chlapík znovu vyjel. Chytil mu ruku a zatáhl.

Důstojník vylétl dopředu, koupil to pípou do čela a stal se zdařilou imitací zkameněliny.

Raschid se vyhoupl z poza baru, rukou zachytil židli, která na něj letěla a silně kapitána kopnul do boku.

Ten na pár minut ztratil zájem.

Raschid se vesele smál, chytil čtvrtého muže za klopy... Ze spodu na něj vykoppl třetí důstojník, co měl zlomenou ruku.

Raschid padl na zem. Sypaly se na něj rány od čtvrtého z nich. Starý kapitán, který funěl jako sentinel, tančil - na svůj věk velmi hbitě - kolem válející se masy a občas polochtal Raschidova žebra botou.

Odnikud se objevily dvě ruce a praštily kapitána přes obě uši. Sesunul se. Byl vyřízený.

Raschid se vyhrabal na nohy a kývl na nového muže ve rvačce. Potom ze země vytáhl třetího důstojníka a poslal ho vzduchem na svého nečekaného spojence, šedovlasého hromotluka, jehož nos byl natolikrát zpřerážený, že ani nikdo neměl zájem to opravovat. Zamyšleně si pohazoval třetím důstojníkem a rozmyšlel se. Potom ho hranou dlaně udeřil do kořene nosu, pustil ho a rozhlížel se po někom jiném.

Muž, který měl na sobě vizitku se jménem Raschid, seděl na čtvrtém astronautovi. Měl obě ruce plné jeho vlasů a systematicky mu hlavou dribloval o zem.

Šedovlasý muž přišel ke stolu, vzal jedno nedopité pivo a vyprázdnil ho. Potom zachrochtal.

„Myslím, že jste jim to vysvětlil.“

Raschid odhrnul mužova oční víčka a pak schválně ledabyle pustil hlavu, aby naposledy bouchla o zem. Postavil se.

Oba si jeden druhého změřili.

„Takže, plukovníku?“

„Šedovlasý muž potáhnul. „N.C. Raschide. Jsou každým rokem blbější. Nebo někdo jinej.“

„To zavání nekázní, plukovníku.“

„Sory. Bude si, jeho Nejvyšší Císař miliardy sluncí, vládce bilionu planet a laskavý opatrovník příliš mnoha zatracených lidí, přát doprovodit svého dobrého a věrného služebníka zpátky do paláce, kde na něj čekají neodkladné záležitosti, nebo chcete pokračovat a vyhledat nějakou další akci?“

„Později, plukovníku. Později. Nechci kazit mládež.“

„Věčný Císař chytil svého pomocníka kolem ramen -plk. Ian Mahoney byl z Jednotky O.C. Mercury, záhadné imperiální složky, odpovědné za tajné služby, špionáž a zakrývací operace - a oba muži s úsměvem vešli do slunečního svitu Původního světa.“

KAPITOLA OSMÁ

BARON ČEKAL ve vstupní hale, nervózně přecházející sem a tam a občas pohlédl na dva obrovské imperiální gardisty, kteří jako sochy stáli u vchodu do komnat Věčného Císaře. Když na to pomyslel - a Thoresen se to pomyšlení ze všech sil snažil vypudit z hlavy - měl strach. Pro barona ne zrovna známý pocit.

Byl Císařem povolán přes polovinu galaxie, bez známek laskavosti, pro Císařský palác obvyklé. Baronovi bylo prostě řečeno, aby se dostavil. A to hned. Bez jakéhokoli vysvětlení. Thoresen jen doufal, že to nemá nic společného s Projektem Bravo, i když si byl jistý, že ten nemohl odhalit ani Císařův důmyslný špionážní systém. Jinak byl Thoresen mrtvým mužem.

Nakonec dveře zasyčely, otevřely se a objevil se mrňavý úředník v róbě, který ho uvedl dovnitř. Thoresenovi se trochu ulevilo, když gardisté zůstali na svých místech. Úředník odešel a baron osaměl v obrovské komnatě, plné exotických předmětů, jež za svých tisíc let života Císař nasbíral. Na zdech podivná zvířata z loveckých expedic do neznámých světů, zajímavé umělecké předměty, starodávné knihy, otevřené na stránkách překrásných ilustrací, v počítačové grafice nemyslitelných.

Baron se kolem sebe rozhlížel a připadal si jako nějaký balík z pomezího světa. Konečně si všiml i muže, který čekal na konci komnaty. Stál k Thoresenovi zády a zjevně si přes vypouklou, skleněnou stěnu prohlížel Původní svět. Měl na sobě prosté, bílé roucho.

Věčný Císař se otočil, jak se k němu Thoresen blížil a klaněl se.

„Bylo nám našimi pobočníky sděleno," řekl Císař, „že jste vyhlášený svojí pohotovostí. Zjevně nás mylně informovali."

Baron polkl. „Vyrazil jsem hned, jak -"

Císař jej mávnutím umlčel. Otočil se a znovu se díval ven. Dlouhé ticho. Baron zneklidněl.

„Týká-li se to snad nového programu Firmy, pak vás mohu ujistit, že se nejednalo o žádné přehánění. Dávám své čestné -"

„Podívejte na to," řekl Císař.

Zmatený Thoresen se podíval ven. Dole, na trávníku zahrady paláce, poletovali ve složitém tanci členové královského dvora.

„Prostoduší hlupáci. Myslí si, že když mají tituly, točí se kolem nich celá Říše. Miliardy dělníků pracují, jenom aby si oni mohli hrát."

Otočil se k Thoresenovi s vřelým úsměvem na tváři. „Ale my dva víme, jak to je, že ano, barone? My víme, co je to ušpinit si ruce. My víme, jaké to je, pracovat."

Tedž byl již Thoresen *docela* zmatený. Ten muž na něj chrlil oheň i led. Co chtěl? Byly zvěsti o jeho senilitě pravdivé? Nebyly, varoval sám sebe. Jak by mohly být? Koneckonců, začal s nimi sám baron.

„No?" zeptal se Císař.

„No, o co jde, sire?"

„Proč jste žádal o tuto audienci? Spustte už. Čekají na nás delegace z dvaceti či třiceti planet."

„Oh, Vaše Veličenstvo, pravděpodobně se jedná o nějaký omyl - zajisté ne váš. Ale - eh... myslel jsem, že jste -"

„I tak jsme rádi, že jste přišel, barone," přerušil jej Císař. „Chtěli jsme s vámi mluvit o jistých, poněkud znepokojivých zprávách." Začal se procházet po místnosti a Thoresen se zařadil za něj, jak se snažil přijít na to, o co tu šlo, ať už to bylo cokoli.

„V jakém smyslu, Vaše Veličenstvo?"

„Jsme si jisti, že to nic nebude, ale někteří z vašich představitelů podali jistá doporučení pro výběr zákazníků, které někteří z našich - ehm - představitelů považují za zrádce.“

„Jako například, Vaše Veličenstvo?“ předstíral Thoresen šok.

„Ale. Nenapadá mě teď nic konkrétního. Jen takový malý návrh, že jisté služby, které poskytuje Říše, by Firma mohla provádět ještě lépe.“

„Kdo? Kdo to řekl? Já je nechám okamžitě -“

„Jsme si jisti, že tak učiníte, barone. Ale nebudte na ně příliš zlý. Domníváme se, že je to jen jakýsi výraz přehnané oddanosti.“

„Ani tak se Firma nemůže podílet na takových řečech. Naše politika - a to máme i v našich interních směrnicích - je absolutní.“

„Ano. Ano. My víme. Ty směrnice navrhl váš děd. Já sám jsem je schválil jako dodatek k vašim stanovám. Dobrý muž, ten váš dědeček. Jak se má?“

„Uf, je mrtvý, Vaše Veličenstvo. Už pár set let.“

„O, ano. Upřímnou soustrast.“

Byli zpátky u dveří, ty se otevřely a vyšel maličký úředník, aby zcela rozzuřeného Thoresena vyvedl ven. Císař se už chtěl otočit, ale pak se zastavil.

„A barone?“

„Ano, Vaše Veličenstvo?“

„Zapomněl jste nám říci, proč jste tu byl. Máte snad nějaké problémy nebo zvláštní přání, které můžeme splnit?“

Thoresen se dlouze odmlčel. „Ne, děkuji. Náhodou jsem byl na Původním světě a řekl jsem si, že se zastavím a optám se - co to povídám, chtěl jsem vás jen pozdravit.“

„To je od vás velmi pozorné, barone. Všechno jde, tak jak jsme to naplánovali. Teď nás omluvte.“

Dveře zasyčely a zavřely se. Za Císařem se ozval šustivý zvuk, jako by se někdo dával - skoro smrtelně - načež se rozhrnul závěs. Zpoza něj vystoupil Mahoney, potácející se smíchy.

Císař se zazubil, přešel ke starodávnému psacímu stolu s dřevěnou roletou a odtáhl ji. Objevila se láhev a dvě skleničky. Oběma jim nalil. „Už jsi to někdy okusil?“

Mahoney byl podezřívavý. Jeho bos byl známý svým perverzním smyslem pro humor, v jistém dost podivném směru. „Co je to?“

„Po dvaceti letech výzkumu jsem došel tak blízko, jak jen to bylo možné, ke skvělému nápoji. Kdysi mu říkali bourbon.“

„To jste vyrobil sám, co?“

„Měl jsem pomocníka. Dnes ráno mi to dovezli z laboroky.“

Mahoney se zhluboka nadýchl a potom tekutinu hodil do sebe. Císař ho pozoroval s velkým zájmem. Dlouhá pauza. Mahoney kývl.

„Není to špatné.“

Nalil si další, zatímco Císař upil. Převaloval nápoj na jazyku a pak polkl. „Není to ono. Ani trochu. Řek bych, že to chutná jako hovno.“

Císař sklenku vypil a nalil si další. „Tak co na něj říkáš?“

„Myslíte barona? Je to takovej křivák, že si na sebe musí každý ráno šroubovat ponožky. Ale i přesto jak se choval, když jste si s ním hrál jako kočka s myší, není to žádný podležák.“

„Všiml sis toho? Povím ti, že kdybych tu nebyl největší bouchač, myslím, že by mi uříz hlavu. Nebo by to aspoň zkusil.“

Císař dolil jejich sklenky, zaklonil se ve svém křesle a dal si nohy na stůl. „Dobrá. Postavili jsme se mu tváří v tvář - mimochodem, dobrý nápad. Souhlasím, že ten chlap je dost blbej a mocichtivej na to, aby byl pro Říši nebezpečnej. Tak. A teď to vysypej. Z čeho bych si měl dělat svoji panovnickou hlavu?“

Mahoney si přitáhl další křeslo, usedl na něj a dal si nohy nahoru, hned vedle Císařových.

„Z velké spousty věcí. Nic ovšem nemůžeme prokázat. Nejlepší zpráva, kterou jsem ze svého zdroje dostal, je, že Thoresen utrácí balíky kreditů na něčem, co se nazývá Projekt Bravo.“

„Co je to?“

„Nemám páru. Před několika lety jeden z mejch lidí risknul vlastní řiť a šel se rovnou zeptat. Thoresen nic neřekne. Jedině snad, že je to, cituji, životně důležité pro budoucnost Firmy, konec citátu.“

„Kdo je ten tvůj člověk?“

Mahoney se zazubil. „To nemůžu říct.“

„Plukovníku! Na něco jsem se vás ptal!“

Mahoney se posadil rovně. Věděl, kdy přestává legrace. „Ano, pane. Je to muž z rady ředitelů. Jmenuje se Lestr.“

„Lestr... toho znám. Byl jsem u jeho porodního obřadu. Co se týče jeho vztahu k Říši, je zcela spolehlivý. Ovšem když dojde na pokra - nikdo není dokonalý. Takže Lestrovi se ten Projekt Bravo zdá podezřelý, jo?“

„Velmi. Thoresen Firmu v podstatě úplně vysává, jen aby na něj měl finance. Vykazuje zisk sotva dostatečný na to, aby uspokojil akcionáře, ale i tak se Lestr domnívá, že musí šachovat s účty.“

„To není nic, čeho bysme se mohli chytit. Dokonce ani já nemůžu na Vulkán poslat své pozorovatele jen z pouhého podezření. Ztratil bych veškerou důvěryhodnost. Sakra, založil jsem jeho společnost na principech svobodného podnikání, s možností energického zasahování vlády.“

„Musíte věřit své vlastní propagandě?“

Císař se na vteřinku zamyslel. Pak s politováním řekl: „Ano.“

„A co s tím tedy uděláme?“

Věčný Císař se zamračil, poté vzdychl a obrátil do sebe skleničku. „Hrozně nerad to dělám, ale nemám na výběr.“

„To znamená?“

„To znamená, že nebudu mít s kým popíjet. Alespoň na chvíli.“

Rozzuřený Mahoney se postavil. „Snad do té, bohem zapomenuté díry nechcete poslat mě? Vulkán je tak daleko z dosahu, že ho míjejí i komety!“

„Máš nějaký lepší nápad?“

Mahoney si to sesumíroval. Pak potřásl hlavou a hodil do sebe obsah skleničky. „Kdy odjíždím?“

„To chceš říct, že jsi ještě pořád tady?“

KAPITOLA DEVÁTÁ

CYKLUS VZDUCHOVÉ UZÁVĚRY se chýlil ke konci. Do komory se vyvalil hustý, žlutý kouř. Sten sotva viděl ostatní dělníky u protější zdi.

Vnitřní bezpečnostní dveře se otevřely a Sten vykročil ke svému pracovnímu stanovišti, přes kilometr širokou polokouli pracovní zóny 35.

Spočítal, že od chvíle, kdy nastoupil svůj trest, už uplynuly dva roky, plus mínus šest cyklů. Jak ten čas letí, když se člověk dobře baví, pomyslel si trpce.

Sudy v úrovni podlahy bublaly a vřely, takže se po lávkách plazil šedý, odporný sliz. Sten se protahoval kolem toho hnusu a kolem obrovských, rostoucích hrud krystalů.

Zastavil na prvním stanovišti a zkontroloval hodnoty živin, přiváděných do jedné z mnoha metrových hrud. Stenovi trvalo půl hodiny lopocení, než autogenem odpálil spirálovité prstence granulami rakoviny z druhé hroudy v jeho pásmu. Rozdrobené zbytky hodil do nejbližšího sudu, kde byly zásoby pro atmosférický vývojník a šel dál skrze žlutou, valivou atmosféru.

Zóna 35 byla umělým duplikátem velmi vzdáleného světa, kde měly kovy svůj vlastní život. Minerály tam „rostly“, „kvetly“ a „umíraly“.

Vzorky rozličných kovů nasvědčovaly tomu, že jeden z nich měl velmi unikátní vlastnosti - neuvěřitelnou lehkost, avšak pevnost v tahu, která přesahovala jakoukoliv slitinu či prvek.

Geologové Firmy považovali tento minerál za zajímavý a viděli i jeho obrovský komerční potenciál. Byl v tom ale malý problém:

Jejich domovský svět lidi zabíjel. To bylo to nejmenší. Technici Firmy dokázali vyrobit téměř jakékoliv podmínky a vzhledem k tomu, že sklizeň minerálů prováděli odsouzení Migové, byly ztráty „nepodstatné“.

Druhým a větším problémem bylo obrábění tohoto materiálu. Po létech experimentů byly v domovském světě minerálů mutovány „viry“ na kovové bázi a pak používány jako biologické nástroje k obrábění krystalu.

Vytvarovaný kov byl používán pro velmi namáhané části: bezpečnostní pojistky motorů lodí, podpěry čidel v jádru atomových elektráren, stejně jako nejdražší kov pro šperky snobů. Cena byla samozřejmě astronomická. Kápo Stenovi jednou říkal, že za kus ve velikosti pěsti by Exek zaplatil svým celoročním příjmem.

Rychlost nárůstu a velikost každé hroudy byly pečlivě střeženy a zaznamenávány počítačem. Sten však našel způsob, jak na jedné hroudě obejít kontrolu živin. Za šest cyklů na jedné z hrud gram po gramu vypěstoval nepatrnou bulku.

Sten „svoji“ bulku zkontroloval. Byla zralá pro sklizeň a opracování na malý, šikovný nástroj, o kterém Sten Firmě nehodlal nic říkat.

Ze stěny sundal malý kanystr s řezacím virem, namířil jeho hubici ke spodku bulky a zmáčkl spoušť. Vytryskl téměř neviditelný, červený pramínek. Sten s ním objel celý spodek nárůstu.

Jednou viděl, jak nějakému dělníkovi vystříklo trochu tohoto viru na kombinézu. Dělník neměl ani čas virus neutralizovat, protože se okamžitě prožral dovnitř a on explodoval jako mastný, ohnivý míč, sotva viditelný skrze valivý, žlutý závoj, jak se atmosféra 35. zóny spojila se vzduchovou zásobou skafandru.

Sten několik vteřin počkal, pak vir neutralizoval a odloupl bulku od mateřské hroudy.

Vzal hrudku na svoji biofrézku, kde ji upevnil do svěrky. Uzavřel a utěsnil pracovní prostředí frézky a do jejího obvodu připojil svoji složitě sestavenou modrou schránku tak, aby nebyl pracovní čas frézy zaznamenán v ovládacím centru zóny 35.

Sten přepnul ovládání biofrézky na manuální a vyťukal něco na klávesnici. Vir vystříkl na kovovou hrodu. Sten chvíli počkal, pak vir neutralizoval, pak opět postříkal.

A čekal.

Byly jen dva způsoby, jak v Exotické sekci rozeznávat čas. Jedním z nich bylo počítat mrtvé. Vzhledem k tomu, že spotřeba byla více než 100 procent dělníků ročně, byl Sten na vzdáleném okraji statistiky.

Tím druhým způsobem bylo množství vzpomínek.

Kápo s prasečím ksichtem si počkal, až stráže Stena rozvázaly a chvatně odešly do hlavní sekce Vulkánu. Potom svou masitou pěstí uhodil Stena do obličeje.

Sten se složil, pak se postavil na nohy a ochutnal svoji krev.

„To se ani nezeptáš, za co to je?“

Sten mlčel.

„To bylo za nic. Něco uděláš a bude to mnohem horší.“

Ted' jsi v Exotický. Tady nepobíháme volně, jako je tomu na severu. Tady Migové dělají, co se jim řekne.

Exotická sekce je rozdělená na různý oddělení. Každý z nich má jiný prostředí. Většinou budeš pracovat v utěsněném skafandru. Ve všech těch odděleních je takzvaný Vysoce rizikový prostředí. Což znamená, že v nich pracují jen dobrovolníci. A právě takovej dobrovolník seš i ty.

Srát, spát a odpočívat budeš na ubikacích. To je ta kabina hned vedle strážního oddělení, kde se nacházíš teď.

Od ubikací nesmíš na sever ani na krok, jedině snad že by se ti zdálo, že tě to tu zabíjí moc pomalu.

Další věc. Co se děje na ubikacích nás nezajímá. Důležitý je jen, aby měly stroje každou šichtu obsluhu a aby ses nesnažil utýct. To jsou tu jediný pravidla."

Trhnul hlavou a dva strážci z Exotické sekce odvěkli Stena pryč.

Bulka už byla opracována do téměř správných rozměrů. Sten znovu zkontroloval svoji „farmu“, poopravil dávky živin a zase se vrátil k biofrézce a připravil finální tvarovací řez.

Služba na Stenově prvním oddělení byla podle kápa pohodová šichta.

Byl to prototyp vysokorychlostní, drátové frézy. Dusíkatá atmosféra. Bohužel ještě nebyla zcela doladěná. Podávací lišty výsuvu se zablokovávaly. Táhla byla pod příliš velkým tlakem, nebo, a to bylo nejčastější, se vyvlékly převody bubnového navijáku.

A pokaždé, když se továrna zastavila, někdo zemřel. Drát hromadící se u zablokováného výsuvu utrhnul obsluze ruku. Zlomený drát člověka propíchnul jako meč. Cívka drátu se zvedla ze svého koše a zamotala se kolem krku dohlížejíciho, který momentálně nedával pozor a gilotinovala ho.

V tomto oddělení pracovalo asi tak sto „dobrovolníků“. Sten si spočítal, že každý cyklus došlo k jednomu úmrtí.

Říkal si, že si kápo dělá srandu, až do chvíle, kdy postoupil výš a zjistil, jak rychle zabíjely Migy ostatní oddělení.

Virus hrudku vytvaroval do tupého černého obdélníku, 10x15x30 cm. Sten zmáčkl tlačítko ULOŽIT a ovladač neutralizéru, potom přešel k dalšímu pultu. Rychle si sestavil trojrozměrný model nástroje, který chtěl vyrobit, včetně vnitřní velikosti Stenovy volně sevřené pěsti.

Tento nástroj bude sedět jen jedinému člověku.

„Budeš mi dávat svůj syntalk tak dlouho, jak budu chtít?“

„Přesně tak.“

„Co chceš?“

„Ty se umíš prát. Kápo ani jeho pochopové, si na tebe netroufají.“

„To si piš, že ne. Dostal jsem se do zapeklitých situací po celé galaxii, chlapče. Dokonce jsem byl i v gardistickém výcviku!“ Malý mužíček pyšně zářil. „Chceš, abych tě učil?“

„Jo, to chci.“

„Jo. Jo. Proč ne? Stejně tu není nic jiného na práci kromě čekání na smrt.“

Sten zmáčknul spínač PŘESUN a zadal svůj model, nastavený jako obráběcí program pro biofrézku. Počkal, až se rozsvítilo PROGRAM AKTIVNÍ, pak zmáčkl tlačítko START.

Rozsvítil se malý, středně silný laser a posunul se směrem ke kovovému bloku. Na bloček vystříkl virus a další kov odpadl. Potom laser „zamaskoval“ dané plochy a vir vytvaroval kov do skutečné podoby Stenova modelu.

Hodiny směny ubíhaly a frézka si pobroukovála vesele dál. Jednou musel Sten všechno vypnout. To když procházela stráž, ale u Stenova stroje se nezastavili.

„Základní pozice. Tak. Vole! Hůl musí jít vždycky přes tělo. Jen kousek nad pasem. Potom jsi připraven pro jakoukoli obranu.“

„A co nůž?“

„Když znáš hůl - budeš moci ten nůž píchnout asi dvacet čísel nad střeva chlápka, kterej jí na tebe vytáh. Tak a teď. Zaprvý - máchneš levačkou před sebe. Klackem rovně nahoru. Vykročíš vpřed... ne. Ne. Ne! Klacek musí tomu dotyčným přiletět ze strany na krk. Neříkáš mu o taneček. Udělej to znovu.“

Hodinu před výměnou směn se rozsvítilo světlo ÚKOL DOKONČEN. Sten začal sprchovat vnitřek frézy neutralizérem. Věděl, že nesmí pospíchat.

„Jsi v knajpě. Chlápek rozbije láhev a jde s ní na tebe. Co uděláš?“

„Kopnu ho.“

„Ne. Ne. Ne. To by sis ublížil. Něco hodíš. Cokoliv. Ruku má dole, míříš na ksicht. Když bodá, zasun mu židli do slabin. Správně. Dáš mu ránu. Couvá zpátky. Co uděláš?“

„Kopnu. Pod koleno. Do obličeje, když jsem blíž. Do krku.“

„Správně! Jde k zemi. Co dál?“

„Narvat mu tu jeho láhev do ksichtu.“

„No, Stene, začínám na tebe bejt pyšnej. Tak a teď si to dobře zapamatuj a po zbytek volna se cvič. O příští volný šichtě ti ukážu, co dělat, když budeš mít nůž.“

Sten odemkl pracovní prostor a vzal si svůj nástroj.

Byl jeho. Poprvé ve svém životě měl něco, co nebylo půjčené, nebo pronajaté od Firmy. Skutečnost, že jen materiál měl cenu výkupného za nějakého kupeckého prince a že obráběcí technika spotřebovala tolik energie jako celý dóm, mu dodávalo ještě lepší pocit.

Sten ve svých neohrabaných rukavicích držel štíhlou, dvoubřitou dýku. Její rukojeť byla speciálně vytvarovaná pro Stenovy prsty, které se kolem ní omotaly v sevření smrtícího bojovníka, tak jak ho to učil ten malý chlapík.

Neměl žádnou zářádku, jen vroubkovité, postranní zářezy mezi držadlem a čepelí, která se zužovala z pěticentimetrové šířky patnáct centimetrů dolů do špičky jehly. Nůž byl celkem dvaadvacet centimetrů dlouhý a jen 2,5 centimetru tlustý.

Byla to pravděpodobně nejvražednější čepel, která byla kdy zkonstruována. Krystal se zužoval do vlasového ostří, sotva patnáct molekul širokého a váha samotné čepele stačila na to, aby přerázla diamant vpůli.

Sten si nůž strčil do nepoužívané kapsy skafandru. Pouzdro měl již předem připravené.

Udělal mu je Hite.

On a Sten se schovali v normálním prostředí jednoho nepoužívaného oddělení. Dal

Stenovi celkovou narkózu a pak se opatrně pustil do práce.

Pouzdro bylo uvnitř Stenova předloktí. S kradenými mikrorooperačními nástroji mu Hite odchlípl část kůže až na maso. Na podkožní tkáň položil živou plastikůži a poté do ní tělovým cementem zabudoval slitinový profil ve tvaru U, který měl Sten již připravený. To mělo nůž držet v pozici, ve které by se ničeho nedotýkal, včetně profilu samotného.

Sval na zápěstí byl přetažen přes ústí pouzdra, což nůž udržovalo v pozici. Poté dal Hite přes svoji chirurgickou úpravu zpět vrstvu tkáně a pokožky a tělovým cementem slepil Stena dohromady.

Trvalo několik cyklů, než se to zahojilo. Hite byl spokojen s tím, že plastikůže nebyla nijak dráždivá a Stenova vlastní kůže se úspěšně obnovovala.

Bzučák ve Stenově skafandru se rozezněl na znamení, že je konec směny. Sten vypnul frézku a vyrazil k uzávěru.

Nikdo nevěděl, co Hite provedl, že se dostal do Exotické sekce. Každý však věděl, že býval lékařem na nějakém průkopnickém světě. Vědělo se také, že z nějakého důvodu podepsal s Firmou smlouvu jako Tech na Vulkánu. Bylo zřejmé, že musel udělat něco moc, moc špatného.

Hite nikdy nikomu, ani Stenovi, neřekl, co to bylo.

Byl nejen jediným lékařem, ke kterému zde měli Migové přístup, ale byl v Exotické sekci už mnoho let.

Byl to také jediný přítel, kterého kdy Sten měl.

„Stene, chlapče. Tvůj problém je, že se málo směješ.“

„Smát se? Jsem ztracenej v samé řiti Vulkánu... všichni se mě snaží zabít - což se jim nakonec povede - a ty chceš, abych se smál?“

„Samořejmě, hochu. Vždyť nic legračnějšího už snad ani nemůže být?“

„To nechápu.“

Hite se k němu naklonil. „To je proto, že tě bohové nenávidí. Osobně.“

Sten se zamyslel. Pak se uculil a nakonec se rozesmál.

„Tohle je tvůj další problém, chlapče. Směješ se až moc.“

„Co?“

„Co je na tom k smíchu? Jsi tu v samý řiti Vulkánu a všichni se tě snaží zabít. Bejt sebou, tak mám strach.“

Sten na něj chvíli zíral. Pak potřásl hlavou a začal výt.

Ve směnové místnosti si Sten napustil do skafandru vysokotlaký dezinfektant. Čekal. Skafandr nikde neucházel. Vyhodil nádobu od dezinfektantu do recyklovače a pověsil skafandr. V Exotické sekci se používaly vakuové pracovní skafandry, které už Techové nechtěli. Velmi často byly děravé a na place už nebyl čas je zalepit. Sten zívl a sunul se ubikacemi ke svému kavalci.

Nůž byl bezpečně schován v jeho předloktí. Otevřená dlaň ho bezpečně udržovala na svém místě. Sten se nemohl dočkat, až to ukáže Hiteovi.

Ubikace páchly stejně jako Středisko. Hranaté a rozporcované. Ovšem bez sociostrážců. Párek hromotluků se probíral skromnou pozůstalostí mladíka, který na zemi ležel roztažený v kaluži krve. Jeden z nich se na Stena zazubil. „Dneska přišlo čerstvý maso.“

Sten jen pokrčil rameny a šel dál. Etylalkoholový stánek byl jako vždy obklopený davem. Zastavil se u své pryčny. Migyně, která měla postel kousek od něj, mu vzala prostěradlo a pověsila ho jako závěs, zpoza kterého se ozývaly hlasité vzdechy dvou lidí.

Vypravil se tedy do Hiteovy cimry. Stařík byl nemocný a Sten doufal, že se cítí alespoň napůl naživu. Chtěl se ho podrobněji vyptat na Průkopnický sektor.

Okolo Hiteova lůžka stála skupinka mužů. Kápo a někteří z jeho poskoků. Vedle nich stál robotický vozík.

Dva hromotluci zvedli šedé, vyzábělé a ztuhlé tělo z pryčny a bez jakékoliv úcty je hodili na vozík. Sten se rozběhl, jak se vozík automaticky rozjel. Pěstí bacil do ovládacího panelu a vozík se zastavil.

„To je zbytečný," řekl jeden z pochopů. „Ten starej parchant je mrtvej."

„Co se stalo?"

„Prostě zemřel. Přirozenou smrtí."

Sten se otočil... potom převalil Hiteovo tělo.

Z hluboké rány v Hiteově krku stále proudila krev. Podíval se na kápa.

„Nechtěl jít na šichtu. Takže, jak už řek tady Malek, prostě umřel. Přirozeně."

Kápo udělal tu chybu, že se zasmál.

Sten vyrazil na kápa. Jeden pochop mu dal bodyček a Sten se svalil na zem, přetočil se a znovu se postavil na nohy.

V jeho mozku mu zazněl hlas toho malého muže. *Nikdy nebud' vzteklej. Nikdy nic nechtěj. Bud' jen neomylnou odpovědí.*

Gorila vyrazila proti němu a Stenova noha vystřelila. Mužovo koleno se slyšitelně roztříštilo a ten se sesunul.

„Chyť ho."

Pochopové postupovali vpřed. Jeden obrovský chlap dostal Stena zezadu a drtil ho oběma svýma tlapama. Sten se mu jednou rukou vykroutil a švihnul za sebe pěstí se vztyčeným palcem.

Rabiát Stena pustil a s krvácejícím očním důlkem se potácel pryč.

Sten mu nohou zasadil ránu do vazů. Ten praskl a muž se svalil na podlahu.

„Sejměte ho, vy debilové!" burácel kápo.

Dva zbylí muži se dívali střídavě na kápa a na Stena, snažíce se zjistit, který z nich je horší. Jeden vytrhl z pryčny podpěru, druhý sáhl do kapsy a vytáhl blýskavý nůž, vyrobený z dláta.

Sten volně svěsil pravou ruku. Přivřel prsty. Do ruky mu spadl nůž. Chladný, uklidňující.

Muž, který máchal železnou tyčí, vyrazil proti Stenovi jako první. Sten zvedl svůj nůž... a břit projel ocelí. Muž chvíli zíral s otevřenou pusou na krátký kousek železa, který mu zbyl v ruce. Potom Sten máchl znova a prořízl mu hrdlo jako máslo.

Muž s nožem při prvním Stenově výpadu uhnul a vzápětí bodnul proti Stenovu žaludku. Sten uskočil a natáhl se přes útočící ruku...

Kápo vyděšeně zíral, když na zem dopadla paže jeho pochopa, která stále ještě svírala nůž.

Kápo se otočil a dal se na útěk. Špatným směrem. Dolů, pryč od strážní kabiny. Směrem k oddělení.

Sten ho dohnal těsně před směnovou místností. Kápo se otočil, obě ruce vzhůru.

Sten sekl jen jednou.

Kápo zařval a jeho vnitřnosti vlhce plácly o zem.

„To bylo za nic."

Sten běžel pro svůj skafandr, zatímco se už rozječely alarmy.

Uvnitř Zóny 35 Sten slyšel klepání na dveře vzduchového uzávěru. Vypustil z něj vzduch a zaklínoval dveře v otevřené pozici. Bude jim chvíli trvat, než se přes tohle dostanou.

Stráže si musely myslet, že je v pasti. Nebylo tam žádné propojení do další zóny. Vně zóny 35 bylo jen surové vakuum.

Sten si ze své biofrézky spokojeně vzal stříkací nádobu s virem a upevnil ji ke vnější vypouklé stěně kopule. Otevřel vypouštěcí ventil a ustoupil, jak červená virózní tekutina se sykotem stříkala na plášť kopule.

Gravisaně byly tím největším, s čím se tam dostal. Zapnul všechny jejich kotvy a doufal, že až všechno ostatní půjde, zůstanou na místě.

Stěna praskala, loupala se a bublala, až do chvíle... kdy se rozplynula v nedozírnou temnotu. Bleskově unikající plyny se vyřítily do vesmíru. Krystalové hroudy megakreditových hodnot, vozidla i nářadí, všechno se shluklo u díry a postupně si prorvalo cestu ven.

Gravisaně zapraskaly... kotvy se utrhyly, sáně se s praskotem odlepily a letěly směrem k díře. Rvaly se skrze díru, ale byly příliš dlouhé, aby prošly mezi dvěma hlavními traverzami.

Vtom se smršť zastavila. Z 35. zóny zbylo jen ticho.

Stenovi stékala do očí krev, jak se při nárazu uhodil o průhled svého skafandru. Mrkáním ji zastavoval a kontroloval, jestli skafandr není děravý.

Vyklouzl z gravisaní a vylezl dírou ven.

Zakymácel se náhlou závratí, když kolem sebe uviděl tmu a ostré světlo hvězd.

Tak či onak, byl venku z Exotické sekce a - vydoloval ze sebe pokřivený úsměv - právě dosáhl svého velikého snu. Byl pryč z Vulkánu.

Potom už jen šel. Pryč od díry, pryč od Exotické sekce. Vykročil na sever, směrem k jedinému místu, kde by se možná mohl skrýt - v rozsáhlém potrubí Vulkánu.

Neměl ani ponětí, kam vlastně šel. Nejdříve dělal jen kroky, ale za chvíli, když už byl odváznější a uvědomil si, že v botách skafandru není už žádný magnetismus, který ho drží před sklouznutím do prostoru, pokračoval v obrovských, metry dlouhých skocích.

Párkrát už skoro začal panikařit a hledal úkryt, když uviděl, jak se k němu šine opravná loď a hlídkové čluny.

Potom si ale uvědomil... že oni si teď dělají hlavu pouze z výbuchu, v kilometry vzdálené Exotické sekci. Dokonce i kdyby ho viděli, nespojovali by si s takovou pohromou jediného muže v pracovním skafandru.

Přinejmenším zatím ne.

Snažil se vydržet tak dlouho, jak jen to bylo možné - dokud mu signalizace zásoby vzduchu ve skafandru nezačala ječet do uší a on slyšel, jak regulátor chrčí -pak vyrazil k prvnímu poklopu, který uviděl. Sten hádal, že byl určen k rutinní údržbě.

Zacloumal s jeho západkami a poklop se najednou hladce otevřel. Vlezl do malé přetlakové komory, zavřel vnější dveře a zmáčkl tlačítko cyklu.

Vnitřní dveře se se skřípotem otevřely. Alespoň že byl na druhé straně vzduch, kterým se hluk mohl nést. Sten vkročil dovnitř.

Před ním i za ním se rozprostírala dlouhá, opuštěná chodba. Na chodníku byla vysoká vrstva prachu a některá ze světél nad hlavou byla spálená. Sten se opřel o stěnu. Byl svobodný. Byl doma.

Zamyslel se nad těmito dvěma myšlenkami a usmál se. Jeho úsměv pak přešel ve smích.

Svobodný. Dokud ho nechytí. Doma? Na Vulkánu?

On se však smál, tak jak ho to učil Hite.

Zdalo se, že v dané chvíli to bylo na místě.

KAPITOLA DESÁTÁ

THORESEN POSPÍCHAL z tobogánu směrem k raketoplánu. Ještě pár minut a bude z Původního světa pryč, na cestě k Vulkánu. Byl stále nervózní z Císaře a byl zpola přesvědčen, že bude každou chvíli zatčen.

Baron byl jak na trnách, když kolem něj procházelo několik strážců. Byli však zabráněni do hovoru a zjevně po něm nešli. Uklidnil se.

Divočejší část jeho osoby téměř toužila po konfrontaci. Thoresen nebyl zvyklý, aby se klaněl před jinými lidmi. Neměl rád pocit strachu. Prošel kolem vojáků a pomyslel si, že by je mohl sejmout. Okamžitě. Chvilí si v mysli pohrával s možnostmi. Prvnímu by vyrval hrdlo. Druhý by zemřel, jak by mu přerazil nos a chrupavku vrazil do mozku. Třetí - setřásl ten pocit. Ulevilo se mu, až když stoupal po nakládací rampě.

O chvíli později byl v raketoplánu a mířil k obrovské lodi, která obíhala Původní svět. Uvelebil se a poprvé od chvíle, kdy opustil Vulkán, se skutečně uklidnil. Thoresen probíral setkání s Císařem.

Bylo několik možností: (a) Císař je senilní. Nepravděpodobné, (b) Snaží se uklidnit některé své spojence. Nesmysl. To není jeho styl. (c) Císař ví o projektu Bravo. Omyl. Thoresen, je přece naživu, ne? (d) Císař tuší, že se něco chystá, ale nemůže to dokázat. Proto to setkání. Chtěl Thoresena postrašit a dát mu menší varování. To bylo mnohem pravděpodobnější.

Dobrá. Jaký bude další Císařův krok? Jednoduché. Posílí vyšetřování. Pošle na Vulkán více zvědů.

Baron se pro sebe usmál; teď měl ze situace mnohem lepší pocit. Zavřel oči, aby si trochu zdříml. Ještě než usnul, v duchu si něco poznamenal. Musí nařídít bezpečnosti, aby s ním konzultovali pověření všech osob z mimosvěta. Těšil se, že pár špiónů vyslechne osobně.

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

STEN BYL na útěku už skoro měsíc, když tu dívku potkal. Bylo jí tak patnáct a byla oblečená do beztvaré, umazané černé kombinézy. Ruce a tváře měla špinavé od šmíru. Nechybělo málo a byla by ho zabila. Jmenovala se Bet. Pro Stena byla tou nejkrásnější ženou, jakou kdy viděl.

Sten vydržel tak dlouho díky tomu, že se skrýval ve ventilačním potrubí, které procházelo celým Vulkánem. To se velikostmi hodně lišilo, od dvacetimetrových hlavních trubic, až po ty nejmenší, přibližně v šíři ramen, které vedly do jednotlivých místností. Roury byly zaneseny letitým tukem a pravidelně je blokovaly velké filtrační přepážky. Sten používal malý elektrický šroubovák, který ukradl v jednom skladišti, aby se skrze ně dostával.

Ventilace, která vedla všude, mu umožňovala rychlý přístup do skladů s jídlem i do prázdných bytů, když potřeboval proviant. Jediné skutečné nebezpečí pro něj znamenalo střetnutí s pracovními skupinami, které opravovaly filtrační přepážky, ale i těm se dalo vyhnout. Občas také slyšel nějaké škrábání a šramocení, což, jak se domníval, byly pravděpodobně skupinky Delinqů. Zatím se jich držel stranou. Byl si jistý, že by ho k sobě vzali.

Jediné, čeho se obával, byly pravidelné vyhlazovací hony na Delinqy, které Firma pořádala. Podle toho, co slyšel ještě za své migovské éry, mělo těch pár, co přežilo, zaručeno vypálení mozku.

Žil si poměrně dobře a od svého útěku nějaké to kilo či dvě přibral. Začínal se jen trochu nudit a co se týče jídla, byl stále vybíravější, když udělal pořádný objev.

Hydroponická farma byl třpytivě zelený svět, který se táhl daleko do mlhy. Bylo vidět vysoké, rudé kapradí a celé řady všech možných rostlin. Na některých byly zasazené pouze samé květiny, jiné překypovaly zralou zeleninou a ovocem. Něco takového Sten jinde než ve vidoknihovně ještě nikdy neviděl.

Žádní lidé tam nebyli. Jen zemědělství roboti - ta nejnižší verze - kteří se o rostliny starali a sklízeli je. Sten vyklouzl z trubky a dopadl na nohy. Tak takhle vypadá tráva.

Procházel řadami rostlin a vdechoval - čerstvý vzduch? Květiny? Hlínu? Vzal si plnou dlaň něčeho, co myslel, že jsou hrozny. Kousl do jednoho a jeho tvář se rozjasnila čerstvou chutí. Sten si sundal košili a nacpal ji, až málem praskla ve švech.

Tiché kroky. Sten sebou trhl, jeho nůž se zableskl. Zaváhal, byla to dívka.

Držela omračovadlo, jaké měli sociostrážci, přivázané na půlmetrové laminátové tyče. Zatím si ho nevšimla, a tak chtěl Sten zalézt zpátky do záhonů s rostlinami, ale potom si to rozmyslel. Nechovala se ani jako Mig, ani jako Tech. Musela být Delinq.

Sten se náhle rozpomněl na jedno pořekadlo svého otce: „Nepřítel mého nepřítele je můj přítel.“ Vystoupil zpoza velkého kapradí a ukázal se.

Dívka ho uviděla a ztuhla, pak zapnula omračovadlo, připravena vrhnout na Stena své improvizované kopí.

„Počkej.“

Dívka se zastavila, ale stále byla připravena kopí hodit. Nejevila žádné známky strachu. Její oči se rozšířily, jak se zableskl jeho nůž a čepel najednou zmizela. Dal ruce před sebe, dlaněmi vzhůru.

„Kdo jsi?“

„Jsem Sten.“

„Jsi na útěku?“

Sten kývl.

„Odkud?“

„Z Exotické sekce.“

Omračovadlo se zvedlo.

„Lžeš. Odtamtud ještě nikdo -“

„Vyhodil jsem jednu zónu do povětří. Přišel jsem sem venkem, ve skafandru. Žiju teď ve ventilaci.“

Děvče se zamračilo.

„Zaslechli jsme, že se tam něco stalo. Ale to je nemožný.“

Sten čekal.

„Máš svaly od zvedání a ty jizvy na nohou... Jsi na útěku.“

„A co bych tu asi dělal?“

„Kdo ví? Třeba se nás snažíš infiltrovat. Je to prostě divný. Možná jsi skutečně na útěku.“

Sten pokrčil rameny.

„Ukaž mi ještě jednou ty ruce,“ nařídila mu. „Dlaněma vzhůru.“

Sten udělal, co po něm dívka chtěla. Podívala se na Stenovy mozolovité, sedřené ruce a zblízka si prohlédla i špinavé, otřepené nehty.

„Tohle bys moh nafigovat. Svlíknout.“

„Cože?“ vypravil ze sebe Sten.

„Sundej si oblečení. Jestli si infiltrátor, budeš mít stejně jemný tělo jako ty slizouni.“

Sten váhal.

„To omračovadlo,“ řekla dívka vyrovnaně, „je předělaný. Asi na dvě vteřiny má o dvě stě procent větší sílu než normální. Pak vyhasne. Ale ten, kdo to v té chvíli koupí, je zralej na recyklaci.“

Sten rozeplnul přezku a vystoupil ze skafandru.

Dívka ho celého pomalu obešla, pak se zastavila před ním a na chvíli zapřemýšlela.

Lehce se usmála.

„Moc pěkný tělo.“

V tom se její úsměv rozplynul.

„Dělej. Obleč se. Já jsem Bet.“

Zatímco se soukal do kombinézy, vysypala mu celou sklizeň a podala mu jeho košili. Začala sbírat ovoce a zeleninu. Některé z nich odhazovala jako nezralé, ostatní dávala do pytle.

„Máš štěstí, žeš mě potkal. Většinu uprchlíků po měsíci chytí.“

„Ty jsi Delinq?“

Znechuceně se na něj podívala.

„Nežila bych, kdybych nebyla. My víme, jak uhýbat ranám. Víme, kde se dá schovat, kam se téměř nikdy nekoukají. Dobrej Delinq může vydržet... možná i pět let.“

Sten byl šokován.

„Jak je to dlouho, co jsi utekla ty?“ zeptal se jí.

„Teď to jsou tři roky.“

Hodila si pytel přes rameno a vyrazila k ventilačnímu otvoru.

„Pojď, vezmu tě k Oronovi.“

Vklouzla do potrubí a pokynula mu, aby šel za ní. Pak dala zpátky filtr. Z kapsy vytáhla něco jako čelenku, zapnula světýlko a proplazila se kolem Stena do čela. Když se její tělo měkce otřelo o jeho, vyschlo Stenovi v ústech. Zhluboka se nadechl a plazil se za ní.

Když Sten a Bet vypadli z potrubí do již dlouho opuštěného skladiště, ostatní si jich vůbec nevšimli.

Asi tak třicet Delinqů, oblečených do nádherných šatů ukradených z nějakého skladiště na Vulkánu, oslavovalo vybrání nějakého obzvláště bohatého skladu a většina z nich byla opilá nebo na drogách. Byla to jedna z nejpodivnějších věcí, které kdy Sten viděl: mejdan v naprosté tichosti. Šeptání - dokonce i v bezpečí domácí základny - bylo pro Delinqy

naprosto přirozené.

Ještě podivnější na tom bylo, že to všechno byly děti. Nejmladšímu, kterého tam viděl, nemohlo být víc než dvanáct. Byla to dívka, která olejem mazala tělo asi třináctiletému chlapci. Nejstaršímu člověku, kterého zahlédl, když ho Bet vedla mezi nimi, mohlo být tak osmnáct, devatenáct. Sten se cítil jako starý muž.

Oron se válel v kanceláři skladu. Na první pohled vypadal na čtyřicet. Bližší pohled však prozrazoval, že bílé vlasy a jedna povadlá paže patřily muži pouze o rok či dva staršímu, než byl Sten.

Nejhůře vypadal jeho obličej. Jen jedna jeho polovina byla pohyblivá. Druhá byla ztuhlá jako posmrtná maska.

Vedle něj seděla baculatá dívka, která byla zaměstnána probíráním hromady ovoce. Za ním, na posteli z navršených kožešin, ležely dvě nahé dívky. Obě byly krásné a spaly, nebo byly zdrogované.

„To je Sten," řekla Bet. „Je na útěku."

Oron se otočil k tlusté dívce a ukázal na Bet. „Co je zač?"

„Bet. Minulou směnu jsi jí poslal na hydroponickou farmu," řekla dívka ironickým tónem.

Sten ztuhl a prohnul zápěstí, připraven tasit nůž. Jestli je tohle Betin gang, proč by ji Oron neznal? Oron zahlédl Stenův výraz. Polovina jeho tváře se usmála.

„Fadal je moje paměť," řekl a mávl směrem k baculaté dívce. „Já mám - já mám..." Svraštil obočí.

„Vypálený mozek," odpověděla za něj Fadal.

„Ano. Když jsem byl mladý, udělal jsem něco moc špatného a oni mi za to... vypálili mozek. Ale nějak jim to nevyšlo. Nezabralo to. Nebo spíš... zabralo to jen částečně."

Ukázal na svůj obličej a zplihlou paži. „Jen na části těla a mého mozku... Takže teď... ztrácím paměť."

„Ale jak potom -?" spustil Sten.

„Ve všem, co se stane o téhle směně, mám naprosto jasno. Ale příští směnu už nevím, co se dělo. Nezapomněl jsem mluvit a pamatuji si, že jsem Delinq. Že se jmenuju Oron. I když zrovna to občas zapomínám. A to, že jsem vůdcem těchto lidí. Ale... musí se mi připomínat... jejich... ano... jejich jména a co jsem jim dal za úkol."

„On je náš vůdce," řekla Bet, „protože umí vždycky odhadnout, kde co vybrat a kdy se včas stáhnout, než přijde další hon."

„Oron už je Delinqem dvanáct let," vysvětlovala Fadal a působila při tom dojmem, že je přesvědčená, že je to chlouba. Sten si pomyslel, že asi ano.

„Takže ty jsi na útěku a chtěl by ses k nám přidat?"

Sten váhal, podíval se na Bet a pokrčil rameny.

„Jasně. Proč ne?"

„Zaručuješ se za něj, Bet?"

Bet byla překvapená. Obvykle musel nový člen projít testy a výsledkem. Jak to, že byl Oron ochoten spolehnout se pouze na její slovo? Bleskla pohledem na Stena, který čekal na její odpověď. Pak to uviděla. Ten výraz v jeho tváři. Nešlo mu o Delinqy ani o Orona. Byl si očividně jist svou schopností přežít i bez nich. Byl tu kvůli... ní.

Stenovi poskočilo srdce, když souhlasně přikývla.

„Přidělíme ho k někomu do týmu?"

Bet se střetla s Oronovým očima. Najednou se rozesmála.

„Ano."

„Bet bude tvou týmovou partnerkou," oznámil Stenovi. „Dělej, co ti... ukáže... a přežiješ. Teď se posad... dej si víno a vyprávěj mi... svůj příběh."

Sten přijal sklenku vína a uvelebil se na zem. Začal vyprávět svůj příběh a jak mluvil, každou chvíli se letmo podíval na Bet.

KAPITOLA DVANÁCTÁ

JÁ SE CHCI DÍVAT na živograf, mami, chci se dívat na živograf.

Sestra v jeslích pospíchala k chlapci s vřelým úsměvem na tváři. Objala ho a stiskla tlačítko; stěna před nimi zablikala a změnila se v obrazovku, na které se objevily kreslené postavičky. Čtrnáctiletý hošík se šťastně usmíval.

Betiny rodiče ji před několika cykly prodali Vulkánu. Cena: jejich smlouvy byly roztrhány a párek Migů mohl z Vulkánu odejet. Obě strany to považovaly za velmi výhodný obchod.

Firma obyčejně chtěla, aby se děti Migů staly opět Migy. Existovaly však i jisté výjimky, které úředníci neustále vyhledávali. Firemní psycholog jen hvízdnu, když viděl její výsledky testu vrozené inteligence. Představitelé Firmy vyhledali její rodiče a řekli jim, že Bet půjde do mnohem lepšího prostředí. Políbili ji a dali ji spát. Bet se probudila v jeslích Firmy, obklopená převážně mladšími dětmi. Firma většinou začínala s dětmi ve věku pěti let, ale Betyiny výsledky byly strhující, a tak se rozhodla, že to s ní zkusí, i když už jí bylo osm.

Poprvé ve svém životě byla Bet zahrnuta láskou a pozorností. Matky v jeslích ji objímaly, líbaly a dávaly jí hračky. Jen máloco mohlo způsobit potrestání nebo nevlídná slova. Přesto však Bet těmto matkám ani na minutu neuvěřila. Nikdo na to nikdy nepřišel, protože Bet se už jako velmi malá naučila mlčet, odpovídat, jen když se jí někdo ptá a dělat, co jí řeknou.

Bet trvalo dlouho, než jí došlo, co ji děsí. Byly to ostatní děti... se kterými si hrála.

Sten se protáhl kolem Bet a podíval se do skladiště. Bylo úplně stejné jako na Oronově plánku. Vysoké sloupy beden a přepravních tubusů naplněných vším možným, oblečením počínaje a luxusním jídlem konče. Všechno pro Techy a Exeky. Bylo to místo, do kterého oficiálně neměl nikdy vstoupit člověk, protože všechny funkce ovládali roboti, od malých inventárních účetních až po obří primitivy pro nakládání kontejnerů.

Bet a ještě další Delinq začali hledat poplašný systém.

Oron s ním probral plán a zeptal se ho, co by navrhoval.

„Ne, Stene,“ řekl, když ho vyslechl. „Odtud... není... žádná úniková cesta. Podívej.“

Jeho prsty přejížděly po plánku interiéru skladiště.

„Zablokovat východy přepravkami. Ale dokonce i když víš, že jsou zablokované, musíš si pořád... myslet, že skrz ně někdo přijde. Musíš být připraven... to řešit. Mít další...“

Snažil se rozpomenout na správné slovo.

„Taktiku... Abys mohl být Delinq, musíš ovládat různé taktiky. Dokonce i když je tvůj plán... perfektní... musíš předpokládat, že nevyjde. Nikdy se nesmíš dostat do situace, ze které není... úniku.“

Sten kývl a Oron mu začal ukazovat, jak si krýt záda.

„Tady uděláme zadní dveře... hlídková stanoviště pak tady... a tady.“

Bet našla první alarm a odpojila ho. Další Delinq povolil filtrační přepážku. Dolů se sneslo lano a v momentě už stáli na podlaze skladu.

Bet mávla na Stena, aby ji následoval k terminálu počítače. Ostatní Delinqové se dali do hledání dalších poplašných čidel.

„Nesmíme tu zanechat žádné stopy, že jsme tu byli,“ zašeptala Bet.

Její prsty se rozlétly po klávesnici terminálu. Nejdřív spustila program BEZPEČNOSTNÍ INSTRUKCE a nařídila detektoru lidských těl, aby ignoroval jejich přítomnost. Pak si vyvolala INVENTÁŘ SKLADU. Pečlivě ho prostudovala, udělala si pár poznámek a pak seznam pozměnila.

„Můžeme vzít jen tyhle věci. Nikdo je nebude postrádat.“

Dala signál ostatním Delinqům a ti se dali do práce, shromažďující kořist.

Když dával jeden z nich poslední bednu lupu na hromadu pod otevřenou ventilaci, uslyšeli Delinqové tiché vrzání. Schovali se do úkrytu, protože začalo sílit.

Bezpečnostní robot jezdil kolem rohu s nataženými tykadly a hledal známky lidského života. Delinqové zadrželi dech před čidly mávajícími vzduchem, ale ta se nakonec stáhla a stroj odjel k východu.

Náhle se robot se skřípotem zastavil. Jeden z Delinqů tiše zasténal. Když se běžel schovat z dohledu, zapomněl uprostřed skladu jednu přepravku. Elektrické bzučení bezpečnostního robota nabylo na intenzitě. Objevilo se omračovadlo a robotova čidla se začala rozhlížet a hledat příčinu. Žádný poplach. Ještě si nebyl jist. I když to bylo nepravděpodobné, mohl tam bednu nechat i nějaký porouchaný robot.

Bet kývla na Stena. Ukázala na vysoký štos beden. Vylezli ze svého úkrytu a plížili se ke sloupci. Stoupla si Stenovi na ramena, našla místo pro nohu a lezla po bednách nahoru. Dolezla nahoru a lehla si, když v tom jedna bedna zaskřípala.

Robot se rozjel rovnou za zvukem.

V ten moment zvedla Bet jednu bednu a shodila ji dolů. Robot napřáhl omračovadlo hůl a bedna se o něj rozbila. Celé skladiště bylo rázem zamořené tím nejodpornějším pachem, jaký kdy Sten cítil. Tekutina, která se vyřinula z bedny, polila robota. Ten se začal okamžitě točit kolem dokola.

Bet skočila dolů a Sten ji zachytil. Zahlcení hnusným puchem si zakryli pusy a nos. Sten zápach rozeznával jako Čidlopyžmo. S mechanickým vdechem zastavil robot své šílené kroužení a znovu napřáhl omračovadlo, kterým ochable mával.

Sten se podíval na Bet, ta se usmála a odvážně vystoupila zpoza beden do robotova zorného úhlu. Ten ji vůbec nezaregistroval. Sten šel za ní a volně přicházeli k místu, kde se schovávali ostatní. Všichni začali házet kořist do otvoru ventilace. Za nimi robot zoufale mával svojí zbraní.

Bet nenáviděla svoji panenku. Byla sice měkká a přítulná a naprogramovaná tak, že to byla její nejlepší kamarádka, ale když ji k sobě Bet přitiskla, naskakovala jí husí kůže.

To jí bylo deset a byla přesunuta do oddělení B, na druhý stupeň. Láska matek v jeslích byla stále k dispozici, ale byla již poskytována pouze jako odměna za neúčast v kolektivu. Děti byly vedeny k tomu, aby svůj čas trávily samy a aby namísto her sledovaly živograf.

Svůj vztah k panence na sobě Bet nikdy nedala znát. Dobře věděla, že jiné děti, které své panenky ignorovaly, nebo s nimi špatně zacházely, byly potrestány. Zdálo se, že to byl jediný hřích, který takové dítě mohlo spáchat. Proč ji však neměla ráda, nevěděla. Její panenka byla stejná jako všechny ostatní - chlapečci měli místo panenek panáčky - malé, hubené nožky a ruce a obrovská hlava. Ve tváři měla šťastný úsměv, který Bet připadal dementní.

Jednou v noci však už nesnesla, jak se k ní v posteli pořád tulila a žebřala, aby jí Bet prozradila svá dívčí tajemství. V náhlém návalu vzteku ji shodila na zem. Hned na to se zhrozila. Co to provedla?

„Panenko, panenko, nezlob se. Neumírej -“

Panenska zase otevřela oči a začala chroptět.

„Bet, je všechno v pořádku?“

Bet kývla.

„Nechceš si tedy lehnout a držet mě blízko u sebe, abychom si mohly vyprávět... vyprávět... vyprávět si příběhy.“

„Ano, panenko.“

Vzala ji zase zpátky do postele a poslušně si lehla.

Vypadalo to, že panence nic nebylo, i když se začala trošku opakovat.

Panenky byly ve skutečnosti velmi důmyslná dálková čidla programu jeslí v centrálním

počítači. Byla to celková monitorovací zařízení, jak duševního tak tělesného stavu. Malý detektor blízkosti zajišťoval, že počítač, nebo jeho lidská obsluha věděly, když se dítě ocitlo z dosahu panenky. Bylo velmi důležité, aby v noci dítě panenku nebo panáčka drželo těsně u těla. Jedině tehdy jim mohlo zařízení dávat injekce. Injekce, které snižovaly tělesnou vnímavost, zvyšovaly citovou závislost a potlačovaly tělesný a hlavně pak citový i pohlavní vývoj.

Když Bet jednou praštila panenkou o zeď, čidla se lehce rozhodila a podávala mylné zprávy o Betině vývoji, podle všech ukazatelů stále na úrovni deseti let duševního a tělesného vývoje. Díky tomu byla nakonec zařazena jako silně zaostalá a přestali jí dávat většinu injekcí.

Během dvou let Bet viděla, jak se ostatní děti proměnily. Chlapci zůstali nevyvinutí a měli kulaté tvářičky. Děvčata se stále hihňala a hrála primitivní hry.

Bet se naučila být pořád sama a poslední ve sprchách, když se jí začala vyvíjet ňadra a pánev. Naštěstí dospívala tak pomalu, že ještě nedocházelo k menstruaci.

Bet však věděla, že něco bylo v nepořádku. V nepořádku se všemi ostatními dětmi i matkami v jeslích. Cítila, že se všechno vyvíjí jakýmsi zrůdným směrem, ale nemohla s tím nic udělat.

Sten si říkal, že Bet a Fadal zacházejí příliš daleko. Oblečeny za potěšitelky, škádli statného Techa mimo službu. Sten se na to díval ze svého úkrytu a kroutil hlavou. Dívky však dělaly jen to, co bylo součástí jejich plánu. Takhle si jen představovaly, že potěšitelky vypadají. Tolik třpytu neviděl od dob, kdy v Exotické sekci vybuchl křišťálový sud. Naklonil se blíž a poslouchal.

„Vy jste děvčata ještě trochu mladý, ne?“ Tech si olízl rty, jak si je prohlížel.

„Nemějte strach, se sestrou máme spoustu zkušeností.“

„Tvá sestra? No, to by bylo něco. Jste si jisté, že by váš tatínek - ovšem jen v případě, že bych měl zájem, samozřejmě.“

„Proč by mu to vadilo? Byl to jeho nápad. Říká, že ještě dva roky s těma všema kreditama, co přineseme domů, a vykoupí svoji smlouvu.“

„Jeho nápad, jo? Slyšel jsem, že děti Migů brzy dospívají, ale myslel jsem, že jsou to jen řeči.“

Bet a Fadal se do něj zavěsily a vedly ho k bytu. „No tak. Pojdte si užít.“

Tech byl už napůl svlečený, když Sten vykopnul dveře.

„Sakra! Co to má být?“

Tech div že nedostal infarkt. Vypadal jako chlupatý paňák. Jednou rukou se snažil zakrývat, zatímco druhou zápasil s kalhotama. „Ó - Ó - Co to tu - Kdo jsi?“

Sten mával velikým hasákem. „Jsou to mé sestry, takže jejich bratr.“

Otočil se k Bet a Fadal, které se krčily na posteli v předstíraném strachu. „Mazejte domů.“

Vyběhly ven. Sten zavřel dveře a přistoupil k Techovi. „Musím ti dát pořádnou lekci. Tak ty si chceš zahrávat s mýma sestrama, jo?“

„Eh... poslyš... říkaly, že jsou...“

„Cože? Teď chceš ještě říkat, že jsou to děvky? Pane bože, ty máš ale drzost.“ Vysoko napřáhl svůj hasák, připraven udeřit do Techovy plešatějící lebky.

„Počkej, nemůžeme si o tom promluvit?“

Sten dal hasák dolů. „Jak to myslíš?“

Tech sáhl do kapsy a vytáhl svoji kartu. Zamával s ní na Stena. „Mám spoustu kreditů... spoustu. Jen si řekni, kolik chceš.“

Sten se zazubil. Oron měl pravdu, tohle byly snadné peníze.

Hlasy. Bet se polekaně probudila. Sedativum již pro její dvanáctileté tělo nebylo dost silné. Vyklonila se z lůžka a rozhlédla se po dómu jeslí. Světla. Slabé drmolení. Vylezla z

postele, podívala se na panenku a zaváhala. Panenka „ví“, jestli ji někdo drží. Poznává také, kdo to je?

Bet zvedla přikrývku na sousední posteli. Stejně Suzi nikdy neměla ráda. Strčila panenku děvčeti pod ruku. Bet vklouzla do své kombinézky a vyrazila přes oddělení.

Dveře do chodby, kam téměř nesměli, byly otevřené. Rozhlédla se kolem sebe. Všechny děti spaly těžkým, narkotickým spánkem. Bet se zhluboka nadýchl a vyšla ven. Centrální chodba byla jasně osvětlená. Na jednom konci uviděla otevřené okno jakoby do laboratoře. Přitiskla se ke zdi a doplížila se až k němu.

Znovu se ozvaly hlasy. Jeden byl vysoký a zněl, jako by patřil nějakému hodně malému děcku. „Dneska jsem to zvládl dobře, že ano, tati? Dovedl jsem tu nákladní loď do doků úplně sám. To je dobré, ne?“

Ozval se druhý hlas. Ten byl však hlubší. „Samozřejmě, že ano, Tomy. Jsi nejlepší manipulátor, kterého máme. Říkal jsem to doktorovi a on slíbil, že zajistí, abys za to dostal něco navíc.“

„Bonbón? Můžu dostat bonbón? Mám rád pepermintový. Víš, že mám rád pepermintový, tati? Seženeš mi nějaký pepermintový bonbón, ano?“

„No, uvidíme. Uvidíme.“

Bet se podívala přes okraj dveří. Div že nevykřikla. V kolečkovém křesle sedělo vyzábělé tělo muže. Vypadalo úplně stejně jako její panenka. Velká hlava bimbající se na tenkém stonku krku. Elektrické nástroje ležely připraveny při ruce. Hlava měla bezvlasou, poněkud zvětšenou tvář malého chlapce. Z jeho rtů se ozvalo: „Dneska jsem viděl ty Migy, o kterých jsi mi vyprávěl, tati. Jsem rád, že mě Firma nenechala takhle vyrůst. Oni musí chodit a ošklivě páchnou. Nikdy nepoznají, jaké je to být jako já. Jednoho dne ze mě bude jeřáb a někdy potom budu moci řídit i robotického tahače. Jsou na mě tak hodní.“

„Samozřejmě, Tomy, Firma je na tebe hodná,“ řekl druhý hlas. Ten patřil normálnímu muži v bílém plášti laboratorního technika. „Proto tě tady v jeslích máme, a proto ti pomáháme. Milujeme tě.“

„A já miluju vás. Ty jsi ten nejlepší táta, jakého jsem kdy měl.“

Bet bezhlesně pustila dveře, otočila se a utíkala pryč, dolů po chodbě a východem ven. Běžela. Nevěděla sice, kam běží, ale běžela dál a dál, až byla úplně vyčerpaná. Byla v zaprášeném starém průchodu, který nebyl dlouho používán. Bet se schoulila u zdi a teprve v tu chvíli se rozplakala. Přestala, když si všimla, že se roh mřížky přízemního ventilačního vedení odchlípává. Zatáhla za něj a pomalu panel uvolnila. Vlezla do díry za ním a schoulila se do klubíčka. Postupně její pláč utichl a ona usnula.

Když se probudila, dívala se na ni polomrtvá, laskavá Oronova tvář.

Z potrubí vykoul vyzábělý Delinq. Potom dal znamení za sebe. Šest dalších členů gangu tiše dopadlo do prázdného obchodního průchodu.

Ozvalo se hluboké zapískání; Delinq se podíval zpátky nahoru. Sten se vyklonil z potrubí a ukázal na jejich cíl. Delinq odkráčel do tmy a pomalu se blížil k obchodu.

Sten se usadil, aby hlídal.

Byl u Oronova gangu téměř devět měsíců. Oron poctivě učil Stena, který rychle pokročil na uznávaného rabovače a plánoval i vedl své vlastní akce. Byl pyšný na to, že při žádné z jeho akcí nedošlo ke zraněním a že se z nich Delinqové jen velmi zřídka nevraceli plně naložení.

Přesto však věděl, že takové štěstí nevydrží věčně. Dříve nebo později budou Delinqové při nějakém honu chyceni a zlikvidováni. To byla skutečnost. Pozůstatky po jednom takovém honu viděl, když byl na výzvědách. Sociostrážci se ani neobtěžovali zbavit se těl. I když už ostatky byly zčernalé a víceméně z nich zbývaly pouze kostry, viděl, že nezemřeli snadno. Zvláště pak dívky.

Pomyslel na Bet. I přes jeho přátelství s Oronem, byla stále jediným důvodem, proč se gangu držel. Sten ji miloval. Nikdy však v sobě nenašel dost odvahy, aby jí to řekl. Byla -

byla... Setřásl ze sebe chvilkové zasnění a vrátil se ke hlídání.

Delinqové došli k obchodu. Malé řezací autogeny zazářily tmou a mříže odpadly. Vyzábělý Delinq, jménem Rabet, obrátil autogen a jeho rukojetí rozbil výlohu. Delinqové vtrhli dovnitř a začali pakovat své pytle.

Sten se podíval dolů do průchodu. Strnul. Po chodbě se plížil sociostrážce s připraveným omračovadlem.

Sten si olízl rty a stáhl se dozadu. Sociostrážce se objevil v zorném poli, přímo pod Stenem. Ten se vyhoupl z potrubí a skočil na ohromného muže. Nohama mu dopadl na zátylek. Sociostrážce se svalil na podlahu a omračovadlo mu vypadlo z ruky.

Přestože byl sociostrážce mohutný, pohyboval se rychle. Vyskočil zpět na nohy a od opasku odepnul protivýtržnostní granát. Sten dopadl, překulil se přes rameno a už zase stál na nohou. Vyrázil vpřed, jednou nohou zamířil vysoko nahoru, pak se i druhá odlepila od země, spojila s tou první a obě semknuté nohy se vymrštily do plné délky, zatímco sociostrážcovy prsty šmátraly po kroužku od granátu.

Stenovy boty sociostrážce zasáhly do hlavy. S tupým prasknutím mu zlomil vaz. Jak muž upadl, Sten se ve vzduchu stočil, aby dopadl zase na nohy. Nabyl rovnováhu a otočil se s nožem ve střehu.

Už nebylo co dělat.

Delinqové se dívali na mrtvého sociostrážce, pak rychle posbírali zbytky z výlohy do svých bágů a pospíchali k ventilaci.

Když Rabet lezl nahoru do potrubí, ukázal na Stena zdvihnutý palec a zazubil se.

Sten se neposedně převaloval na lůžku. Nemohl spát. Neustále myslel na sociostrážce, kterého zabil, a na roztroušená, dávno mrtvá těla gangu Delinqů. Musel se z Vulkánu dostat pryč. Musel vzít Bet s sebou. Ale jak? Hlavou se mu honily všemožné plány. Všechny dávno předtím dopodrobna vymyšlené a všechny předurčené k neúspěchu. Nějaký způsob přece *musí* existovat.

Něco zašustilo. Otočil se a do jeho pokoje vklouzla mezi závěsem Bet.

„Co to dě-?“

Měkká ruka mu přikryla rty, aby je umlčela.

„Čekala jsem noc co noc. Na tebe. Už jsem nemohla dál čekat.“ Velmi pomalu sjela ze Stenových úst, vzala ho za ruku a vedla ji k zapínání své kombinézy. Chvilí nato si kombinézu stáhla z ramen a nechala ji spadnout. Pod ní byla nahá.

Bet se přitiskla ke Stenovi a začala rozepínat jeho oděv. Dal jí ruku pryč.

„Počkej.“ Sten sáhl za sebe a vytáhl něco zpod polštáře. Malý balíček. Zatřásl s ním, aby se rozbalil. Byly to dlouhé šaty ze skleněné látky. Tančily a zářily jako kaleidoskop barev. „Dárek pro tebe.“

„Jak dlouho už to máš?“

„Hodně dlouho.“

„Ó... zkusím si je. Později.“ Pak mu vběhla do náruče a spolu se ponořili do lůžka. Přitiskl ji k sobě, to vše v naprosté tichosti.

Bet následovala Stena úzkým potrubím. Dvakrát se zužovalo a oni se museli protlačit dál. Neměla ponětí, kam jdou. Sten jí řekl, že je to překvapení. Zahnuli za roh, kde potrubí najednou končilo holou kovovou stěnou.

„Tohle není překvapení,“ řekla. „To je slepé rameno.“

„Uvidíš.“ Jeho kapesní autogen ožil a on začal řezat. Zanedlouho vyřízl „dveře“, které držely už jen na malém kousku kovu. „Zavři oči.“

Bet oči zavřela. Slyšela jen sykot autogenu, jak znovu řeže a poté hlasité zadunění, to když „dveře“ vypadly ven.

„Už je můžeš otevřít.“

A Bet poprvé v životě spatřila to, co znamená „venku“. Jemný trávniček, svažující se k

malinkému jezírku. Vysoké zelené něco, o čem Bet usuzovala, že budou stromy a na břehu jezírka malý - snad dřevěný? - domek, postavený ve starobylém stylu. Komín a kouř a všechno jako z pohádky. Sten ji vzal za ruku a ona ho omámená následovala.

Podívala se nahoru a uviděla jasně modrou, umělou oblohu. Stáhla se nevolností do sebe. Bylo to všechno tak otevřené. Sten ji chytil kolem ramen, a to ji uklidnilo.

„Chvilí jsem si myslela, že upadnu... nebo... se propadnu.“

Sten se rozesmál. „Na to si zvykneš.“

„Kde to jsme?“

„Tohle je rekreační zóna Exeka Gaitsona, náměstka personálního ředitele. Dnes odletěl do mimosvěta na dvoucyklovou náborovou cestu.“

„Jak to víš?“

„Hrál jsem si s počítačem. Nechci se chlubit, ale docela už mi to jde.“

Bet to nechápala. Bylo to moc hezké, ale - rozhlédla se kolem sebe. „Co tu budeme rabovat?“

„Nic. Jsme tu na dovolené.“

„Na dovolené? To je -“

„Pro příští dva cykly nebudeme dělat vůbec nic a jen si užívat všeho, co si tu Gaitson nechal udělat. Budeme jíst to nejlepší jídlo, pít to nejlepší pití a hrát si. Žádné akce. Žádní strážci. Žádné starosti. Prostě nic.“

Sten vedl Bet k jezírku. Vyloupl se ze své kombinézy a pomalu se potopil. „A právě teď se koupu.“ Brodil se ještě pár metrů dál. Bet ho sledovala a čekala, co se stane. Sten se otočil a ze široka se usmíval. „No?“

„Jaký je to?“

„Mokrý.“

Bet se usmála, načež její úsměv přešel v chichot a potom v hlasitý smích. Křičela a smála se na celé kolo. Tak jak to dělávala, když byla dítě. Než se dostala do jeslí. Bylo to velmi nedelinqovské.

Sáhla po přezce své kombinézy.

„Stene?“

„Hmmm?“

„Jsi vzhůru?“

„Hmmm... jsem.“

„Jen jsem tak přemýšlela.“

„Jo?“

„Já odsud nikdy nechci odejít.“

Dlouho bylo ticho.

„Budeme muset. A brzy.“

„Já vím, ale zdá se mi to prostě tak... tak...“

Přitáhl ji k sobě, aby ji utišil. Setřel jí slzu. „Chci odejít pryč,“ řekl.

„Pryč? Jak to myslíš?“

„Pryč z Vulkánu.“

„Ale to je nemožný.“

„Stejně nemožný jako být Delinqem.“

„Ale jak?“

„To právě ještě nevím. Na něco ale přijdu.“

Bet ho vzala za ruku a sevřela ji. „Chceš mě s sebou?“

Sten kývl. „A moc.“ Pak ji sevřel v náručí, a tak se drželi celou noc.

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

MAHONEY SE VYHOUPL z pohyblivého chodníku, přes zábradlí proskočil vchodem do továrny. Ve vzduchu se stočil, dopadl na nohy a už utíkal.

Vběhl do montážní haly, podlezl přepravník a překulil se na odpadový pás. Pásový přepravník ho vyvezl ven z haly, pár metrů nad druhý pohyblivý chodník, směřující k jihu. Mahoney sklouzl ke straně a pověsil se za ruce dolů.

Pustil se a dopadl na chodník. Zhluboka se několikrát nadechl a oprášil si kombinézu. Setřást je ze sebe bylo stále těžší a těžší, pomyslel si. Thoresen a jeho bezpečnostní složky se příliš zajímaly o pohyb proviantního důstojníka Imperiální gardy, seržanta lana Mahoneyho z Odboru kontroly kvality výživy v poli.

Prozatím mu tyto hodnosti na paranoidním Vulkánu zaručovaly, že byl pouze rutinně sledován jako kdokoliv z jiného světa. V to alespoň doufal. Kdyby ho ale nachytali, byl by přinejmenším prozrazen. Zatím se Mahoneymu podařilo jen to, že si vypůjčil migovskou kartu, dostatečně nabitou, aby mohl dlouho švindlovat, štípnul migovskou kombinézu a vydal se na jih.

Byl ještě kilometry daleko pod Okem, nicméně daleko za hranicemi pro jakéhokoliv nefiremního zaměstnance.

Kdyby ho tu odhalila bezpečnost nebo nějaký sociostrážce, bylo by pro Firmu pravděpodobně snazší ho zrecyklovat v nejbližší výrobně potravin než procházet složitými formalitami deportace.

Mahoney se vydal do terénu úmyslně, protože při shánění místních agentů byl více než neúspěšný. Uzavřen v Oku se setkal jen s provokatéry a Migy tak vyplašenými, že ani nemělo cenu to zkoušet. V každém případě bylo zahájení operace méně riskantní než upozornit na účel svojí mise a zmizet na Původní svět.

Cítil, že Císař by s výčtem Mahoneyho úspěchů zatím moc spokojený nebyl:

1.Thoresen byl nepochybně konspirativní od své vyholené hlavy až k patě a nikoho, dokonce ani své špičkové ředitele, do své operace nezapojil. Významný fakt, o kterém však již Císař věděl rok i bez toho, aby opustil Původní svět.

2.Thoresen vedl špinavou a nepřátelskou propagandu proti Říši, cílenou zejména na Migy. Ale protože jako mezičlánky používal ještě Poradce a příliš rafinovaně se od kampaně distancoval, byl stále nepostižitelný. Mahoneymu bylo jasné, že operace pokračovala, ale jediné, co mohl stanovit, bylo její zaměření a intenzita.

Mahoney odfrkl. Kdyby na tohle nepřišel jakýkoliv zelenáč s nejnižší hodností Oddílu Kudlanky, přeložili by ho zpátky k těm břídlům.

3.Mimosvětové bezpečnostní systémy byly posilovány a přetrvávaly zvěsti o tom, že některá výrobní zařízení Firmy se přeorientovávají na výrobu zbraní. Doposud však nepodloženo. I kdyby Mahoney tato obvinění potvrdil, Firma by vždycky mohla prohlásit, že plánuje expanzi do Průkopnických území.

„Dobře sesumírované nic, to je všechno, co mám," povzdechl si Mahoney a pak ztuhl. Daleko před ním, na pohyblivém chodníku, viděl kordón sociostrážců, jak s přenosným počítačem kontrolují karty. Mahoneyho trik nebyl tak dobrý. Rychle z chodníku na křižovatce přestoupil. Postranní chodník zaskřípal a dovezl ho do velké kopule. Na druhé straně byla další stanice kontroly totožnosti.

Mahoney vycupital ven postranní chodbou. Důležité je jít pomalu. Dýchat pomalu. Vypadat spokojeně. Trochu rozšafně. Právě jsi přišel ze směny a jdeš do svého bytu. Vydal se užší chodbou a potom zabočil ještě do třetí. U vchodu se otočil a obrovským krokem vstoupil za další roh.

Zastavil se. Čekal. Poslouchal.

Samozřejmě. Za sebou slyšel kroky.

Šli po něm. Mahoney však neměl moc na vybranou. Pohyboval se, jak nejpomaleji mohl, nechávaje se od špehů nahánět do zapomenutých částí Vulkán.

První z nich udělal tu chybu, že se pokusil Mahoneyho zaskočit ze slepé pasáže. Mahoney se shýbl pod obuškem a vrazil útočnickovi loket do krční jamky. Druhému hromotlukovi Mahoney vykopl z ruky elektrobrokovnici, jednou rukou ji chytil ve vzduchu a druhou zatáhl za kabel od baterie. Sociostrážce se roztočil. Mahoney mu klouby své pěsti prorazil temeno hlavy.

Takže dva. Otočil se a zjistil, že to byli jen předsunutí útočníci. Blížili se další tři. Jeden na něj mířil pistolí.

Najednou z ventilačního otvoru nad nimi vyletělo omračovadlo přivázané na tyči a zabořilo se pistolníkovi do oka. Zařval a sesunul se k zemi.

Mahoney vyrazil vpřed, vědom si toho, že není u ostatních dostatečně blízko, když tu se z ventilačního otvoru spustil nějaký mladík a pravou rukou mával sem a tam.

Mahoney zamrkal, jak druhému muži uletěla hlava a z krku vystříkl gejzír krve, který obarvil podhled. Mladý muž se přikrčil a točil se s nožem kolem dokola, přičemž se zase zvedal od země.

Mahoney si všiml, že si mladík volnou rukou držel zápěstí, aby je vedl. Ví, jak na -

A třetí muž už jen vytřeštěně zíral na nůž hluboko ve své hrudi. Padl na záda. Mladík se ohnul, vytáhl nůž a otřel jej o uniformu mrtvoly. Mladý. Chytrý. Zabiják.

Mahoney jen nehybně stál a další muž - ne, dívka - vyskočila z ventilace. Vzala si zpátky svůj oštěp.

Tak devatenáct let, poměrně malá, řekněme tak šedesát kilo. Druhý úsudek: devatenáct a tak čtyřicet. Vypadal jako všechny děti ulice, na jakémkoliv špinavém světě, až na to, že on se nehrbil. Mahoney poznal, že tenhle moc podlézání nenadělal. Delinq. Mahoney se téměř usmál.

Sten si prohlédl Mahoneyho a pak dvě mrtvoly za ním. To na takového starocha nebylo zlé. Vypadal tak na pětáctýřicet a byl silný. Přesto, že měl Mahoney migovskou kombinézu, Sten si ho nedokázal nikam zařadit. Nebylo divu, vždyť znal jenom tři třídy a na vlastní oči poznal lidi jen ze dvou z nich.

„Za chvíli tu budou další, přáteli," řekl Mahoney. „Zkraťme to představování."

„Žádněj kvalt. Aspoň ne pro nás. Ještě jsem nikdy neviděl, že by jednoho chlapa honilo pět strážců. Co jste proved?"

„Je to trochu složitější -"

„Stene. Podívej."

Sten z Mahoneyho nespouštěl oči. Bet vstala od mrtvých těl a podržela před Stenem tři karty. „To nebyli strážníci. Mají exekovské karty!"

„Thoresenova bezpečnost," řekl Mahoney. „Museli mě vystopovat až z Oka."

„Vy nejste... vy jste z mimosvěta."

„Přesně tak."

Sten se rozhodl.

„Svlíknout."

Mahoney se naježil, ale pak se zarazil a zaklel. Kluk měl pravdu. Strhnul ze sebe kombinézu a zul si boty. Jednu zkusmo potěžkal a mrštil s ní o zeď. Pata se roztříštila a na zem se vysypaly zbytky miniaturní vysílačky.

Sten kývl. „Takhle vás sledovali. Tu kombinézu si zase můžete oblíct."

Spojil ruce a vyzvedl Bet zpátky do ventilace. Natáhla se dolů, podala mu ruku a on se vytáhl nahoru za ní.

Otočili se, jak nahoru vyskočil Mahoney, chytil se oběma rukama kraje ventilace a vytáhl se do potrubí.

„Trochu těsný pro někoho v mém věku."

„To není věkem," poznamenala Bet.

„Nedělejte si legraci ze starších lidí a jejich pupků.“

„Pojďte za náma,“ řekl Sten úsečně. „A žádné mluvení.“

Mahoney znovu mrknul, když Sten schoval nůž... Jakoby do své paže. Nato se rozběhl potrubím za Bet a za Stenem.

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

„Ne, Fadal. Z nějakého zvláštního důvodu si na... Říši pamatuju," řekl Oron.

Mahoney se chtěl na něco zeptat. Sten zavrtěl hlavou.

„Tajná služba?"

„Oči."

„Aha. Takže budete od mých lidí... a ode mě chtít, aby se stali *vašima* očima?"

„Ne," řekl Mahoney. „Je tu moc velké riziko, že budu prozrazen."

Oron se tázvě podíval na Fadal.

„Thoresen by na mě neposlal své nejlepší lidi, kdyby si nebyl jist, kdo jsem."

„Thoresen... hlava Firmy. Tvůj nepřítel," šeptala Fadal.

„Co chcete?"

„Musím si potvrdit svou domněnku o Thoresenových plánech. Napojil jsem se na Exeky i na centrální počítač, ale o Projektu Bravo jsem nenašel nic než čidla, nastražená na takové dotazy."

„Tenhle... Thoresen to musí mít u sebe."

„Pravděpodobnost devadesát procent i víc."

Sten do toho vpadl. „Co se stane, když to tam bude? A vy budete mít pravdu?"

„Pošleme sem Gardu. Císař ustaví nějakou prozatímní vládu. Hodně se změní. Pro Migy i pro ostatní."

„To nestačí," řekla Bet.

„Než ta vaše podělaná Říše přiletí, budeme všichni mrtví. Nebo to snad nevíte? Delinqové nežijí tak dlouho, aby mohli zestárnout," řekl Sten.

„Sten má pravdu. Posel od jiného gangu říkal, že... kdy?"

„Před dvěma směny," řekla Fadal.

„Viděl ve skladištích strážce. Producovali se tam... s brokovnicema," řekl Oron a usmíval se nad svojí úspěšnou pamětí. „Brzy podniknou vyhlazovací akci. A nás je teď příliš mnoho, abysme se jim vyhýbali."

„Kolik lidí máš v gangu?"

„Patnáct," odpověděla Fadal.

Mahoney rychle něco počítal. Malinké detašované oddělení Říše mělo vlastní vzduchový uzávěr. Kdyby získal, co potřeboval, nikdo by se ho moc nevyptával... „Cesta do mimosvěta. Pro vás pro *všechny*. Do jakéhokoliv světa v Říši."

Sten zjistil, že přestal dýchat. Zhluboka se nadýchl a podíval se na Mahoneyho.

„Můžu to zařídit. Vy vtrhnete do Thoresenova bytu a přinesete mi cokoliv, na čem stojí Projekt Bravo. To doručíte k lodi. Říše své sliby plní."

„Myslím, že není zapotřebí... o tom dále debatovat. Nebo ano?"

Mahoney vstal.

Nebylo.

Strážce došel na konec své pochůzky a zastavil se. Zívl. Pak se otočil. Podíval se chodbou dolů.

Sten se vyhoupl z ventilace ve zdi... dýchat... dýchat... krok za krokem ... dopředu. Rychle si to namířil ke strážci, oči neustále na jeho zádech. Přibližoval se krokem. Už byl uvnitř v jeho třímetrové zóně podvědomí. Oči sjely z terče. V mysli tma.

Stenova levá ruka se ovinula strážci kolem krku. Zvrátil hromotlukovi hlavu pevně dozadu a zarazil mu nůž hluboko do ledviny. Muž zalapal po dechu, zachroptěl. Sten ustoupil, jak z hlídače odešel život a potom jej dotáhl k ventilátoru a nacpal dovnitř. Běžel dál chodbou až k začátku exekovské čtvrti. Našel spáru mezi deskami stěny a začal páčit.

Když se Delinqové mořili nad plánem Oka, který jim Mahoney doručil do návštěvního centra letiště, našli klíč.

Exekové byli evidentně mnohem citlivější než Techové nebo Migové. Většina průchodů, zvláště pak okolo oblasti vyšších kádrů, byla opatřena vnitřní protihlukovou stěnou.

Panel se odloupnul a Sten pohodil hlavou. Dalších čtrnáct Delinqů vylezlo z ventilátoru a pospíchalo k němu. Jeden za druhým vklouzávali do prostoru mezi dvěma stěnami. Uprostřed skupiny stál Oron, jeho výraz byl zcela prázdný. Fadal ho vedla do vnitřní stěny. Sten tiše zaklel a jen doufal, že se Oronovi paměť brzy vrátí, protože když se jim to nepovede, většina jich v Oku zemře. Dokonce i kdyby se některým podařilo uniknout zpátky na jih, do území Migů, následovala nekonečná řada vyhlazovacích akcí.

Sten si opět uvědomil, že neměli na výběr. Bet rozpačitě souhlasila, ale hned nato váhala mezi touhou vidět nové světy a obavou, jestli tam zapadnou. Sten to viděl jako dobré znamení.

Prostor zdi se začal zužovat. Sten zatáhl hrud'. Tady musí být kolizní dveře. Najednou nemohl dál; narazil hrudí na stěnu. Sten na chvíli zpanikařil, ale pak si vzpomněl, že musí vypustit vzduch z plic, a lehce se protáhl dál.

Shromáždili se před velkými, dvojitými dveřmi do Thoresenova sídla. Sten zvědavě sáhl na jejich materiál. Hrubý. Drsný. Vypadalo to organicky. Sten se divil, proč si Thoresen nenechal povrch dveří do hladka opracovat.

Bet nastavila snímač na jinou frekvenci... její prsty přeběhly po tlakových přepínačích. Tlak ve Stenových uších nehučně klesal a stoupal. Ozvalo se cvaknutí. Hlavní zámek byl otevřen.

Bet ze svého vaku vytáhla plastovou tyčinku. Zmáčkla zahřívací tlačítko a opatrně tyčku přiložila na střed panelu dveří. Na konci tyčinky, zahřáté na lidskou teplotu, byla kopie otisku Thoresenova ukazováčku. Sten se divil, jak k němu Mahoney přišel.

Dveře se pohnuly - Delinqové zatím sáhli po svých zbraních - a otevřely se.

Sten se spolu s ostatními vplížil dovnitř.

Čas se zastavil. Byli v prostoru, v exotické, útulné džungli.

Byli na samém vrcholku Oka. V Thoresenově sídle. Kryt kopulovité střechy byl zvednutý a zazářil na ně otevřený vesmír. Sten byl jediný, který kdy pohlédl za stěny Vulkánu. Byl dostatečně duchapřítomný, aby tiše zavřel dveře a rozhlédl se kolem.

V kopuli nikdo nebyl.

Zahrada. Tu a tam kusy nábytku, jemně prostupující divočinou, jako by někdo odstranil zdi, strop a podlahu velmi velkého domu a všechny doplňky jeho interiéru nechal na místě.

Delinqové se vzpomatovali a pohnuli se vpřed.

Sten uviděl, jak se k nim nasměrovává detektor pohybu. Vyrazil a ponořil do čidla svůj nůž. Uviděl další kamery a ukázal na ně. Delinqové kývli. Vyrazili vpřed a zmizeli v neznámém křoví.

Sten, Oron a Bet zůstávali při sobě a hledali, kde by mohla být kancelář. Po jedné straně dómu byla dokonalá *salle d'armes*¹. Sečné a střelné zbraně mnoha světů a kultur visely na stěnách dómu. Impozantní, volně plovoucí panel na druhé straně musel být stůl. Za ním byl nejsložitější ovládací pult počítače, jaký kdy Sten viděl. Poblíž stála stylizovaná soška enormně tlusté ženy. Možná, že?

Sten se tázavě podíval na Orona. Jeho oči jasně zazářily. Upřel je na sochu.

Sten s Bet přešli k ní. To muselo být ono. Před soškou se táhl úzký ultrafialový paprsek. Sten z opasku sundal UV projektor. Zapnul jej, nastavil intenzitu záření a pověsil před snímač na konci místnosti.

Trvalo jim několik minut, než v soše našli malou puklinu. Sten to zkoušel ze všech úhlů. Pravděpodobně se otvírala sekvencí nějakých úkonů, na které přijít, by trvalo věky.

Oron se otočil a Sten vyndal z batohu na Oronových zádech malý maserový² vysílač. Rozevřel jej, zamířil hledí na štěrbinu a zapnul. Lehce zmáčkl spoušť maseru a socha se

rozsypala. Pod ní se objevila dvířka s kombinačním zámekem. Sten ze svého batohu opatrně vyndal mrazicí nádobu a rozevřel malý stojánek.

Otevřel mrazicí nádobu a z vnitřního válce o téměř nulové teplotě Kelvinovy stupnice se do místnosti vyvalil bílý dým. Sten vytáhl izolovanou rukavici, připevnil nádobu ke stojánku a namířil výpustnou hubici na pravou stranu dveří sejfů. Aktivoval vypouštění a ustoupil dozadu.

1.) *salle d'armes* - zbrojírna, síň se zbraněmi (pozn. překl.)

2.) *maser* - fyzikální zkratka pro *Microvawe Amplification by Stimulated Emission of Radiation*, zesílení mikrovln vynucenou emisí záření.

Proud vytryskl z válce a krystalizoval na bytelných, kovových dveřích sejfů. Potom Bet ze svého vaku vyndala kladivo a bouchla do nich. Kov se roztříštil jako sklo. Všichni tři se na sebe zazubili.

Byli tam.

Papíry a ještě další papíry, svazky imperálních kreditů - Sten si začal cpát bankovky do kapes, ale Oron na něj mávl. Ne.

Pak se objevil tlustý, červený svazek. PROJEKT BRAVO. Mají to!

Ani jeden si nevšiml mladého Delinqa, který přišel do zbrojírny. Fascinovaný dlouhou archaickou starou puškou ji vzal ze stěny. Háček lehce cvakl směrem nahoru.

Sten podal Oronovi svazek Bravo. Do Oronových očí se náhle vrátil prázdný výraz. Zadumaně se podíval na svazek a postavil se. Svazek mu upadl a všechny papíry se rozlétly po místnosti. Sten zaklel a rychle je začal sbírat. Byly rozházené bez ladu a skladu po celé podlaze. Sten se snažil pracovat co nejrychleji.

První rána zasáhla tři Delinqy do prsou, zbytek spršky z brokovnice zarachotil v křoví. Sociostrážce ve dveřích zmáčkl spoušť a zapotácel se.

Druhý výstřel zasáhl Delinqa, který skočil do křoví, a utrl mu polovinu hrudníku. Ticho prolomil kašlavý křik. Dveřmi dovnitř proudili další sociostrážci s připravenými brokovnicemi.

Bet od pasu vytáhla granát, zatáhla za pojistku, hodila a padla na zem, zatímco nad její hlavou začpěla smrt.

Sten se dokutálel do zbrojnice a přikrčil se pod prvním úkrytem, který uviděl.

Byly to tři spojené nádrže s dlouhou hadicí a dvěma držadly. Jakási zbraň.

Na lístku nad muzejním kusem stálo: ZEMĚ, OBDOBÍ PŘED ŘÍŠÍ. ZRESTAUROVANÉ. PLAMENOMETNÁ ZBRAŇ. Sten měl štěstí, že Thoresen, tak jako spousta sběratelů, své zbraně rád udržoval připravené k použití. Sten sáhl po držadlech hadice a za obě zatáhl. Uviděl, jak kužel na konci hadice vyplivl malý záblesk ohně a potom z hubice vystřelil mastný, černý plamen. Tryskal třicet metrů napříč halou - mnohem delší dosah, než jeho věky mrtví konstruktéři plánovali - a napalm potřísnil sociostrážce. Ti jen kvíleli. Byla to série nepřijemných smrtí, ať již měli to štěstí, že jim žhnoucí plameny odsály kyslík z plic, nebo, a to bylo horší, když se jim lepivý napalm na ropné bázi propálil až na kost. Jeden muž však přestal křičet na dostatečně dlouhou chvíli, aby ještě vystřelil roj kulek na stále rozzlobeného Orona, který postupoval dopředu. Jeho hlava se rozstříkla po hale.

Sten si roboticky razil cestu vpřed a stříkal oheň na všechny strany, prst pevně na spoušti a oči rozšířené úžasem. Potom plamen ustal a stáhl se zpátky do hubice.

Sten ji pustil na zem a jen tam tak stál.

Bet ho chytla za ruku.

„Pojď!“

Sten se probral. Strážci, kteří blokovali vchod, byli pryč. Všichni mrtví.

Sten a Bet se rozběhli k východu. Z úkrytu za nimi vyběhl jediný Delinq.

Vyběhli ze dveří a upalovali chodbou pryč. Neměli čas dostat se do své kryší chodbičky. Jediné, v co doufali, byla co největší vzdálenost mezi nimi a Thoresenovým sídlem.

Všichni tři běželi jako o závod a uhýbali strážcům, kteří po nich vyráželi. Vyplašení Exekové zalézali, bouchali dveřmi a zamykali je.

V podlaze se objevila mříž. Sten a Bet ji chytli a zabrali. Mříž se zvedla.

Sten se podíval dolů. Šachta se táhla do nekonečna. Nebyly tam žádné větráky nebo akcelerační potrubí. Nevěděl, co to bylo, ale to teď bylo jedno. Za nimi se chodbou hnala horda strážců.

Po jedné straně byla úzká stupátka a asi deset metrů pod hlavní šachtou viděl Sten nějaký tunel. Pokynul Bet směrem do díry. Nemotorně lezla dovnitř a Sten si uvědomil, že ji postřelili.

Šel za ní.

Další Delinq ještě stále kroutil hlavou, když ho zasáhl výstřel z brokovnice a rozprsknul ho po chodbě.

Bet uklouzla, jedna noha jí sjela ze stupátka a tápala ve vzduchu. Šmír. Vazelína, nebo něco. Chopila se stupátka, ale sevření povolilo. Zakřičela.

Sten se po ní natáhl, ale bylo pozdě. Zíral na ni, jak se vzdaluje. Bet nekonečně křičela a mizela ve tmě.

Sten sledoval, jak její tělo padalo a zmenšovalo se, až už nebylo vidět. Potom nějakým rychlým pohybem vklouzl dovnitř a jal se pomalu slézat šachtou dolů.

Mahoney přecházel po kanceláři. Potom, co zaslechl poplašná zařízení, sledoval hlídkové sítě a zaslechl, že tam byly poslány pohotovostní oddíly.

Dveře se náhle otevřely a do místnosti vešel Sten. Měl prázdné ruce. „Chytli nás. Chytli nás. Bet je mrtvá.“

Mahoney se zarazil. „Bet. Ta dívka?“

„Jo. Je mrtvá. Mrtvá. A ten svazek, co jste chtěl. Ten měl Oron.“

„Kde je Oron?“

„Oron je mrtvý. Stejně jako Bet.“

Mahoney chtěl zaklít, ale potlačil svoji přirozenou reakci. „Dobrá. Je to ztraceno. Ale můj slib stále platí. Raketoplán čeká připravený.“

„Ne. Já nechci jít.“

„A co tedy chceš?“

„Pistoli. Bet je mrtvá, víte.“

„Ty tam chceš jít zpátky?“

„Bet je mrtvá.“

„Dobrá. Tamhle v tom stole mám dvě.“

Sten se otočil a vyrazil ke stolu. Vůbec neslyšel Mahoneyho kroky, ani neviděl dopadat jeho řeznickou ruku. Sten se sesunul a rozplácnul se na stůl.

Mahoney Stena otočil a posadil ho do křesla. Pak si dovolil jednu osobní reakci. „Vole!“ Vzpomatoval se a ze šuplíku vytáhl *Stanovy*.

„Nevím, jakého jsi vyznání. Jestli vůbec nějaké máš. Ale tohle postačí. Občane - jak se to jen jmenuješ - jo *Sten*. Občane Stene, první jméno neznámé. Přisaháš, že budeš chránit Věčného Císaře a Říši třeba i za cenu vlastního života - já vím, že ano, chlapče. Přisaháš tu slavnostně, že budeš plnit zákonné rozkazy a ctít i následovat tradice Imperiální gardy, podle potřeb Říše? To taky prisaháš, že ano. Vítám tě tedy, Stene, ve službách Říše. Neudělal jsi chybu, že ses přihlásil ke gardě a pro mě osobně je ctí, že sis vybral právě můj mateřský pluk. Pluk Prvního útoku gardy.“

Odložil knihu a zarazil se. Prohrábl Stenovi vlasy.

„Jsi ubohej parchant a je mi tě líto, víš. Škoda jen, že se to nevyvedlo líp. To nejmenší, co pro tebe teď můžu udělat, je dostat tě z tohoto pekelného světa a nechat tě naživu o chvílku dýl.“

Zmáčkl tlačítko komunikátoru.

„Poručíku. Do mé kanceláře. Mám tu nového rekruta gardy. Zdá se, že omdlel, když si uvědomil velikost tohoto okamžiku.“

Mahoney vzal ze stolu láhev syntalku, ani se neobtěžoval si nalévat a nalil do hrdla pořádný hlt.

„Hlavu vzhůru, hochu.“

KAPITOLA PATNÁCTÁ

THORESEN SE PROKOUSÁVAL omluvami a výmluvami náčelníka bezpečnosti. Čím déle se díval na mužův obličej na videobrazovce, tím více ho chtěl do té svědomité tváře uhodit. „Nedošlo k žádné *skutečné* škodě," řekl muž. Jak by to také mohl vědět.

Thoresenovi vůbec nešlo o škody napáchané v jeho bytě nebo o sežehlá těla stráží. Ale co Projekt Bravo? Svazek sice našel, ale musel by být blázen, kdyby neměl obavy z toho, že z něj někdo viděl dost na to, aby to bylo nebezpečné.

Thoresenova hlava sebou cukla, když ho v monotónním žvatlání náčelníka bezpečnosti něco zaujalo.

„Co jste to říkal?"

„Objevíli jsme těla třinácti Delinquů a všechny jsme identifikovali."

„Tohle ne. To, co bylo potom."

„Aha. Jeden, možná dva z nich utekli."

Jeho obavy tedy byly oprávněné.

„Kdo to byl?"

„Pane," řekl náčelník, „ve vašem bytě jsme objevili kousek vlasu. Chromosomová projekce ukazuje, že ten muž by mohl být -"

„Ukažte mi to," vyhrkl baron.

Na obrazovce počítače se něco začalo objevovat, jak chromoanalýza, buňku po buňce, sestavovala obraz muže. Nakonec se objevila celá, trojrozměrná postava. Byl to Sten. Thoresen si ji důkladně prohlédl, pak potřásl hlavou. Podezřelého nepoznával.

„Kdo je to?"

„Mig jménem Karl Sten, pane. Je pohřešovaný od toho výbuchu v Exotické sekci před několika cykly -"

„Vy chcete říct, že muž, který má na svědomí ten debakl, je stále ještě naživu? Jak vůbec mohl - no nic. To je všechno."

„Ale, pane, máme ještě další infor-"

„Projdu si hlášení sám. Teď hned. To je všechno."

Baron projížděl zprávou, která byla Stenovým životopisem. Netrvalo to dlouho. Moc toho v ní nebylo, když pominul všechny ty soudní a psychologické posudky.

Náhle však narazil na určitou spojitost. Projekt Bravo. Sten byl sirotkem po tragédii v Rekreačním areálu 26. Středisko se vrátilo Thoresena strašit.

Sáhl na ovládací pult a na obrazovku skočila překvapená tvář náčelníka.

„Chci, abyste toho muže našli. Okamžitě. Chci, abyste na to nasadili všechny muže, které máte k dispozici."

„Em, obávám se, že to nebude možné, pane."

„Proč?" zasyčel Thoresen.

„No, my už - eh... jsme ho lokalizovali. Je na imperiální válečné lodi, která směřuje k -"

Thoresen muže vypnul. To nebylo možné. Jak mohl? Pak se sebral. On toho Stena najde. A pak...

O pár chvil později mluvil baron tiše s malým šedivým mužem na malém šedivém světě. Hon na Stena začal.

KNIHA TŘETÍ

GARDA

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

NUKLEÁRNÍ VÝBUCHY na planetě vzkvétaly a v jejich záři se objevovaly siluety válečných vesmírných plavidel, která se pohybovala po okraji atmosféry.

„H mínus padesát sekund a počítám. Červená jedna, červená dvě přepojeny na samostatné ovládání. Zahajte vstupní manévry," zarachotila zpráva z velitelské lodi v ovládací kabině útočné lodi.

Ovládání ožilo a letka se odlepila od svých stanic na oběžné dráze. Brzdné raketové motory svištěly, jak rakety zpomalovaly a klesaly blíž k okraji atmosféry.

„Foxfire šest, plánuji přistání. Předpokládaný průnik... eh, třicet pět vteřin. Pravděpodobnost lokalizace nepřítelem osmdesát tři procent. Zahajuji zpětný chod..." signalizoval pozorovací a navigační satelit.

Pilot Foxfiru šest zaklel a zařadil motory svého útočného letounu do plného chodu. Vzal ze stolu chip s modelem náhodného uhýbání a zasunul jej do počítače.

Hluboko v útrokách rakety padl Sten dopředu do bezpečnostních pásů. Seržant jeho čety se praštil o stěnu kabiny. Strop se točil kolem Stena, divoce se houpal a potom zmizel, jak umělá gravitace ustala.

Sten a ostatní muži z jeho čety se pevněji zapřeli v šokových kukaních, jak gravitace přicházela a odcházela mnoha směry, když transportér rotoval.

Reproduktor v ovládací kabině zarachotil: „Do atmosféry zbývá šest vteřin. H mínus třicet... taktika pro odvrácení raketových střel v procesu."

Malinké plamínky vyšlehly z P a N satelitu, jak vyslal pokyn ve směru šesti kouřových linek, které za transportérem zůstávaly.

Blízko černé tmy vesmíru zablikalo jasné světlo.

„Foxfire šestko, máme zásah na jednom z vašich ptáků. Jedna střela také vyřadila gyroskopy druhého letounu. Navrhují, abyste provedli diverzní přistání."

Důstojník, který na transportéru obsluhoval zbraně, shodil dvě baterie gremlinových pum na přilétající raketové střely. Gremliny vyplivly staniolové proužky.

Raketa na léčku skočila a nasměrovala se za nimi. Ostatní, řízené pravděpodobně ze země, letěly přímo na transportér s vojáky.

„Foxfire šestko. Pravděpodobnost zásahu je teď devadesát procent. Doporučujeme kapsle s vojáky shodit."

Uvnitř Stenovy kukaně se ozval bzučák a hlas z počítače oznámil: „Vypuštění kapslí po krátkém počítání. Dopadový náraz za jednu minutu, dvanáct vteřin."

Pilot transportéru stiskl knoflík pro vypuštění a vypadalo to, jako kdyby letoun explodoval. Obrovský kužel se oddělil od hlavního trupu rakety a vyplivl do prostoru dvacet dlouhých tubusů. Kapsle přešly pod automatický režim a nasměrovaly se na navigačního robota, který už byl na místě v cílové zóně.

Desátník, který se snášel v kapsli vedle Stena, řekl zamyšleně: „Hádám, že nás mají zaměřené. Šest ku pěti, že nás sejmou, ještě než přistaneme. Né. Spíš osm ku pěti. Chceš se vsadit?"

Sten zatřásl hlavou a kapsle se kolem něj znovu otočila.

Uplynulo čtyřicet šest vteřin od chvíle, kdy invazní prvky Červená jedna a Červená dva opustily letku.

Obloha kolem planety plála nukleárními i konvenčními výbuchy.

V blízkosti kapslí s vojáky vybuchly dvě řízené střely. Stenova kapsle zavibrovala. „Jsme v atmosféře," řekl desátník.

Dementní radar nízké úrovně ve špici kapsle řekl palubnímu počítači kapsle, aby zpomalil. Z obou stran kapsle se vysunula obrovská křídla a raketové motory zařvaly.

Vertikální pád se zmírnil pomocí křídel, jejichž hrany zčervenaly a potom zbělaly. Svištění v kapsli bylo ohlušující.

Téměř najednou vypustil počítač z kapsle tři brzdné padáky na ocasy a její raketové motory se rozpulsovaly, aby odvrátily směr kapsle od oceánu, zpátky na dráhu naváděcího robota. Počítač spustil dva páry padacích brzd, aby vyhořely dříve, než bude mít kapsle podzvukovou rychlost.

Rakety země/vzduch probleskovaly vzduchem. Pocházely ze základů protivzdušné obrany kolem hlavního města planety, pod Stenovou kapslí. Jedno a dvouposádkové lodě kroužily nad černými květy kouře, potom klesly a vletěly do nich.

Laserové zaměřovače přesně namířily na přistávací prostor a začaly padat svištivé bomby.

Druhá vlna lodí se přehnala nad městem a v kaskádách dolů shazovala bomby. V srdci města zuřila ohnivá bouře. Ocel a beton tekly proudem, jak se město tavilo.

Střela, která kopírovala terén, si vybrala Stenovu dopadávající kapsli, zamířila a rozlétla se na plné obrátky, ale v přízemním zmatku ji nakonec ztratila. Neschopen stáhnout svoji střelu zpět, provedl střelecký důstojník alespoň manuální detonaci, aby blízkým výbuchem alespoň nadělal co nejvíce škody.

Kapsle se rozplácla na široké tříďe. Dotkla se země a nárazová vlna letoun překotila, takže jedním křídlem narazilo na zem a kapsle se roztočila.

Sten otevřel oči. Tma. Pak vybuchly mininálože a kulaté čelo kapsle odpadlo.

Muži se vyrojili na ulici.

Sten se zapotácel, nabyl rovnováhu a pak automaticky sklepnul dolů protižárové sklo své helmy. Nasadil útočný postroj willypušky; zasunul zásobník; nabil; zaklekl. Deset metrů od svého nejbližšího kolegy.

Přistávací bezpečnostní okruh zajištěn.

Pod nimi seržant: „První. Druhá četa. Manévr. Třetí četa. Bezpečnost. Četa dělostřelců, připravte se u té sochy.”

„No tak. Diamonde. Dělej.”

Sten a jeho spolubojovníci postoupili vpřed, přitisknutí ke zdem ulice. Stenovy uši se konečně umoudřily a začaly pracovat, takže už zase slyšel klapot podrážek a skřípání postroje své zbraně.

První raketa dělostřelecké čety zasvištěla ve vzduchu a zatočila, hledajíc cíl.

„Dělejte. Není čas dívat se na ptáky. Budte ve -”

Vojáci zalehli, jak se začala valit suť. Sten se prokutálem dveřmi a zase se postavil.

Skrčil se mimo výhled, když viděl, že se šedivý útočný tank hrne domem dál, k jeho četě.

Sten nahmatl granát u opasku, odjistil a hodil malé vajíčko na tank. Granát vybuchl pár metrů před tankem a Sten se přitiskl k zemi, když se dvě hlavní střelecké věže nasměrovaly k němu. Jeho ušní bubínky se kroutily a páteř ohýbala, jak maser nabyl palebného tlaku. Zeď za ním burácela a pod zvukovými vlnami se bortila na prach. Sten zůstal ležet a tank jel dál.

Jeden pás projel jen metr od něj. Sten zaslechl dlouhé chroptění, jak by byl někdo z týmu - jeho kolega - zatažen pod třímetrovou stopu.

Sten se vyhrabal na nohy, a když tank projížděl, chytil se kývajícího konce navijáku tanku a vytáhl se ze země. Potom neohrabaně vylezl z pod tanku, kolem výfuku, odjistil další granát a nechal ho skutálet mezi obě střelecké věže.

Pustil se a žuchnul na chodník. Tank ještě pár metrů pokračoval dostatečně daleko, aby Sten unikl ze smrtelného okruhu senzorů. Protipěchotní kopule se k němu natočila a spoušť sepnula právě ve chvíli, kdy granát vybuchl. Výbuch utrhnul jednu hlavní věž. Vylétla vzduchem a rozmáčkla dva krčící se gardisty.

Sten ležel nehybně dvacet metrů za tankem. Z kráteru na jeho střeše šlehal plamen, který byl po chvíli zničen hasicími přístroji. Druhá hlavní věž se otočila zpátky. Její PP

puška vyplivla oheň a kulky letěly na Stena. Zařval, když mu ramenem projela doběla rozžhavená kulka, ale postavil se na nohy a skočil dopředu, přesunul se po chodníku pod tank.

Bolelo to. Sten se přinutil ke známému zaříkadlu první pomoci. Konec nervu odumřel a bolest ustala. Jeho paže byla k ničemu. Neohrabaně vylezl zpod tanku a o pancíř vedle něj zarachtaly kulky.

Oddíl nepřátelské pěchoty postupoval skrze ruiny. Začali střílet, právě když Sten přešel za bok tanku.

Motor zavrčel a tank se s rachotem rozjel vpřed. Sten šel po jeho straně, takže si tank udržoval mezi sebou a nepřátelskými vojáky. Slyšel rozkazy, sehnul se a podíval se skrze záložní kola vozidla. Viděl nohy běžící k tanku. Sten ze svého měšce vyndal ten nejlepší granát, co měl, a přehodil ho přes tank. Jeho protizábleskový štít ztmavl, aby zakryl světelnou explozi.

Vojáci padli k zemi. Omráčení, jejich časové vnímání bylo zničeno. Nejméně půl hodiny budou vyřazeni z boje.

Zarachotily převody a tank se sunul dál po hlavní třídě, k velitelství Stenovy čty. Sten se chytil za stupátko a s námahou se vyšvihl na blatník tanku. Zbývá věž tanku kropila třídu polovičními náložemi. Protipěchotní kopule odplácely ohněm - stříkaly po budovách na druhé straně dráhy.

Sten se přeplazil přes tank k věži. V pozorovací štěrbině se zalesklo oko a PP puška se otočila na něj. Vyskočil na vrcholek hlavní věže. Zamrkal -

Sten seděl v místnosti, na hlavě blýskavou, ocelovou přilbu, která mu zastírala výhled. Z helmy vycházely kroucené přívodní kabely. Sten však byl na věži těžkého tanku, v bitvě na život a na smrt, někde na bezejmenném světě.

Stenovy nehty povolovaly, jak se kopule tanku otáčela sem a tam ve snaze jej shodit. Sten vyskočil vpřed a z pouzdra na botě přitom vytáhl bojový nůž. Přiskočil k tankistovi, který právě vylézal s připravenou pistolí.

Nůž zasáhl muže do úst. Stenovu ruku potřísnila krev. Muž zapadl zpět do tanku. Sten zvedl poklop a hned uskočil stranou před sérií kulek, které zevnitř vylétly.

Sten ze sebe strhl pás s výstrojí, zapnul časové zpoždění granátu, který na něm byl a pak hodil celý opasek poklopem dovnitř.

Skočil. Dopadl na koleno a pocítil, jak se mu trhají svaly a praskají šlachy. Plazil se dál a přelezl rozbořenou zídku, když vtom tank za ním vybuchl. Vše ničící a vše pohlcující koule ohně vyprskla z tanku přes zídku a zasáhla Stena. Cítil, jak jeho tělo zachroupalo, sežehlo se na uhel a on vplul do smrti.

Nahrávání se vypnulo.

Sten si strhl přilbu a hodil ji přes celou místnost.

Zapnul se reproduktor.

„Právě jsi se účastnil prvního útoku, když tvůj pluk, První útok gardy, přistál na Demeteru. Pluk utrpěl šedesáti čtyř procentní ztráty během třítydenní operace, avšak všechny své úkoly splnil podle časového harmonogramu akce.

„Na počest jeho úspěchu sám Věčný Císař udělil Prvnímu útoku gardy právo nosit imperiální lodičku v červené, bílé a zelené barvě. Tato vyznamenání z bitvy na Demeteru byla přiřazena k válečným barvám divize.

„Dále byla udělena četrná osobní vyznamenání za hrdinství, včetně Galaktického kříže, posmrtně gardistovi Jaime Shavalovi, jehož zážitků jste měli tu čest se účastnit jako součást vašeho dnešního testu.

„Máte třicet minut osobního volna, pak bude následovat večere. K výsledkům testu se vrátíme zítra. To je vše. Můžete odejít ze zkušební místnosti."

Sten se vyhrabal ze židle. Divné. Stále ještě cítil, kam ho ta kulka zasáhla. Otevřely se dveře a Sten vyrazil k jídelně. Takže tohle znamená být hrdinou. A také stát se mrtvým. Ani jedno z toho Stena nelákalo. I tak ale znamenalo třicet šest procent lepší

pravděpodobnost přežít, než měla Exotická sekce.

Pořád ho však zajímalo, jaké cenné vlastnosti mohl nabýt, že se kvalifikoval do Prvního útoku gardy, který je daleko před linií oddílu těchhle lenochů.

Seděl na okraji pomníku nějaké zapomenuté bitvy a čekal, až dlouhá fronta potenciálních rekrutů opadne.

Sten se zhluboka nadýchl přírodního, nesyntetického vzduchu a byl příjemně překvapen, když zjistil, že se cítí šťastný. Zvážil to. Bet? Přes to se ještě nedostal. O nic víc, než se vzpamatoval ze smrti své rodiny. Hádal však, že se s takovými věcmi člověk snáz vypořádá s přibývajícím praxí. S praxí, které jak si uvědomil, se mu u gardy pravděpodobně dostane mnoho.

Nu což. Vstal a doploužil se na konec fronty. Alespoň že vypadl z Vulkánu a už nikdy nebude muset zpátky. I když například snil o tom, jak by Vulkán vypadal, kdyby přímo nad Okem vybuchl lepkavý planetární detonátor.

Záměrně důsledně tuto myšlenku zapudil a soustředil se na svůj hlad.

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

I RYKOR byla šťastná. Divoké arktické moře bouřilo v její mysli. Vlny se vypínaly proti šedí zatažené obloze, ledovce vystrkovaly své obří vrcholky.

Zavrtěla se, jak se vynořila a vesele tryskala vodu, pak svými mohutnými boky rozrazila vodu a ve velikých, dlouhých skocích proplouvala z vlny na vlnu. Někdo jí jemně poklepal na rameno.

Rykor opatrně otevřela jedno oko a kysele se podívala na Frazera, jednoho ze svých asistentů. „Co chceš?“ zahřměla.

„Přišel vám nějaký. Z Původního světa.“

Rykor si uhladila kníry a oběma rukama se zapřela o stěny nádrže. Zvedla své obří tělo a přesunula se do gravikřesla. Záhyby špeků přetékały přes okraje, dokud je křeslo všechny chvatně nenasoukalo do správné pozice. Zmáčkla ovládání a křeslo ji převezlo přes místnost k hlavní obrazovce. Frazer cupital vedle ní.

„Je to ohledně jednoho nového rekruta gardy. Toho, u kterého jste si dělala osobní poznámku.“

„Jasně,“ zamumlala Rykor. „To se zase dozvím další vtípky o mrožích, i když nevím, co to mrož je.“

Na obrazovce nebylo nic kromě jediného řádku blikajících písmen. Rykor to trochu překvapilo, ale zmáčkla tlačítko ŠIFRA a doplnila kódovou řadu. Frazerovi ukázala, aby odstoupil od obrazovky.

Ta se vyjasnila a na ni se díval Mahoney.

„Myslel jsem, že bych tě mohl okrást o trochu času, Rykor, a požádat tě, aby ses mrkla na jednoho z mejch hochů.“

Rykor zmáčkla knoflík a rozsvítila se druhá obrazovka. „Na Stena?“

„Výborný odhad.“

„Odhad? S tvým osobním kódem připojeným k heslu počítače?“

„To jsem celý já. Nikdy jsem neuměl být taktní.“

Rykor se neobtěžovala o odvetu. Terč byl příliš snadný. „Chceš jeho výsledky?“

„Myslíš si, že bych obtěžoval hlavní psycholožku, kdybych chtěl něco, co mi může přečíst každý úředník? Ty víš, co po tobě chci.“

Rykor se zhluboka nadechla. „Obecně, je to někdo, koho bys ty sám nazval ‚klubko hadů‘.“ Mahoney vypadal nechápavě, ale rozhodla se to přejít. „Výjimečně vysoká úroveň inteligence, dobře integrovaná do časového plánování a osobního odhadu.“

„Což si odporuje. Měl by to být buďto zakřivený typ, nebo zuřící psychopat. Namísto toho je až příliš rozumný. Můžeme ho podrobit ještě důkladnějším testům, ale myslím si, že je primárně funkční, protože jeho zkušenosti nejsou zatím asimilovány.“

„To mi vysvětlí.“

„Analýza, která by otevřela jeho problémy a nevyjádřené emoce, je žádoucí.“

„Žádoucí k čemu,“ řekl Mahoney. „My v něm nehledáme básníka. Chci jenom vojáka. Nerozpadne se mi při výcviku?“

„Nemožné s jakoukoliv jistotou předpovědět. Osobní dojem - pravděpodobně ne. Byl už podroben stresu daleko nad naše limity.“

„Jaký voják z něj bude?“

„Mizerný.“

Mahoney vypadal překvapeně.

„Jeho emocionální reakce na běžné podněty je velmi nízká a má malý, jestli vůbec nějaký zájem o konvenční odměny u gardy. Vysoká pravděpodobnost neuposlechnutí rozkazu, o kterém si myslí, že je nepodstatný, nebo zbytečně nebezpečný.“

Mahoney smutně zakroutil hlavou. „Až se divím, že jsem ho vůbec naverboval. A do svého vlastního, milovaného pluku.“

„Velmi pravděpodobně proto,“ řekla Rykor suše, „že se jeho profil hodně podobá tvému.“

„Hmm. Možná proto se snažím svému milovanému pluku vyhýbat. S výjimkou Dne barev.“

Rykor se najednou rozesmála. Vyznělo to jako nějaký zvukový výbuch a její tělo se roztrásl v neovladatelných vlnách, div že pod ní neprasklo křeslo. Utnula svůj smích.

„Mám pocit, lane, že porušuješ systém Starých Bytostí.“

Mahoney potřásl hlavou.

„Omyl. Nechci, aby se s tím klukem při výcviku nějak mazlili. Když to nezvládne...“

„Pošleš ho zpátky na jeho domovský svět?“

„Když to nezvládne,“ řekl Mahoney tiše, „nemá pro mě žádný význam.“

Rykor pokrčila rameny.

„Mimochodem. Měl bys asi vědět, že ten kluk má v předloktí nůž.“

Mahoney pečlivě volil svá slova. „Obecně se používá výrazu má nůž v rukávě, jestli promineš.“

„Myslela jsem přesně to, co jsem řekla. Má malý nůž vyrobený z neznámého krystalického materiálu, uschovaný v operačně modifikovaném předloktí pravé ruky.“

Mahoney se podrbl na bradě. Takže to tenkrát na Vulkánu nebyly vidiny.

„Chceš, abysme ho odstranili?“

„Odpověď negativní,“ zazubil se Mahoney. „Jestliže si s tím instruktorem neporadí - a jestli bude tak blbej, aby ho na někoho vytáh - pak nám sám umožní z toho vybruslit. Nebo ne?“

„Samozřejmě že chceš, abysme sledovali jeho vývoj?“

„Samozřejmě. A taky si uvědomuju, že to nespadá do povinností vrchního psychologa, ale byl bych moc rád, kdyby byl jeho svazek zapečetěn a kdybys ho na starosti měla ty osobně.“

Rykor civěla na jeho obraz. „Aha. Chápu.“

Mahoney se napůl usmál. „Výborně. Já věděl, že to pochopíš.“

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

„JMENUJI SE Lanzotta," říkal vrčivý hlas. „Hlavní výcvikový mistr, seržant Lanzotta. Pro celý příští imperiální rok mě můžete považovat za boha."

Sten, bezpečně schovaný ve strakaté formaci rekrutů, koutkem oka pozoroval hubeného muže středního věku, který stál před ním. Lanzotta měl na sobě hnědou maskovací uniformu bojové divize gardy a na hlavě čapku výcvikového komanda. Jediné vyznamenání, které měl kromě černých hodnostních výložek, bylo mnoho propletených hvězd útočných planetárních veteránů.

Po boku mu stáli dva ohromní desátníci.

„Klanění a obětování není zapotřebí," pokračoval Lanzotta. „Prosté zbožňování a absolutní poslušnost mi zcela postačí."

Lanzotta se jemně usmál na své žáky. Jeden muž, který měl na sobě pestrobarevný, hedvábný civilní oblek z nějakého turistického světa, udělal tu chybu, že jeho úsměv opětoval.

„Ááá. Máme tady člověka se smyslem pro humor." Lanzotta šel dál, až stanul před hochem.

„Já se ti zdám zábavný, synu?"

Z chlapcovy tváře zmizel úsměv. Neřekl nic.

„Myslím, že jsem se někoho na něco ptal," křikl Lanzotta. „Nemluvil jsem snad dost jasně, desátníku Carrutherová?"

Jeden pořez vedle něj se lehce pohnul. „Slyšela jsem vás dobře, seržante," odpověděla.

Lanzotta kývl. Jeho ruka vystřelila a chytila rekruta pod krkem. Zdánlivě bez většího úsilí zvedl nováčka ze země a držel ho s nohama komíhajícíma ve vzduchu. „Mám rád, když se na mé otázky odpovídá," supěl. „Ptal jsem se, jestli se ti zdám být zábavný."

„Ne-e," sípal hoch.

„Mám mnohem radši, když jsem oslovován svojí hodností," řekl Lanzotta. Najednou rekruta odhodil, a ten těžce dopadl na zem. „Smysl pro humor se ti ještě bude velmi hodit," dodal Lanzotta.

„Je vás tady dnes sto. Byli jste vybráni, abyste vstoupili do řad pluku Prvního útoku naší gardy.

Vítám vás.

Víte, výběrové oddělení našeho pluku je na to velmi pyšné. Říkají mi, že do gardy se podaří kvalifikovat méně než jednomu ze statisíce.

Za takových podmínek, byste se vy, ať už muži či ženy, mohli považovat za elitu. Desátníku Halsteade, připadají vám tihle - já nevím co - jako elita?"

„Ne, seržante Lanzotto," zahřměl druhý vazoun.

„Vypadají spíš jako to, co se nachází na dně recyklovače skafandru."

„Hmm." Lanzotta se zamyslel. „Možná že ne tak hluboko."

Vypjatě procházel řadami a důkladně si své svěřence prohlížel. Zastavil se u Stena, změřil si ho od hlavy k patě a lehce se pousmál. Pak přešel o pár řad dál. „Omlouvám se, desátníku. Měl jste pravdu."

Lanzotta se vrátil do čela útvaru a truchlivě potřásl hlavou. „Imperiální garda je nejlepším bojovým útvarem v historii lidstva. A První útok gardy je z celé gardy nejlepší. Nikdy jsme neprohráli bitvu a nikdy také neprohráme."

Odmlčel se.

„Jeden generál prý kdysi řekl, voják nemá za úkol bojovat, ale zemřít. Jestli některý z vás, plesnivejch vejškrabků, výcvik přežijete, budete moci pomáhat vojákům na druhé

straně umírat za svoji zemi. Tady v gardě nepotřebujeme žádné terče pro děla. My z vás uděláme zabijáky, ne oběti.

Jeden celý rok budete ve výcviku, tady na velitelství pluku. Potom, když vás pustím, budete posláni k polnímu bojovému pluku.

Po celý rok budete mít tři možnosti výběru. Můžete to kdykoliv vzdát a my vás docela rádi převedeme k základnímu praporu pro obyčejná hovada.

Nebo se můžete naučit být vojáky."

Počkal.

„Je snad někdo z vás zvědavý, co je ta třetí alternativa?"

Bylo naprosté ticho, až na vítr, který se proháněl po obrovském nástupišti.

„Třetí možnost je, že můžete zemřít." Lanzotta se znovu usmál. „Desátník Halstead, desátník Carrutherová, nebo já sám vás docela rádi zabijeme, když si třeba jen na chvíli budeme myslet, že byste v boji mohli ohrožovat své druhy a není žádný jiný způsob, jak se vás zbavit.

Já věřím v lidi. Věřím v Říši a sloužím Věčnému Císaři. Vytáhl mě z bídné díry na světě, kde jsem se narodil a udělal ze mne to, co jsem. Bojoval jsem za Říši na stovce různých světů a budu bojovat ještě na stovce dalších, dokud mě nějaký pašák nesejme." Lanzottovy oči zazářily.

„Ale pište si, že to pro něj bude ten nejdražší kus masa, co kdy ulovil."

Lanzotta se jakoby podvědomě dotkl svého odznaku útočného pluku, co měl na prsou.

„Teď vám řeknu první čtyři pravidla, která musíte znát, abyste zůstali na živu a spokojení. Zaprvé, musíte sami sebe vnímat jako něco, co je o dvě úrovně níž než odpad z latríny. Dám vám vědět, až si budu myslet, že jste oprávněni se považovat za vnímající bytosti. A teď abych byl upřímný, nemyslím, že k tomu kdy dojde.

Zadruhé, když vás osloví váš nadřízený, postavíte se do pozoru a zasalutujete, oslovíte ho jeho hodností a uděláte přesně to, co vám řekne."

Kývl na Carrutherovou. Desátnice vyběhla směrem k jednomu nováčkovi.

„TY!" zařvala.

„Ano."

Pěst desátnice se vnořila do rekrutova žaludku. Ten vzápětí klesl na kolena a začal zvracet.

Carrutherová udělala krok stranou.

„TY!" zakřičela na třesoucí se ženu.

„Ano... desátníku," zajíkala se rekrutka.

„SKÁKEJ!"

Dívka otevřela nechápavě ústa. Pěst Carrutherové ji zasáhla do brady a ona se sesypala.

„NEPOSLOUHAJÍ, SERŽANTE," udělala krok stranou.

„TY!"

„Ano, desátníku," vysypal ze sebe třetí nováček.

„SKÁKEJ!"

„Ano, desátníku!"

Rekrut začal poskakovat nahoru a dolů.

„TO NENÍ DOST VYSOKO!"

Mladík skákal výš.

Carrutherová se na něj chvíli dívala a pak spokojeně potřásla hlavou. Zařadila se zpátky na své místo po Lanzottově boku.

„Zatřetí," pokračoval Lanzotta, jako by se nic nestalo. „S výjimkou budovy, nebo nebude-li vám řečeno jinak, budete všude běhat.

A začtvrté -" Lanzotta se zastavil. „Čtvrté pravidlo je, že všechno, co děláte, je špatně. Chodíte špatně, mluvíte špatně, myslíte špatně a jste špatní. My jsme tu, abysme vám pomohli začít dělat všechno správně."

Lanzotta se otočil k Halsteadovi.

„Desátníku. Odveďte mi ten odpad z očí a zjistěte, jestli bude možné je nějak napravit.“

„ANO, SERŽANTE,“ vyštěkl desátník a zasalutoval, potom přeběhl na jednu stranu tvaru.

„Vpravo... v bok.“

Sten překvapeně mrknul a zjistil, že jeho tělo reaguje na podněty, které jim hypnoticky naprogramovali při spacích lekcích.

„Vpřed... *poklusem!*... *klus!*“

Skupina nováčků klopýtavě vyrazila vpřed.

„Tohle je váš domov, děti,“ nesl se Halsteadův hlas dlouhou kasárenskou místností. Sten, stejně jako ostatní branci, stál u svého kavalce.

„Dáváme vám postel, kterou budete mít to štěstí vidět čtyři z noci,“ pokračoval Halstead. „Každý tu máte jednu skříň, do které si dáte výstroj. Ukážeme vám, jak ji tam budete skládat.“

Vím, že většina z vás byla vychovávána v kanálech. Tato kasárna však *budou* čistá. Ale *nikdy* nebudou čistá dostatečně.“

Halstead přešel ke dveřím. „Máte dvě minuty na očumování. Pak pomažete ven a vyzvednete si oblečení a výstroj.“

Dveře kasáren se zabouchly. Chvilí bylo ticho, pak nastal šum vzrušeného hovoru. Sten se rozhlédl po svých spolubydlících. Vypadali silně, zdravě a vyděšeně. Nebyl sice úplně nejmenší ze skupiny, ale neměl k tomu daleko.

„Farmáři. Všichni jsou to farmáři,“ říkal branec u vedlejší postele. Sten se na něj podíval, byl to ten mladík z turistického světa. Natáhl ke Stenovi svisle vztyčenou dlaň. „Gregor.“

Sten se svojí dlaní dotknul jeho a představil se. „Je snad na farmářích něco špatného?“ zeptal se zvědavě.

„Vůbec nic. Je to přesně ten materiál, ze kterého Říše dělá hrdiny.“ Gregor trochu ohrnul pysk.

„A ty ne?“

Gregor se usmál. „Tys na to káp. Já ne.“

Sten zvednul obočí.

„Důstojníku. Dám ti jednu radu. Až začnou hledat ty slabý, schovej se a pozoruj...“ Gregor se znovu zasmál.

Najednou zaslechli Halsteadův hvizd. Ozval se dusot bot, jak všichni vystřelili ke dveřím.

„JSTE MOC POMALÉ, DĚTI. AŽ... MOC... POMALÉ. POSLEDNÍCH PĚT VENKU MÁ RAJÓNY NA HAJZLECH!“ řval Halstead.

„DALŠÍ!“ křičel desátník. Sten stál nahý v dlouhé řadě a přemýšlel, jestli Halstead uměl mluvit i normálně. Došel k závěru, že asi ne. Branec před ním přiběhl k obrovské černé bedně, vběhl dovnitř, stoupl si nohama na značky a Halstead za ním zabouchl dveře.

Počkal, pak dveře trhnutím otevřel. „VEN VEN VEN,“ řval dál.

Muž vyskočil ven a běžel dál chodbou ke stojanu, který se již plnil složenými uniformami.

Sten vyndal hlavu z ultrazvukového holiče a nevěřícně ohmatával svoji nezvykle holou lebku.

Carrutherová se na něj zazubila a zavrčela. „Jo. Vypadáš ještě blbějš, než se cítíš.“

„Děkuji, desátníku,“ zařval Sten a zařadil se zpátky mezi čekající brance.

S neforemným pytlem přes rameno běžel Sten zpátky na ubikaci.

„RYCHLEJC, RYCHLEJC," křičel Halstead, „VŽDYŤ TO VÁŽÍ JEN ČTYŘICET KILO, TY LEMRO."

Sten koutkem oka zahlédl Carrutherovou, jak klečí na prsou nováčkovi, který pod tíhou pytle upadl.

„Musíš to pochopit," bručela Carrutherová, „my se ti jen snažíme pomoci, pitomče." Bez toho, aby ze vzdychajícího hocha slezla, najednou zařvala. „VZTYK!"

„Óóó," mumlal Lanzotta, jak procházel kolem seřazených branců. „Myslíte si, že vypadáte jako vojáci?"

Před jedním z nich se zastavil. V tu ránu stáli Halstead s Carrutherovou vedle něj. „Synu, máš blůzu skřípnutou do zapínání od kalhot."

„NESLYŠELS, CO TI SERŽANT ŘÍKÁ?" zayyl Halstead, když chlapci stahoval čapku přes oči. „ŘÍKAL, ŽE VYPADÁŠ JAKO TRHAN," zařvala mu do druhého ucha Carrutherová. Lanzotta pokračoval, jako by tam dva řvoucí desátníci vůbec nebyli. „Chceme, abyste vypadali co nejlépe." Zarmouceně potřásl hlavou a šel dál, zatímco Halstead hocha strčil zády na kavalec, který se pod ním složil.

Lanzotta se zastavil před Stenem.

Sten čekal.

Lanzotta si ho odshora dolů prohlédl a pak se mu podíval do očí. V koutku úst se mu objevil náznak úsměvu, pak vykročil dál.

V jeho uchu se ozval těžký šepot. „Zdá se, že se seržantovi líbíš," řekla Carrutherová. „Myslí si, že z tebe bude dobrý voják. Já taky. Myslím, že bys nám měl ukázat, jak moc dobrý že to si."

Pauza.

„K ZEMI! DĚLEJ KLIKY! UDĚLEJ JICH HODNĚ, HODNĚ KLIKŮ!"

Sten padl na zem, zachytil se na rukou a začal. Carrutherová mu sedla na ramena a Sten se rozplácl o zem. „ŘEKLA SEM DĚLAT KLIKY," křikla.

Sten se ze všech sil snažil zvednout ze země. Carrutherová vstala.

„VZTYK," štěkla na něj. Sten se vymrštil zpět do pozoru.

„ASI SME SE SPLETLI. NEMYSLÍM SI, ŽE Z TEBE NĚKDY BUDE DOBREJ VOJÁK," řvala Carrutherová. „Z TEBE DOKONCE NEBUDE ANI DOBRÁ MRTVOLA."

Sten jen nehybně stál.

Carrutherová se na něj chvíli mračila a pak přešla k další oběti.

„Tvůj otec tě neměl rád, nebo ano, vojáku?"

„NE, DESÁTNÍKU."

„Tvá matka tě nemilovala, mám pravdu?"

„ANO, DESÁTNÍKU."

„Proč tě tvoje matka nemilovala?"

„NEVÍM, DESÁTNÍKU."

„Nenáviděla tě proto, že přicházela o kšefty, než tě radši předčasně porodila. Nemám pravdu, vojáku?" „ANO, DESÁTNÍKU." „Kdo jediný tě má rád, branče?" „VY, DESÁTNÍKU." Sten uskočil, jak Carrutherová mrštila hochem o zed'

„ODKUD JSI, HOVADO?"

„Ze Čtvrtého Ryersbadu, desátníku."

„COŽE, COS TO ŘÍKAL?"

„Ze - Čtvrtého Ryersbadu, desátníku."

„PŘINES TU POPELNICI, REKRUTE."

„Ano, desátníku."

„ZVEDNI JÍ. NAD HLAVU."

Na ramena rekruta se vysypaly odpadky.

„VLEZ DO NÍ.“

Branec poklekl a natáhl si kovovou nádobu na tělo. Carrutherová a Halstead začali do popelnice okamžitě kopat.

„SRÁČI - *bum* - NEMÁŠ ŽÁDNEJ DOMOV - *bum* - GARDA JE TVŮJ JEDINEJ DOMOV - *bum* - ODKUD SI - *bum*.“

„Odnikud, desátníku,“ ozval se zpod popelnice zastřený hlas.

Halstead zasténal a dělal, jako že si rve své vyholené vlasy.

„Je to beznadějně, absolutně beznadějně,“ řekl tiše a znovu se rozkřičel:

„REKRUTE, VYLEZ Z TÉ POPELNICE.“

Pomohl mu tím, že popelnici kopancem povalil. Branec vylezl ven, jeho uniforma samý flek a šmír.

„VYPADÁ TO, ŽE JSI PRÁVĚ NAŠEL SVŮJ DOMOV, REKRUTE. TEĎ TU POPELNICI VEZMEŠ A PŮJDEŠ S NÍ DO JÍDELNY. POSTAVÍŠ SE TAM DO NÍ A KAŽDÝMU, KDO PŮJDE KOLEM, ŘEKNEŠ, ŽE JE TO TVŮJ DOMOV.“

„Ano, desátníku.“

Rekrut si popelnici hodil na rameno a utíkal ke dveřím.

„Na kavalce,“ štěkl Lanzotta.

Nazí branci skočili do svých postelí. Lanzotta šel ke dveřím.

„Chci, abyste něco věděly, děti moje. Můžu vám po pravdě říct, že jsem v životě nestrávil výcvikový den s horší bandou ubožáků, než jste vy. Ani mě nebude bavit vás zabíjet. Souhlasíte se mnou?“

„ANO, SERŽANTE!“ ozvaly se výkřiky ze stovky kavalců.

„Já se na to vážně nemůžu dívat. Dobrou noc, děti.“

Lanzotta cvaknul vypínačem a zhasl.

„Jste vyčerpaní?“ ozvalo se ze tmy.

„ANO, SERŽANTE.“

„Cože?“

„NE, SERŽANTE!“

Světlo se znovu rozsvítilo.

„Výborně, řekl Lanzotta. „Za pět minut máte venku nástup k výcviku.“

Usmál se a vyšel z budovy ven, zatímco na sebe rekruti ohromeně zírali.

Sten si pro jistotu ještě jednou přešel po tváři depilační tyčinkou, uložil ji zpátky do pouzdra a vzal si své sprchovací potřeby. Pospíchal ze sprch k posteli. Otevřel skříňku, zkontroloval plánec rozložení a dal vše na své místo.

Podíval se na hodiny. Měl ještě celou minutu a půl, než se bude muset obléci. Se šťastným povzdechem se posadil na podlahu. Jeho lehátko už bylo předpisově složeno stejně jako přikrývka na něm.

„Stene. Pomoz mi.“ Sten zase vstal a chytil druhý konec Gregorovy matrace.

Oba muži se na sebe podívali a rozesmáli se. „Jednoznačně materiál pro náborovej živobiják,“ zubil se Gregor. „Mimoходом, všiml sis něčeho zajímavého?“

„Na tomhle podělaném světě není nic zajímavého. Snad jen ta postel, kdybych do ní moh znovu vlézt.“

„Rozhlídni se pořádně. Něco je tu zajímavý. Jsou tu s námi ženský, že jo?“

„Tobě to pálí, Gregore. Myslím, že z tebe budou muset udělat důstojníka.“

„Dej pokoj. Víš, já myslím něco ještě zajímavějšího? Všichni spí sami.“

„Pravděpodobně je to proti pravidlům.“

„Ty myslíš, že pravidla zastaví někoho, kdo na to má chuť?“

Sten potřásl hlavou.

„Něco nám dávají do jídla. Tím to je. Chemikálie. Protože nechtějí, aby se někdo vázal

na druhého, kterýho třeba vylejou."

Sten o tom zapřemýšlel. Nepravděpodobné. Jestli byli všichni jako on, byli příliš unavení na to, aby se jen usmáli. Rozhodl se změnit téma. „Gregore. Tys říkal něco o tom, že se staneš důstojníkem?"

„Jasně."

„Jak?"

„Mám na své straně tři věci. První, můj táta. Nic neříkej, nechci vypadat, jako že se vytahuju, ale je to velký zvíře. Naše rodina vlastní většinu Laskeru XII. On má styky. Dokonce jsme byli představeni u dvora."

Sten se zamyšleně podíval na Gregora. Hádal, že to mělo docela váhu.

„Druhá. Chodil jsem na vojenský školy, takže vim, o co tu jde a řeknu ti, že je to mnohem lepší, než reflexy, který do nás lejou, když se snažíme spát."

„Vojenský školy? Nemá náhodou garda nějakou akademii jenom pro důstojníky?"

Gregor vypadal ztrapněně. „Jo, ale můj táta... Rozhod jsem se, že začnu odspoda. Víš, abych líp rozuměl vojákům, kterým budu velet. Bejt jedním z nich a tak."

„A-ha."

„Třetí. Občas odmění nějakého vynikajícího brance a povýší ho. Rovnou ze základáka."

„Což jak předpokládáš, budeš ty?"

„Vyber někoho jinýho. No, jen se rozhlídni a někoho vyber."

Sten si prohlížel brance, kteří se soukali do svých uniforem.

„Jak to říkal Lanzotta, jsou to jen terče pro děla. Já neříkám, že jsem skvělej, ale nevidím tu konkurenci. Jedině... snad tebe."

Stena to rozesmálo. „Já ne, Gregore. Já ne. Už dávno jsem se naučil, že když držíš hlavu dole, nekoupíš to těma největšíma kládama."

Dveře se rozletěly. „TAK. POSLOUCHEJTE MĚ. MÁME ZMĚNU VÝCVIKOVÉHO PLÁNU, PROTOŽE VENKU SE ZAČÍNÁ DĚLAT ZIMA. JE SKORO DVACET STUPŇŮ CELSIA, A TAK BUDEME CVIČIT VAŠE DNEŠNÍ UNIFORMA BUDE VÝSTROJ DO CHLADNÉHO POČASÍ."

Gregor svěsil čelist. „Výstroj do chladného počasí? Vždyť je léto!"

Sten otevřel dveře své skříňe a začal vytahovat arktickou uniformu.

„Já myslel, že víš, o co Lanzottovi šlo, když nám radil, že nemáme přemejšlet."

Gregor unaveně kývl a začal se převlékat.

„Hlaste se!"

„Sten. Branec ve výcviku!"

Lanzotta se zaklonil ve svém křesle.

„Pohov, hochu. Tohle je jen rutina. Jak víš, Říše se velmi zajímá o to, jak je zacházeno s jejími vojáky."

„Anopane!"

„A proto ti chci položit pár otázek. Bude to zaznamenáno komisí pro lidská práva. První otázka: Viděl jsi od svého příjezdu na Klisuru nějaké známky špatného zacházení?"

„Nechápu, pane?"

„Viděl jsi některého z důstojníků týrat nějakého brance? To je velmi přísně trestaný přestupek."

„Nepane!"

„Cítíš se tu spokojený, branče?"

„Anopane!"

„Odchod."

Sten zasalutoval, otočil se a vyběhl ven. Lanzotta se podrpal na bradě a významně se podíval na Halsteada.

„Tenhle?"

„Nejsem si jist. Ale asi ano."

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

ATENTÁTNÍK byl systematický.

Mentální poznámky: Sten; Thoresen; Čas... čas zůstává otázkou; Thoresen ještě větší.

Motiv: osobní. Pro mne možné - ne, pravděpodobné nebezpečí. Přijetí nejisté, pokud...

„Co se týče platby," řekl atentátník konečně.

„To už je dohodnuto. Dostanete dobře zapláceno."

„Vždycky dostávám dobře zapláceno. Jde o způsob doručení. A... moje zadní vrátka?"

„Vy nám nevěříte?"

„Ne."

Baron se uvolnil ve svém křesle a zavřel oči. Nemusel se bát. Jen odpočíval a nabíral trochu více UV.

„Zdá se, že v této chvíli hlavním vaším problémem nejsou zadní vrátka - cesta ven - ale vaše jistá vědomost."

„Vědomost?"

„Ano. Kdybyste se rozhodl zakázku nepřijmout... tak si musíte uvědomit, že už víte příliš mnoho. Je třeba, abych pokračoval?"

Atentátník se volně natáhl přes stůl a zvedl starodávné pero. „Jestli se jenom podíváte po některém z alarmů," syknul zabiják, „zaryju vám to pero do mozku."

Baron se nehýbal, potom na tváři vykouzil úsměv.

„Máte svou vlastní cestu ven?"

„Vždycky," řekl nájemný vrah. „Takže až dokončím úkol, mám banku v -"

Thoresen pomalu mávl. „Jakoby se stalo. Cokoliv požadujete. Jako by se stalo."

„Není to dost peněz."

„Proč ne?"

„Tak zaprvé, musím se dostat k Imperiální gardě. To může znamenat více mrtvých, než je vaším cílem."

„Vy chcete vstoupit do gardy?"

„Pravděpodobně. Jde také o muže, který Stena rekrutoval, o toho agenta tajné služby Říše."

„To je jen malá ryba."

„Jste si tím jist?"

Baron zaváhal. „Ano."

„I tak budu potřebovat peníze."

„To není žádný problém."

„Čas?"

„Ano. Musí to být uděláno okamžitě."

Atentátník se postavil k odchodu. „Pak to nemohu udělat. To nedokáže nikdo. Kdybyste to však chtěl i přesto zkusit, dám vám několik jmen, ale nikdo, kdo by takovou práci přijal, nemůže být kompetentní. To si uvědomte."

Baron se na něj zamyšleně podíval. „Kolik času chcete?"

„Tolik, kolik budu potřebovat."

Thoresen atentátníka předběhl. Měl tu toho nejlepšího. Takže... ano. Byl to jediný způsob. „Dobře."

Atentátník vyrazil ke dveřím.

„Vydržte moment, prosím," řekl Thoresen.

Atentátník se zastavil.

„Ještě k tomu peru. Jak byste mě s ním zabil?"

Zabiják pokýval hlavou. „Ne."

„Sbírám bojové postupy. Jsem ochoten zaplatit...”

Atentátník řekl cenu a Thoresen souhlasil. O pár minut později mu držel loket zkroucený do správné pozice.

KAPITOLA DVACÁTÁ

STEN VZAL ČTYŘI DŽBÁNKY s pivem a odešel od automatu. S klapnutím postavil pivo na stůl, jedno vypil a chňapnul po dalším, dřív než se na něj mohli další branci dostat.

„Co myslíš, velkéj branče desátníku Stene?“ zeptal se Morghan.

„Je to jako na tom podělaným světě, ze kterýho sem přišel. Pokaždý, když tě povýší, musíš platit. Jedinej rozdíl je v tom, že si berou kredity hned, namísto později.“

„Máš špatný přístup, vojáku,“ řekl Morghan a kopnul do sebe pivo.

Sten do sebe nalil další hlt a zamyslel se. Špatný přístup? To těžko. Přes všechnu snahu Lanzotty i ostatních byl docela spokojený. Možná že byl teď zavřený v gardě, ale to bylo jenom na pár let. Tady mu nic smlouvu prodloužit nemohlo.

Sten měl také, když ne přátele, tak alespoň lidi, se kterými mohl posedět a popovídat si. I když většinu času strávili tím, že debatovali o tom, ze kterého kanálu v soustavě to asi Lanzotta vylezl, Sten nebyl sám. Nový žargón, který všichni používali, se od slangu Migů moc nelišil.

Myšlenky na Bet hodil rychle za hlavu a obrátil se k Morghanovi, hubenému rekrutovi, o kterém si byl jist, že nevydrží posledních pár týdnů fyzického výcviku na světě s trojnásobným g.

„To si piš, že mam špatnej přístup. Já jsem si o žádný frčky neříkal. Za to, že vám volům teď musím říkat, abyste se utřeli, mi neplatí nic, nebo jo?“

„Bejt tebou,“ řekl jemně Bjhalstred, „byla by to pro mě čest. Ukazuje to, co si o tobě důstojníci myslí. Ukazuje to, že si myslí, že jsi ten správnej gardistickej hrdina.“

Sten na Bjhalstreda frknul. Nechápal toho hochu ze zemědělského světa. Nikdo přece nemoh bejt tak blbej. Nebo ano? Ale na tom přece nezáleželo. Sten se otřásl a hodil volné pivo Bjhalstredovi do klína.

Ten zařval a chytil se za rozkrok. „Roťáci nesmí trestat brance. To neznáš řád? Chceš jít ven?“

Sten se postavil. „Až po tobě.“

„Ne. Jdi první, beze mě. Já se zatím podívám na tvý pivo.“

Morghan se do toho vložil. „Nechte toho vy dva. Vypadá to, že Gregor už nepřijde.“

Vyprázdnili džbánky a Sten kysele natáhl dlaň s dalšími kredity. „Já platím, ale lítá někdo jinej.“ Bjhalstred vyrazil k automatu.

„Nemáš ponětí, proč ti ty frčky dali?“ zeptal se Morghan.

Sten potřásl hlavou. „Určitě jsem ale nepodržel Lanzottovi. Možná proto, že výcvikem chtěli vylejt ty slabý a teprve teď z nás začnou dělat vojáky.“

„To mi nehraje.“

„Proč ne? Devět měsíců jen posilujem svaly a zbývá nás, no kolik?“

„Zbývá nás sedmdesát tři. Ze sta.“

„To je příliš mnoho, říkala mi Carrutherová. Z celý skupiny nechávají postoupit jen deset lidí. Říkala, že teď už mělo bejt čtyřicet procent lidí pryč. Teprve teď prej nás podrobí důkladnému výcviku.“

„No a co? Když budou chtít, tak tě tak jako tak dostanou.“

„Tato myšlenka oplývá vysokou pravděpodobností,“ souhlasil Bjhalstred, který se vracel s další rundou. „My o šlechtě a zde je sám velký lord Gregor.“

Gregor vklouzl do prázdného sedadla.

„Vypadá to, že máš něco v nepořádku s kyčlema,“ řekl Morghan. „Kdo ti to přivodil?“

„Byl jsem u Lanzotty.“

„Skoro hodinu? A nejsou vidět žádný krvavý fleky.“

Gregor se mrzutě usmál. „Já žádný krvavý fleky nemám, ale Lanzotta je mít bude.“

Sten čekal.

„Tys za nim šel?“

„To si piš. Chtěl jsem mu říct, že píšu dopis svému tátovi.“

„Vsadím se, že ho to moc zajímalo,“ řekl Bjhalstred vážně. „Pro mladého brance je velmi důležité, aby udržoval písemný styk s rodinou.“

„Bylo to kvůli těm přiblíženým branceckým frčkám.“

Sten se na Gregora podíval přes své pivo. „Ty si pořád myslíš, že ti ukřivdili, protože ti nedali žádnou hodnost?“

„Jasně. Kraci, já přece zasluhuju alespoň stejnou šanci jako každé jiné. Říká se, že těmahle frčkama typují potenciální velitele. Proč tedy ne mě?“

„Možná proto, že si myslí, že jsi jen potencionální odpadlík,“ řekl Morghan.

„Chceš si to rozdat,“ rozlítil se Gregor.

„Držte huby, oba dva,“ vložil se do toho Sten, dřív než měl Morghan čas se naježit. „Sedíme tu, v klidu popijíme pivo a oslavujeme, že se teď každé večer můžeme na dvě hodiny dostat ven z kasáren a zlejt se.“

„Nadřícený nám dávají dost utrpení, tak si tady nemusíme vymyšlet své vlastní,“ souhlasil Bjhalstred.

Morghan přidal mohutné krknutí a šel pro další piva.

„Já jen tak nekecám,“ řekl Gregor. „Vždyť víš, že můj táta má vliv. Já chci pouze spravedlnost. Víš, co ti povím? Jak vidím, dali ti jen dvojistou frčku. Protože ty a já jsme jediní ze skupiny, který mají trochu inteligence -“

„Ta myšlenka se mi moc líbí,“ řekl Bjhalstred. „Jsem moc rád, že jste se vy dva admirálové rozhodli podělit o pivo se starým vředem, jako jsem já.“

„Tak jsem to nemyslel,“ řekl Gregor popuzeně. „Sten a já jsme jediní, kteří si uvědomují, jak moc celá naše vojenská kariéra závisí na tom, co se stane při výcviku.“

„Vojenská kariéra,“ řekl Morghan, který se vrátil ke stolu. „Žjo. Tady se mluví nějak vážně.“

„Nech ho domluvit,“ řekl Sten.

„Tak jsem řekl svému tátovi, aby s tím šel rovnou k Imperiálnímu soudu. Aby zahájili vyšetřování. Garda plejtvá svým nejlepším potenciálem jenom proto, že by její instruktoři nedokázali ani vylejt chcanky z vesmírných boty, kdyby neměli na podrážce návod.“

„Hele, Gregore. Zmiňoval ses o mně. Co to má se mnou společného?“

„Použiju tě jako příklad. Vždyť máš jenom dvě frčky. Ty bys měl být nejmíň branec četař. Nebo ještě něco víc. Kdybych už předtím neprošel výcvikem, řek bych, že si stejně dobřej voják jako já.“

„Jo.“

„Takže se o tobě chci zmínit ve svém dopisu. Aby měl případ větší váhu, a až se do toho vložím můj táta, pomůže to i tobě.“

Sten chtěl něco říct, ale pak se rozhodl, že radši těch pár vteřin stráví tím, že vyhákně Morghanovy prsty z volného piva a vysaje ho. Odložil džbáněk.

„Víš, ale já o to nestojím,“ řekl co nejkldněji. „Půjdu svou vlastní cestou, díky.“

„Ale -“

„Gregore. Tak to prostě je. Jak ty sám říkáš, konec programu.“

Gregor na Stena chvíli civěl a pak kývl. „Dobrá, jak chceš, ale děláš chybu.“

„Svou vlastní chybu!“

Gregor vstal. „No nic. Já musím jít napsat ten dopis.“ A odešel.

„Branče desátníku Stene?“

Sten se ode dveří podíval na Bjhalstreda, který stál ztopořelý v pozoru.

„Dovoluji vám mluvit, branče bříďile Bhjalstrede.“

„Žádám podrobnější vysvětlení události, končím.“

„Vyčkejte. Provádím operaci. Prog 1 - někdo bude buďto branec generál, nebo gardistický hovno a zůstane bez hodnosti třicet let. Nevím. Prog 2 - musím vyrovnat vnitřní

tlak. Halstead říkal, že zítra začíná skutečný výcvik a tomuto faktu jednoznačně nemohu čelit bez kocoviny."

Tři džbánky o sebe slavnostně zacinkaly.

„Dávejte pozor," řekla Carrutherová téměř lidským tónem. „To, co vám teď předvedu, je ten nejpečlivěji vykonstruovaný způsob zabíjení, který je člověku znám. Imperiální inženýři to vymysleli tak, že to nemůžou podělat ani takové červí mozky, jako jste vy. Což je téměř neuvěřitelné.

„Potřebuji nějakého vola jako dobrovolníka. Tebe." Mávla na Stena. „Vztyk."

Sten vyklouzl z lavice, doklusal před nižší stupínek a čekal v pozoru.

V dálce, za Carrutherovou, se táhla kilometrová nicota střelnice, porostlá stromy a keři, na jejímž konci bylo něco jako ulice.

Carrutherová otevřela vršek výcvikového stupínku a vyndala z něj zbraň. Hladký černý trojúhelník byla pažba, či rukojeť, přičemž sedmdesáticentimetrovou hlaveň zakončoval mohutný, obrácený kužel.

Carrutherová s puškou zacházela láskyplně.

„Pravděpodobně jste to viděli a ohmatali si v živografech. Toto je bojová puška Mark XI, Říkáme jí willypuška. Povím vám o ní něco zajímavého. Byla vyvinuta před více než tisíci lety na planetě Terra, konstruktérem jménem Robert Willy.

„Byl to skvělý model," řekla Carrutherová. „Jediný problém byl, že lasery ještě nebyly tak dobré a nikdo nevěděl jistě, jak naložit se špalky antihmoty, díky které je tato zbraň tak smrtonosná."

Zmáčkla knoflík a z pažby pušky vyjela dlouhá trubice. „To je munice. Antihmota dvě - AM₂ - stejná věc, která pohání vesmírné koráby. Jedna trubice obsahuje čtrnáct set nábojů. Kulka je milimetrová kulička AM₂ a je uvnitř imperiálního pláště, což je jediná věc, která brání tomu, aby celý zásobník explodoval, když se dotkne konvenční hmoty.

„Jednou jsme, jen tak ze zvědavosti, spočítali, že jedna takováhle trubice by mohla pohánět výzvědnou loď celou cestu kolem naší soustavy na plnou rychlost.

„Není to snad zajímavé, Bjhalstrede?"

Bjhalstred se probudil.

„Vy jste při mé přednášce nespál, že ne, Bjhalstrede?"

„NE, DESÁTNÍKU."

„To je dobře. To je moc dobře. Ale raději tam odtud vylezte a připravte se do pozice ke klikům, abychom si byli jistí, že *náhodou* neusnete.

Takže, čtrnáct set nábojů. Kdyby Říše tyto zbraně někdy prodávala na volném trhu, což samozřejmě nikdy nebude, každá jediná kulička AM₂ by stála třítydenní plat jednoho gardisty. Vidíte, jak je na nás Říše hodná?"

Carrutherová čekala.

„ANO, DESÁTNÍKU."

„To znělo trochu nepřesvědčivě," zavrčela Carrutherová. „Útočná puška Mark XI. má dvojí ovládání. První je jednovýstřelový automatický palebný režim pro vaši bezpečnost a drahé je spoušť. Tady na pažbě máte pouze jediný číselník, který vám ukazuje stav baterie. Každá baterie je schopna dodat laseru energii na přibližně deset tisíc výstřelů, což ovšem závisí na atmosférickém tlaku, je-li nějaký, a na ostatních podmínkách.

Laser je používán k odpalování částic. To znamená, že jediné hledí, které máte, je křížek. Nemusíte si dělat starosti s dráhou střely, s padáním kulky, nebo jinými pitomostmi, které jsou u konvenčních zbraní důležité.

A právě to je na willypušce tak skvělé. Když se vám na něco podaří zamířit, trefíte to.

Dobrovolníku!"

Sten vystoupil na stupínek. Carrutherová mu podala pušku. Sten jí zvědavě potěžkal. Lehká. Skoro až moc lehká, jako hračka. Carrutherová se na něj zazubila. „Ale vhodný dárek pro mladšího bratra ke Dni Říše to není," řekla Carrutherová, která, jak se zdálo,

přečetla Stenovy myšlenky.

Znovu otevřela stupínek a vyndala z něj asi půl metru dlouhou věc, zabalenou v plastiku. Seskočila ze stupínku a přešla deset metrů k nízkému stolu. Rozbalila balíček.

„Tohle je maso," řekla. „Je to to, jako co má chutnat ta sojová sračka v jídelně. Má přibližně stejnou konzistenci, jako humanoid."

Carrutherová posadila krvácející maso na stůl a přešla zpět ke stupínku. „Zastřel mi ten smrtelně útočící kus masa, branče."

Sten neohrabaně zvedl pušku k rameni a zamířil skrz hledí. Zmáčkl spoušť. Nestalo se nic.

„Bylo by dobrý to odjistit," zavrčela Carrutherová.

Sten přepnul pojistku kousek nad spouští, znovu zamířil a vypálil. Ozvalo se hluboké zapraskání, jak vzduch ionizoval.

Sten vyvalil oči a i ostatní podřimující rekruti se rázem probrali. V momentě, kdy kulka zasáhla terč, vypadalo to, jako by maso explodovalo a krev se rozprskla několik metrů do stran.

„Jdi se na to podívat zblízka, branče," vybídla ho Carrutherová.

Sten slezl ze stupínku a došel ke stolu. Zbylo tam jen pár kousků masa. Sten chvíli zíral na potřísněný stůl i zem a potom se vrátil zpátky na stupínek.

„Staví nás to před otázkou, jak zdravý by asi byl člověk, který by byl takovou kulkou zasažen," řekla Carrutherová. „Odpověď zní: Nebyl by vůbec. Jakmile jednou takovou kulkou trefíte cokoliv humanoidního, nebo jen trochu podobného, je to mrtvé. Jestliže do nich kulka samotná nevypálí díru jako pěst, udělá to náraz."

Carrutherová tiše stála a nechávala myšlenku zažrat.

„Je to opravdu pozoruhodné, že?" poznamenala klidně.

„TAKŽE, VY LEMPLOVÉ. UŽ JSTE SE NASEDĚLI DOST. TEĎ ZVEDNĚTE ZADKY Z TĚCH LAVIC A POSTAVTE SE DO TVARU. Dneska vás necháme zabít pár terčů."

Carrutherová si počkala, až se branci seřadí, pak jemně dodala: „Zatím jsme do domovských děr poslali méně než třetinu hovad. Právě tady vyřízneme další mrtvou tkáň.

Děti, nikdy neexistoval voják, který by neuměl střílet. A jestliže mu to nějaká armáda dovolila, pak taková armáda neexistovala dlouho - a garda již existuje tisíc let. Tady to budeme brát načisto.

Budťo se na willypušce kvalifikujete, nebo jste skončili. Je to prosté. Jestliže nasbíráte víc bodů, než je potřebné pro kvalifikaci, jsou za to odměny. Více peněz a lepší výcvik.

Ale nejdříve ze všeho se snažte kvalifikovat. Slyšela jsem totiž, že teď základácký prapory vysazují na terraútvary. Já sama bych radši vypadla už v prvním kole. Hádám, že by byla větší naděje."

„A teď. PRVNÍ RADA, STENOVA SKUPINA. KAŽDÝ NA JEDEN POST. POKLUSEM. KLUSI!"

Přes veškerou snahu o minimální ztrátu bodů, se deset rekrutů nekvalifikovalo. Příštího dne byly jejich matrace prázdné a srolované.

Sten nechápal, jak s tím mohl mít někdo problémy. Carrutherová měla pravdu. Když willypuškou zamíříš, tak trefíš. Pokaždé.

Když střelecký kurs skončil, Sten se kvalifikoval jako OSTŘELOVAČ.

Vysloužilo mu to deset kreditů měsíčně navíc a více výcviku.

Carrutherová stála vedle něj.

„Máš cíl?"

Sten se podíval hledím pušky. „Ano, desátníku."

Carrutherová se dotkla ovládací skříňky vedle něj. Terč vystřelil do strany a zmizel z dohledu za kamennou zdí, tisíc metrů od Stena.

„Tak a teď. Zamiř na zeď. Křížek se ti rozostřuje, že jo? Použij první knoflík na hledí a toč s ním, dokud se ti hledí zase nezaostří."

Sten postupoval podle instrukcí.

„Máš to? Teď použij knoflík, co máš pod hledím, a toč, dokud křížek nebude tam, kde si myslíš, že je tvůj terč, i když ho nevidíš. Máš to? Jednou vystřel.“

Zmáčkl spoušť.

Jeho ostřelovačská puška čtyřicátého století byla v zásadě docela prostá. Náboje byly stále AM₂, ale namísto laseru pro odpalování kulek, visel u hlavně modifikovaný lineární akcelerátor. Hledí bylo používáno k udání přesné polohy terče, a když bylo zaměřeno na terč mimo výhled, akcelerátor kulku „roztočil“ tak, že v případě potřeby dokázala opsat oblouk až devadesát stupňů.

Prostě puška, která střílela za roh.

Sten uslyšel výbuch a viděl, jak se zeď hroutí.

Carrutherová plácla Stena po zádech.

„Povím ti, že když takhle budeš pokračovat, První útok gardy možná získá nového vojáka.“

A z nějakého podivného důvodu byl na sebe Sten pyšný.

Sten hodil popelnici na skládku a otočil ji dnem vzhůru. Čistá. Strčil na dno hubici ultrazvukového čističe a zmáčknul spoušť. Ještě párkrát s ní klepl o beton a odnesl ji zpátky do jídelny. Většinu domácích prací u gardy vykonávali civilisté, nebo nasluhovači od základáckých praporů. Až na ty nejspínavější práce. Ty si garda rezervovala pro tresty. Stenovi to ale moc nevadilo. Bylo to pořád lepší, než Jakákoliv pracovní směna na Vulkánu.

Navíc si ani neuvědomoval, že se tomu mohl vyhnout.

Byl docela spokojený, když tam tak seděl v písku a pozoroval, jak se Halstead, na Lanzottův povel, staví do pozoru.

„Nevychováváme tu techniky,“ řekl Lanzotta. „Už jsem vám to říkal. Děláme tu zabijáky. Lidi, kteří chtějí slyšet, jak jejich nepříteli vyskočí oči z důlků, kteří chtějí vidět, co se stane, když svými zuby někomu vyrvou hrdlo.“

Sten se rozhlédl po ostatních brancích. Většina z nich vypadala lehce zděšeně. Sten to pustil z hlavy. Pamatoval si to velmi dobře, díky, seržante.

„Potřebujeme dobrovolníka.“

Ticho. Skupina už se poučila, že na dobrovolnictví většinou došli. Potom někdo řekl: „Desátník Sten.“

Sten si byl téměř jist, že to byl Gregor, ale nijak se tím netrápil. Hrozně si přál být neviditelný. Lanzotta hlas zaslechl.

„Stene. Vztyk.“

Sten vzdychl, vyskočil na nohy a vyběhl vpřed.

„Ano, desátníku.“

Halstead udělal rychlý pohyb vpřed. Dobrý, analyzoval to Sten. Ale dole je trochu odkrytý.

„Rekrute desátníku Stene,“ řekl Lanzotta. „Tento muž je váš velmi nebezpečný nepřítel. Vaším úkolem je se k němu přiblížit a zneškodnit ho!“

Sten vykročil. Zvedl ruce, aby to, jak doufal, vypadalo, že útočí a vylétl do vzduchu. V letu se přetočil, vyrovnal a dopadl na nohy. Schválně upadl dopředu na obličej.

To by mělo stačit. Potom uslyšel, jak mu Lanzotta šeptá do ucha.

„Ty švindluješ, rekrute desátníku. Víím, že to umíš líp. Chci, abys vstal, aniž by ostatní branci věděli, co děláš, a napadl desátníka Halsteada.“

Sten se nehýbal.

„Alternativa jsou tři dny na vynášení odpadků.“

Sten vzdychl a vstal.

Halstead se k němu přiblížil a chňapal po něm. Sten ho zbleskl a svalil se na zem. Nohama ve vzduchu chytil Halsteada kolem pasu.

Halstead padl. Sten se do něj pevněji zaklesnul a využil jeho tíhy, aby se znovu postavil. Halstead se překulil na nohy, ovšem v tom už měl v pase Stenovo rameno.

Obloukem odlétl. Sten měl dost času, aby zjistil, jestli se soupeř přetočí, pak vyrazil. Halstead dopadl zády na zem a stále se ještě hýbal, když mu Sten uštědřil dva pořádné kopance do žeber.

Halstead zůstal na zemi.

Sten se narovnal a otočil se.

Mezi branci zavládlo ticho. Sten se podíval na Lanzottu, který vydechl a palcem někam ukázal.

„Ano, seržante!“

Sten zvedl ze země svoji čapku a odklusal do jídelny.

Tady to má. Rajóny, ať udělal, co se po něm chtělo, nebo ne. Sten popadl další dvě popelnice a táhl je zpátky do jídelny.

Proviantní seržant, který vyšel z malé kanceláře, se na Stena zazubil.

„Hádám, že jsi rád, že se zítra vracíš do výcviku, co?“

Sten potřásl hlavou.

„Tobě se tu líbí?“

„Ne, seržante.“

„Tak o co jde, rekrute?“

„Zítra začínáme výcvik s nožem, seržante.“

„No a?“

Správně. No a. Když dával popelnice zpátky do stojanů, Sten se zničeho nic rozesmál. No a? Bylo to pořád lepší než Vulkán.

Dokonce i Stenovi se tak trochu zvedal žaludek, když vojenský doktor hbitě ošetřoval otevřená zranění. Tělo bylo rozsekáno šrapnelem a krvácelo.

„Postup se za tisíc let nijak nezměnil,“ řekl zdravotní instruktor. „Zprvé, musíte raněného rozdýchat. Zadruhé, zastavit krvácení. Zatřetí, léčit šok.“

Skončil, přikryl humanoidní simulátor izolační přikrývkou a postavil se. Rozhlédl se po třídě.

„Pak zakřičíte, jak nejhlasitěji umíte, na nějakého zdravotníka. To ovšem za předpokladu, že si nějaký blb nevzpomněl, že jsme ty nejdůležitější terče a ještě někdo z nás zbývá.“

„A potom?“ zeptal se tlustý rekrut Pech.

„Není-li k dispozici profesionál, použijete medibálíček, co máte u opasku. Je-li krvácení zastaveno, přípravky v balíčku by vašeho kamaráda měly ochránit před infekcí.“

Pousmál se.

„Samozřejmě, že když jste na nějakém světě, o jehož bakteriích nic nevíme, alespoň se můžete pokusit za sebou zanechat dobře vypadající mrtvolu.“ Doktor si prohlédl Pecha, jehož tloušťka se pomalu vytrácela. „Což by v tvém případě bylo těžké, Pechu.“

Sten i ostatní se zasmáli. Vojenský doktor byl první z instruktorů, který s nimi zacházel jako s myslícími bytostmi.

Doktor otevřel velkou skříň a pokynul Stenovi, aby mu z ní pomohl vyndat další simulátor. Tento byl oblečen do válečného skafandru.

„Ve skafandru je všechno jinak,“ řekl medik. „Medibálíček by měl být už zapojen uvnitř a fungovat automaticky. Občas tomu tak i je.“

Další výbuch smíchu.

„Když je ale skafandr děravý, můžete jedině zacelit díru a dopravit raněného do zdravotnického krytu. Více se o tom dozvíte v lekci o skafandru. Teď potřebuju jednoho pitomce - chci říct dobrovolníka.“

Rozhlédl se po publiku a jeho oči se zastavily na Pechovi. „No, tak pojď, vojáku.“

Pech naklusal ke stupínku a čekal v pozoru. „Pohov, pohov. Znervózňuješ mě. Oukej.“

Tady ten paňák je tvůj nejlepší kamarád. Prošli jste spolu výcvikem. Teď jste spolu honili..." dělal, že si Pecha podrobně prohlíží, "...eh - ameboidy. Právě mu odstřelili ruku. Co uděláš?"

Lektor ustoupil. Pech se nervózně ošíval.

„No tak, vojáku. Tvůj nejlepší kamarád smrtelně krvácí. Pohyb!"

Pech udělal váhavý krok vpřed, zatímco doktor zmáčkl spínač schovaný v dlani a simulátor explodoval. Pecha i stupínek postříkala „krev".

Branec ztuhl. „No tak, chlape. Pohyb."

Pech nahmatl medibalíček u opasku a přistoupil blíž. Další výtrysk „krve" mu obarvil tvář. Pech otevřel balíček a vyndal tlakový obvaz.

„Třicet čtyři, třicet pět, třicet šest, třicet sedm... zapomeň na to, vojáku."

Pech, jako by ho neslyšel, se stále pokoušel přiložit obvaz na zranění. Proud krve se konečně zastavil.

„Tvůj kamarád právě zemřel," řekl doktor drsně. „Vztyk."

Pech tupě vstal. Vojenský doktor chvíli významně civěl na ostatní brance, aby si uvědomili, o co mu šlo, potom se obrátil k Pechovi.

„Barvivo používané v té krvi se dva dny nedá smýt. Možná ti to dá dost času si uvědomit, jak by ses cítil, kdyby tam místo toho paňáka opravdu ležel tvůj kámoš."

Pech se z toho incidentu nikdy nevzpamatoval. O pár týdnů později, po sérii chyb, zmizel. Vylili ho.

Sten zamrkal, když se mu svět znovu začal zaostřovat. On a dalších pět rekrutů na sebe zmateně zírali. Halstead zvedl protizábleskový průhled své antišokové přilby.

„Jak dlouho jsi byl mimo?" zeptal se.

Sten pokrčil rameny. „Vteřinu nebo dvě, desátníku?"

Halstead ukázal svůj prst s hodinkami. Uplynuly dvě hodiny. Vytáhl z kapsy další, malinký besterový granát.

„Okamžitá ztráta pojmu o čase. Nevíte, co se stalo, a ani si nemyslíte, že by se něco stalo. Je to jedna z nejefektivnějších infiltračních zbraní, které budete používat.

„Teď skupina nastoupí do kursu obratnosti. Hlaste se u desátníka Carrutherové."

Sten zasalutoval a branci odběhli.

Sten se nemohl zbavit obrazu toho muže. Na celé události nebylo nic záhadného, jen to, že se mu obraz důstojníka neustále, nečekaně zjevoval v mysli.

Měl službu jako spojka skupiny a podřimoval u stolu. Neslyšel, že by se dveře otevřely, nebo zavřely.

„Ty jsi tu sám, gardisto?"

Sten se trhavě probudil a vyskočil na nohy.

Před ním stál vysoký, hubený muž. Sten jen zamrkal a zíral na jeho uniformu. Téměř nepostřehnutelně měnila svůj odstín, tak aby splývala s pozadím stěny. Muž měl na hlavě měkkou čepici ze stejně podivného materiálu, které, jak se Sten později dozvěděl, se říkalo baret. Měl ho neupraveně sesunutý přes jedno oko.

K baretu byla připíchnutá okřídlená dýka. Jediné další insignie, které kapitán měl, byly dvě hvězdy na jednom a černý obrys jakéhosi hmyzu na druhém rameni.

Sten z nějakého důvodu začal koktat.

„Eh, ano pa- pane - jsou - jsou venku v poli."

Důstojník podal Stenovi zapečetěnou obálku.

„Tohle je pro seržanta Lanzottu. Je to osobní, tak se postarej, aby mu to bylo doručeno přímo."

„Anopane."

Potom odešel.

O týden později se Stenovi naskytla příležitost, zeptat se Carrutherové, kdo to byl.

Desátnice jen hvízdla, když jí Sten popsal uniformu.

„To je oddíl Kudlanek!"

Sten se na ni nechápavě podíval.

„Chceš říct, že jsi o nich neslyšel?"

Sten zavrtěl hlavou jako nějaký idiot z průkopnického světa.

„Je to ta nejdrsnější parta vojáků Imperiální Armády," řekla Carrutherová. „Skutečná elita. Pracují samostatně - humanoidi i mimozemšťani. Říše vybírá ty nejlepší z gardy, a ti pak zmizí v jednotkách Mercury -tajné službě."

Sten si vzpomněl na Mahoneyho a kývl.

„No a Kudlanky taky nosí ty pěkný tropický maskáče, když je vidíš. Takže je vlastně většinou vůbec nevidíš a můžeš si přát, aby to tak zůstalo."

„A proč?"

„Když někoho z těch lidí spatříš v poli, můžeš si bejt jistej, že seš po kolena v průseru. Každý z nich má za zadkem asi tak dva tisíce nepřátelských vojáků."

Carrutherová se vzácně usmála. Válečné příběhy měla ze všeho nejraději. „Vzpomínám si, jak jsem jednou byla s plukem na Altairu V. na nějaký mírový misi a dostali jsme se do obklíčení.

Volali jsme o pomoc na všech vlnových délkách, na který jsme se dostali a snažili se na nich udržet. Bylo nám jasné, že jinak tam všichni zhebneme."

Carrutherová se zasmála. Sten si uvědomil, že právě udělala nějaký vtip a zasmál se taky.

„A jednoho dne se na velitelství objeví nějaká ženská. Vojska z oddílu Kudlanek. Přešla přes nepřátelské linie, naše hlídky, zálohy a poprvé jsme si jí všimli, až když seděla s naším velitelem u večeře. Když dojedla, půjčila si nějaký AM dvojkový trubice, besterový granáty a zase zmizela.

Nevím, co udělala, ani jak to udělala, ale asi za dvanáct G-hodin se objevilo dvanáct imperiálních torpédoborců a vysvobodily naše řítě."

Carrutherová na Stena rozjařeně zírala, což Stenovi velmi zvedlo náladu. Smějící se Carrutherová bylo něco, na co si nechtěl zvykat.

„Ale většinou to takhle nedopadne," dodala. „Až zase někdy někoho z nich uvidíš, pod něco vlez. Protože tak jistě, jako že máš hlavu na krku, přijde za nimi něco hrozného - to si pamatuj, slyšíš?"

Sten slyšel velmi dobře.

„O bojovém skafandru se musíte poučit *všichni*, neboť máte velkou šanci, že v jednom z nich zemřete. Zjistíte, že skafandr vás dokáže zabít mnohem rychleji než nepřítel."

Po těchto slovech přepnuli Sten i ostatní své mozky na „dřímot". Mysleli si, že už mají Lanzottu přečteného. Všechny jeho lekce byly koncipovány stejně. První byl úvod. Potom, to byla Lanzottova oblíbená část, přišla lekce historie, následovaná informacemi, které skutečně potřebovali znát. V tom okamžiku se všichni probudili.

„Tento předmět mám obzvláště rád," pokračoval Lanzotta. „Vlastně jsem skafandr osobně studoval, protože právě u tohoto kusu výstroje dosáhli technici absolutního vrcholu absurdity."

Cvak. Klap. Všichni rekruti okamžitě upadli do hlubšího stavu bezvědomí. Lanzotta pokynul Halsteadovi, který cosi napsal na klávesnici počítače. Ozvalo se hlasité vrzání a skřípání a všichni rekruti se probudili. Za mohutného rachotu vjel do učebny stojan s bojovými skafandry.

Sten si je prohlížel a poprvé nemusel svůj zájem předstírat. Mnohé z nich si pamatoval z válečných citografů. Byly to obrovské, obrněné skafandry, zhruba humanoidního tvaru. Některé měli cosi, co se podobalo rukám, ale byly na podvozku.

Hned si všiml, že byly seřazeny podle velikosti. Na začátku stojanu byly ty malé a zdánlivě tenké. Ty v řadě za nimi vypadaly stále mohutněji a složitěji. Potom se zase

zmenšovaly, ale už působily dojmem, že by mohly být mnohem odolnější.

Lanzotta kráčel podél řady skafandrů a zastavil se u toho největšího. „Zde, a to mohu osobně doložit, se technici skutečně překonali. Bylo to tak logické. Pro každého kromě gardistů. Dělal se zbraně, co střílely kulky, tak se začaly dělat neprůstřelné vesty.”

Lanzotta přehlédli skupinu svých svěřenců, jako by očekával nějaký dotaz. Tak hloupý nikdo nebyl.

„A teď vám vysvětlím, co to taková kulka byla,” řekl Lanzotta. „Kromě toho, že to byl projektil, je třeba dodat, že ve vás dokázala udělat stejně velkou díru jako willypuška. V jistém smyslu to bylo horší.”

Podle toho, jak se při tom Lanzotta zasmál, Sten věděl, co myslí slovem „horší”.

„Čím větší byly protipěchotní zbraně, tím více nakládali Techové do pancéřů. Nakonec už byly skafandry odolné proti všemu. Lasery, nukleární nálože, nulové bomby, řekněte, co chcete, byli jste téměř nezranitelní.”

Stenovi pomalu začínalo docházet, co bylo se skafandrem v nepořádku.

„Asi před padesáti lety jsem měl tu čest vyzkoušet tento skafandr v akci. Já a ještě asi tisíc mých spolubojovníků.”

Lanzotta se rozesmál. Mezi rekruty okamžitě vyvstalo napětí. Měli se smát také? Očividně si myslel, že udělal vtip. Carrutherová a Halstead však měli kamennou tvář. Nemysleli si, že by to bylo k smíchu. Lanzotta jejich trápení ukončil tím, že si ničeho nevšímal a pokračoval dál.

„Dostali jsme rozkaz zastavit povstání na bohem zapomenuté planetě Moros. Kromě vojáků samotných jsme byli zásobeni vším, co měla tehdejší bojová věda k dispozici - včetně nejnovějšího bojového skafandru.”

Sten si skafandr blíže prohlédl. Byl to ten největší kus na stojanu, který neměl podvozek. Byly v něm různé trubice, dráty a mini videobrazovky a všude nějaká vyboulení. Vypadal, jako že musí vážit nejméně pět set kilo a k obsluze potřeboval celou baterii Techů.

„Miluju tento skafandr,” řekl Lanzotta. „Dokáže všechno.”

Jako zdroj používá AM₂ a má pseudosvaly. Kdokoliv, kdo je uvnitř, má sílu rovnající se třiceti mužům. Malá skupina oděná do těchto skafandrů mohla projít jakoukoliv nepřátelskou palbou. Je téměř ničím neproniknutelný a bez vnější podpory v něm můžete žít celé měsíce.”

Lanzotta nad tím zázrakem kroutil hlavou.

„Samozřejmě, že domorodcům na Morosu nikdo nechtěl ubližovat. Ale nikdo jim neřekl, jak stateční a divocí bojovníci jsme. Dokonce ani neznali slovo technologie, tak co si mohli myslet?

Přistáli jsme a oni utekli do džungle. Postupovali jsme pod palbou - většinou kopí a foukačky - a pálili jejich vesnice. Až je, jednoho dne, to utíkání přestalo bavit.”

Lanzotta se znovu zasmál. Tentokrát byl však Sten i ostatní příliš vtaženi do jeho příběhu, aby si toho všimli.

„Nakonec zjistili tohle: Ano, byli jsme velcí vojáci s bojovou silou malého tanku. Ale nemohli jsme manévrovat. Navíc jsme byli odříznuti od svého prostředí. A tak na nás vymysleli malý trik.

„Vykopali jámy, zamaskovali je a utíkali před námi pryč. Samozřejmě, mnozí z nás do nich spadli. Jámy byly vyloženy sítěmi a my jsme se do nich zamotali.”

Lanzotta se zasmál.

„A zatímco jsme se snažili vyhrabat ze sítí, oni přibíhali k jámám a vráželi nám dlouhá kopí do odpadních otvorů skafandrů. Kopí nadělala do vojáků velké díry.

„Přirozeně, že se výměšky dostaly do těla. Rány začaly tak ošklivě hnisat, že se medibálíčky úplně zablokovaly - a mnozí z nás shnili zaživa.”

Lanzotta potřásl hlavou.

„Ztratili jsme při tom útoku dvě třetiny gardistů a další při následující invazi. Nakonec

nám nezbylo než celou planetu srovnat se zemí, posadit se a jen sledovat, jak Moros hoří."

Lanzotta skafandr poplácal. „Ničení planet se ve slušných diplomatických kruzích nedělá. Císař z toho byl velmi nešťastný."

Lanzotta se zašklebil, když došel ke konečnému bodu. „Noví Techové," řekl, „začali skafandr předělávat."

Sten si přál, aby se někam mohl schovat. Z Lanzottova pohledu vyčetl, že by to muselo být hodně hluboko a přinejmenším stejně pevné jako titan.

„Je to hřích a hanobení slova Božího," pěníl Smathers. „Bylo mou povinností vám toto chování oznámit."

Lanzotta se podíval na něj a potom na dva muže, kteří před ním stáli v pozoru. Stena zatím ignoroval.

„Colrathe, Rnaraku, je to pravda?"

„ANO, SERŽANTE."

Lanzotta povzdychl a otočil se ke Smathersovi.

„Smathersi, mám pro tebe neuvěřitelné překvapení. Gardu nezajímá, co spolu vojáci ve svém volnu dělají, pokud následujícího rána opět nastoupí do zaměstnání."

„Ale -"

„Ale ty pocházíš ze světa, založeného Plymouthem Brethrenem. Fajn. Z tvého přesvědčení vzešlo dost skvělých gardistu, ale všichni se naučili, že své ideály nemůžou aplikovat na nikoho jiného než na sebe. A od kdy smíš vyrušovat svého seržanta?"

Smathers se díval do podlahy. „Promiňte, seržante."

„Tvá omluva je přijata. Už jsi vůbec někdy spal s mužem?"

Smathere se přepadlo zděšení. „Proboha, ne."

„Jestliže o tom nevíš, to tě ani nikdy nenapadlo, že o něco přicházíš?" řekl Lanzotta.

Smathers vypouklil oči.

„V každém případě," dodal Lanzotta spěšně, „plýtváš časem přemýšlením nad něčím, co se tě netýká. Jak se zdá, rád Čucháš k smradlavým díram, a protože právě potřebujeme dobrovolníka pro vyčištění kasárenské žumpy, jsi přijat."

„Vy je ani ne-"

„Ne, nepotrestám," ujistil jej Lanzotta. „Odchod."

Smathers odkráčel kasárenskou budovou směrem k latrínám.

Lanzotta se otočil ke Colrathovi a Rnarakovi.

„Přestože gardu nezajímá, co spolu ve svém volném čase děláte, musíme stále respektovat víru ostatních vojáků. Jsem hluboce pobouřen faktem, že jste se vy dva ani neobtěžovali najít si ke svým hrátkám příhodnější místo a bezohledně jste rušili spánek a pohodu ostatních branců. Jděte mu pomoci s tou žumpou."

Oba muži pomalu odcházeli s tvářemi plnými studu. Nato se Lanzotta obrátil ke Stenovi.

„Rekrute desátníku Stene!"

„Ano, seržante."

„Proč jste si s celou záležitostí neporadil sám?"

„Snažil jsem se, pane. Smathers trval na tom, že chce mluvit s vámi."

„Což je jeho právo. Zvláště když stojí před rekrutem desátníkem, neschopným vypořádat se s takovým jednoduchým sporem."

„Ano, seržante."

„Nejdříve si sundáte ty prýmky."

„Ano, seržante."

„Potom se přidáte k ostatním, co čistí žumpu."

„Ano, seržante."

„Odchod."

Sten vyšel ven za ostatními. Pomyslel si, že příště všem ušetří spoustu nepříjemností,

když přetrhne Smatherse vejpl.

KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ

STEN SI UVĚDOMIL, že to má v podstatě na háku. Dotknul se anodizérem posledního zbytku nechráněného kovu na bojovém opasku a zase ho zastrčil zpátky do skříňky.

Potom vzhledl nahoru.

Stála tam Tomika s tornou v ruce.

Asi už po milionté si řekl, že je to nejhezčí osoba z celého výcviku. A on to zkoušel. Samozřejmě, že to zkoušel.

„S kým to děláš, Stene?“

„Se svou levou rukou,“ řekl.

Hodila svoji tašku na jeho postel a začala načechrávat polštář. Stenovi spadla čelist.

„Ale Tomiko? Když jsem se tě předtím ptal -“

„S nízkýma hodnotma nešoustám. Mám svůj standard.“

Sten si najednou uvědomil, že to nejen nebylo důležité, ale bylo to i legrační. Jeho výbuch smíchu utichl, když se podíval na Gregora.

„Chápeš, co jsem tím myslel,“ řekl Gregor. „Neměls pravdu.“

„Nikdy nemám pravdu, Gregore. Jak to, že ani tentokrát nic?“

„Jednají svévolně. Nedají mi hodnot, kterou si zasluhuju. A tebe taky sejmuli. No tak vidíš?“

„Ne, ne. Co já vím, tak jsem si to udělal sám.“

„Je to tak, jak ti říkám.“ Sten si pomyslel, že Gregor už začíná trochu moc fňukat.

„To mi nehraje, vojáku.“

„Můj otec mi říkal, že jakýkoliv podnik, který nereaguje na nové podněty, je ztracený. A přesně to je garda. Chtějí jen terče pro děla. Kdokoliv, kdo neodpovídá jejich ideálu přiblíženého hrdiny, dostane špinavou práci. A když se spletou, tak jak to udělali v tvém případě, sejmou ho hned, jak jim to dojde.“

„Ty tomu vážně věříš, Gregore,“ řekla Tomika.

„To si piš, že věřím,“ řekl Gregor. „Napsal jsem svému tátovi další dopis, Stene. Zařídí, aby bylo všechno napraveno.“

Sten se posadil. „A, eh, zmiňoval ses o mně?“

„Ne, nezmiňoval. Tak jak jsi si přál, ale budeš toho litovat. Uvidíš.“

Gregor se rozesmál, otočil se a odešel zpátky ke své posteli.

„Hej, bývalý rekrute branče, krátkodobý desátník Stene? Nezdá se ti, že mu chybí nějaký to kolečko?“

Sten jí neodpověděl, jen naslouchal chechotu Gregora, který se svalil na kavelec.

„A co se stane, když udělám tohle?“

Tomika se uchichtla. Sten se náhle posadil na lůžku a zakryl jí rukou ústa. Pohyb. Tlumené hihňání. Tomika po něm vztáhla ruku, chytila ho a stáhla zpátky na polštář.

„Ne, Stene,“ vydechla. „Počkej.“

Sten čekal - po mnoho úderů srdce.

Pak se ozval křik.

Někdo rozsvítil světla a Sten vykoul z kavalce. Křik přicházel odněkud od Gregora.

Sten se svalil z postele a reflexivně sklouzl do útočné pozice. Potom však polevil a bezmocně se rozesmál.

Gregor řval hlasitěji a začal padat.

Sten a ostatní se shromáždili kolem jeho postele. Hoch měl velký problém.

„Je to obří pavouk z Odalu,“ řekl někdo výsměšným tónem. „Stalo se ti něco, Gregore.“

Gregorovi se opravdu něco stalo. Někdo musel den předtím ze cvičiště štípnout sprej s

lezeckým vláknem. Zatímco Gregor spal, ten někdo, ona, on, nebo oni, natáhl vlákno od kavalce ke skříni, do bot, ke kavalci, do bojových bot, do skříňky a všechno to končilo připojené ke Gregorovu nosu.

Velmi pevná a neuvěřitelně lepkavá věc, udělala velmi efektivní pavučinu, usoudil Sten. Ten, kdo to udělal, odepnul od hubice spreje tvrdidlo, takže čím víc sebou Gregor mrskal, tím víc se zamotával.

Ted' už byl Gregor pevně zamotaný do vláken a hekal.

Sten se podíval na Tomiku. „Kdo může mít na Gregora takovou pifku?“

Ukázala do prázdna. „Skoro všichni.“ Uchichtla se žena. „Hádám, že z něj bude dobrý důstojník.“

„Vsadím se tři ku jedný, že ani tohle ho nepoučí,“ řekl Sten. „Nejen to, ale pravdě-“

„Bavíme se dobře, děti?“ Rekruti okamžitě ztuhli jako sochy.

Sten nikdy nechápal, jak Carrutherová dokázala šeptat hlasitostí 116 decibel. „Je tu nějaký důvod, proč všichni nestojíte v pozoru?“

„Ano!“ vysoukal ze sebe někdo. Carrutherová se kolébavě prodrala hloučkem. Podívala se na Gregora a vážně se podívala.

„Veliký pavouk z Odalu. Věděla jsem, že tu máme vši a krysy, ale myslela jsem, že jsme všechny pavouky vykourili už v minulém cyklu.“

Carrutherová se otočila.

„Morphane! Skoč do skladu a přines plechovku ředidla. Jestli ti to nevadí.“

Dveře místnosti se za Morghanem zabouchly dřív, než Carrutherová dokončila větu.

„Velký pavouci, hmm. Vážná věc.“ Šepot přešel v řev. „Rekrute Stene, jaká uniforma dne je předepsána pro lov pavouků?“

„Eh... já nevím, desátníku.“

„DEGRADACE, DEGRADACE, DEGRADACE. JSI BÝVALÝ PODDŮSTOJNÍK A MĚL BYS TO VĚDĚT! REKRUTKO TOMIKO, MĚLA JSI MU TO ŘÍCT - DEGRADACE, DEGRADACE, DEGRADACE!“

Carrutherová šla zpátky ke dveřím.

„Za pět minut budete venku, nastoupení v plné polní k honu na pavouky a připravte se na to, že zbytek noci strávíte hledáním něčeho, co já vidím jako pět obřích pavouků.“

Vystřelila ven. Rekruti se po sobě rozzlobeně dívali. Vrzly dveře a znovu se otevřely.

„Kdo nebude mít patřičnou uniformu, má dva dni službu v kuchyni. To je všechno, děti. Čas letí.“

Když Bjhalstred přešel bojovým vozidlem desátníka Halsteda, Sten věděl, že to bylo zcela správné. Farmářský synek žádnou hloupost neudělal. Nikdo také Bjhalstreda neobviňoval, že by Halsteda pochroumal schválně. Byla to nehoda. Ano, jistě, říkal si pro sebe Sten, jistě.

„Tohle je další nástroj,“ prohlásil Halstead, „který má Říše pro vaše mravenčí mozky. Jeden měřák ukazuje, jestli máte nabitou baterii. Otočíte tímhle vypínačem a auto se nastartuje. Nastavíte si zvedací páku na požadovanou výšku. Jeden dílek na jeden celý metr. Přesně tak vysoko nad zemí vás pak drží Dopplerův radar.“

„Pohnete ovládací pákou vpřed, zvednete se nahoru. Čím víc dopředu, tím rychleji. Maximální rychlostí 200 km/h. Pohnete pákou na stranu, auto zatočí. Máme tu nějakého dobrovolníka?“

Halstead se rozhlížel po rekrutech, až zahlédl někoho, kdo se nejvíc snažil nebýt vidět.

„Bjhalstrede,“ houknul. „Pojď sem ke mně, chlapče.“

Bjhalstred před desátníkem srazil paty.

„Nikdy jsi neřídil auto, hmm?“

„NE, DESÁTNÍKU!“

„Proč ne, frekventante?“

„Na Outremeru v auta nevěříme, desátníku. My jsme Amenité.“*

* *amenité* - náboženská sekta mennonských, nazvaná podle kazatele ze 17. století Jacoba Ammanna. (poz.n.překl)

„Ach tak.“ Halstead o tom chvilku uvažoval, evidentně rozhodnut nijak to nekomentovat.
„Do auta.“

Bjhalstred vlezl dovnitř.

„Máš nějaké náboženské výhrady k řízení?“ zeptal se Halstead.

„NE, DESÁTNÍKU.“

„Výborně. Nastartuj to, nastav si výšku dva metry a přejeď po seřadišti. Pak se otočíš a přijedeš zpátky.“ Bjhalstred chvíli ohmatával ovladače a vozidlo se tiše zvedlo ze země.

„No?“

Bjhalstred se na ovladače nechápavě díval, pak pevně sevřel řídicí páku a šknul s ní doprava.

Halstead měl akorát tak čas zakřičet „*NEE*“ když se bojové vozidlo otočilo kolem své osy a nárazník jej zasáhl do hlavy, čímž jej rotujícího poslal ze stupínku dolů. Na to se vozidlo hladce vzneslo vpřed. Radar měl dostatečně velký rozsah, aby registroval plné (avšak rychle se vyprazdňující) lavice žáků, takže se vozidlo lehce zvedlo nad lavice, načež začalo kroužit v patnáctimetrových obloucích. Bjhalstred seděl u ovládání jako zkamenělý.

Nakonec vzali Lanzotta a Carrutherová druhé vozidlo a manévrovali kolem bezcílně kroužícího Bjhalstreda. Lanzotta ladně přeskočil do kabiny pro posádku, natáhl se přes Bjhalstredovo rameno a vypnul proud. Auto dosedlo na zem. Lanzotta vytáhl Bjhalstreda ven.

„V tuto chvíli,“ řekl Lanzotta, „tě nemiluju, branče. Jednoho z mých kádrů jsi přivedl do stavu bezvědomí, a to je moc špatné.“

Jsem si jist, že budeš chtít učinit desátníka Halsteada šťastným, až se konečně probere, nemám pravdu?“

Bjhalstred přikývl.

„Jinak je jeho povinností tě zabít, branče, a já pak budu muset napsat hlášení o tom, proč to udělal. Takže jsem si jist, že dobrovolně prokážeš ubohému desátníkovi osobní laskavost, že ano?“

Bjhalstred opět kývl.

„Vidíš tu horu,“ řekl Lanzotta, ukazuje na kilometry vzdálený horský hřeben. „Na té hoře je potůček, branče, jehož vodu má desátník Halstead obzvláště rád. Tak si myslím, že bys měl vzít kbelík, zaběhnout tam a přinést ho plný té jeho vody.“

„Cože?“ vytlačil ze sebe Bjhalstred.

„Říká se, ‚Cože, seržante‘ a myslím, že jsi mě slyšel,“ řekl Lanzotta.

Bjhalstred kývl, pomalu vylezl ze sedadla a vyrazil k ubikacím.

Lanzotta ho pozoroval, jak vběhl do budovy, vystřelil ven s kbelíkem v ruce a zmizel v dále. Stenovi, který vše pozoroval z tvaru skupiny o pár metrů dál, se zdálo, že viděl, jak se Lanzottova ramena mírně otřásla. Ne, Bjhalstred nebyl tak hloupý.

KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ

LANZOTTA VYPADAL SPOKOJENĚ.

Sten se otrásl a přál si, aby začal od zadní řady. Tohle bude opravdu hrozné.

Halstead začal svolávat skupinu do pozoru. Lanzotta na něj mávnul, aby byl zticha. „Právě se stalo něco velice zajímavého, děti," řekl uhlazeně.

Přecházel sem a tam. To bude hodně zlé.

„Právě jsem obdržel oznámení od... řekněme vyšší autority. Zdá se, že svoje povinnosti nevykonávám tak, jak to nejlépe vyhovuje Říši."

Sten toužil po nějakém hlubokém a velmi opancéřovaném úkrytu. Doufal jen, že neví, co se děje.

„Pravděpodobně některým svým brancům nevěnuji patřičnou pozornost. Zvláště pak co se týče prozatímních hodnot. Zdá se, že tato autorita se domnívá, že by tímto potlačováním mohl být zašlapán někdo velmi schopný a talentovaný pro vedoucí postavení.

Ano. Opravdu zajímavý dopis."

Lanzottův úsměv zmizel a nahradil ho upřímný pohled. „Nerad bych hřešil v Císařových službách, nebo ano? Gregore! Předstup!"

Sten si pomyslel, že v tuto chvíli by bylo velmi rozumné zemřít. Gregor doklusal před tvar, srazil paty a zasalutoval.

„Rekrute Gregore? Od teďka jsi velitelem roty rekrutů."

Někdo v zadních řadách velice hlasitě pronesl: „A kurva!"

Lanzotta se evidentně rozhodl být chvíli hluchý.

„Převzmete velení nad skupinou, rekrute veliteli roty Gregore. Máte hodinu na to, připravit jednotku k přesunu lodí a bojovému výcviku."

Sten přemítal nad tím, jestli bylo možné poznat, že někdo špatně dýchá, jen podle toho, jak sípá ve vysílačce. Něco ho svědilo mezi lopatkami. To mu nijak neprospívalo. Nějaký génus navrhl vakuový útočný skafandr tak, aby vojáka svědilo všude tam, kde se nemůže poškrábat. Sten si řekl, že ho nic nesvědí a znovu se zaposlouchal do Gregorova sípání na velícím okruhu.

No tak, pomyslel si. Rozmysli si to.

„První če- chci říct jedna-jedna."

Sten zmáčkl knoflík svého mikrofonu.

„Start."

„Lod' je hlídkovým strojem třídy C. To znamená, že nastupujeme pohonnými trubicemi. Můj první seržant zkontroloval hodnoty. Jsou chladné."

Sten se odepnul od asteroidu, za kterým se on i jeho četa tak trochu „schovávali" a trochu poodlétl.

Lod', visící ve tmě dva kilometry od nich, byl víceméně jen starý vrak načančaný tak, aby vypadal dostatečně přesvědčivě jako třída C. Ale...

Sten rozdával pokyny. „Šestko? Tady je jedna-jedna. Vyžádej si zapečetění."

Gregor zahekal a odpojil zbytek skupiny z okruhu.

„Průnik trubicemi je manuální útok, pane."

„Samozřejmě, Stene. Právě proto..."

„To si neuvědomuješ, že některé z těch zloduchů mohl příručku číst? A má program?"

„TNH, vojáku. Co si představuješ? Nějaký podivný frontální výstřel?"

„Ty vole, Gregore! Já to vidím tak, že vlezeme do trubice a někdo si tam na nás počká. Kdybys mohl zhasnout obrazovku, přivedu tam svoji četu z boku."

„Pokračuj... jedničko."

Sten pokrčil rameny. Za pokus nic nedal.

„Otevřeme to jako konzervu. Odloupneme plášť a odpustíme vnitřní tlak. To je vyhodí ven a třeba je ještě budem moci prošpikovat."

Zase sípání. Stena napadlo, že asi Gregorův otec nechtěl utrácet za operaci.

„Zruš to, jedničko. Dal jsem rozkazy."

Sten záměrně odpečetil okruh.

„Jistě, kapitáne. Jak si kapitán přeje. Jasně."

Na to zarachotil hlas Carrutherové.

„Jednotko. Porušení bezpečnostního okruhu. Rajóny v kuchyni."

Sten slyšel, jak Gregor tlumil smích před zapnutým mikrofonom.

„Tady šestka. Podle čísel... útok žabím skokem... manévrovací prvek... start."

Stenova četa vystřelila do prostoru. Sten zkontroloval všechny hodnoty a automaticky opravil dráhu.

Nad jejich hlavami svištěla diverzní laserová palba druhých dvou čet. Sten zastrčil namátkový uhýbací program do počítače čty. Směřovali stále k vraku.

Ve chvíli, kdy se přiblížili k zádi vraku, visela polovina čty bezmocně v prostoru, vypnuti komplikacním počítačem jako ranění.

Sten se chopil obrovského plynometu ze své výzbrojní sady a namířil. Řekl si, že nejlepší bude jít dovnitř těsně pod výfukem a -

V jeho očích se objevil obrovský záblesk. Zorný filtr prošel všemi odstíny až dočerna a Sten se díval na blikající světýlko PADLÝ na ovládacím panelu skafandru.

Už dávno přivykl tomu, že je každou chvíli „zabit". Ve skutečnosti bylo však tohle poprvé, kdy ho to bavilo. Nemyslel si, že ranění tentokrát dostanou nějaké obvyklé, nechutné rajóny, až se dostanou zpátky do vojenského prostoru.

Lanzotta si k opečení připravil mnohem větší rybu. Teď už vlastně možná mnohem menší.

* * *

Lanzotta měl kamennou tvář a stál naprosto nehybně.

Sten se uklidnil a blýskl okem ke Gregorovi.

„Šel jste tam podle předpisů, rekrute veliteli roty?"

„Ano, seržante."

„Obtěžoval jste se zkontrolovat elektromagnetický rozsah?"

„Ne, seržante."

„Kdybyste to udělal, zjistil byste, že váš nepřítel přeměnil solární panely na vysílače. Otočil je přímo zpátky na normálně nechráněnou zád'. Proč jste to neověřil, rekrute veliteli roty?"

„Bez omluvy, seržante."

„Zvážil jste alternativní útok?"

„Ne, seržante."

„Proč ne?"

„Protože - protože takhle se podle předpisů napadá loď třídy C, seržante."

„A kdybyste to nedělal podle příručky, mohl byste se dostat do potíží. Je to tak, rekrute veliteli roty Gregore?"

„Hmm..."

„ODPOVĚZTE SAKRA NA MOJI OTÁZKU."

Sten a ostatní asi o metr povyskočili. Bylo to poprvé, co kdy Lanzotta zakřičel.

„Nevím, seržante."

„Ale já ano. Protože jste si myslel, že pokud se budete držet příručky, budete v bezpečí. Neodvažoval jste se riskovat své frčky, a tak jste zabil půl roty gardistů. Nemám pravdu?"

Gregor mlčel.

„Sbalte si svoji výstroj, mistře," řekl Lanzotta. A strhnul z Gregorovy kombinézy nášivku brance Gardy. Pak odešel.

Carrutherová naklusala do čela tvaru.

„Odchod na žrádlo. Kontrola obleků ve dvacet jedna nula nula."

Nikdo z branců, co se šikovali zpátky do kasáren, se na Gregora ani nepodíval. Velmi dlouho stál venku sám.

Když se však Sten spolu s ostatními vrátili z večeře, Gregor i jeho výstroj byli pryč, jako kdyby nikdy neexistovali.

„První seržante! Podejte hlášení!"

„Pane! Roty branců A, B a C jsou nastoupeny a spočítány. Padesát tři procent a šest ze započtených je v nemocnici, dva odesláni k odpočinku."

Branecký důstojník zasalutoval. Sten jeho pozdrav opáčil, otočil se k Lanzottovi a zasalutoval znovu.

„Všichni přítomni a spočítáni, seržante!"

„Teď je osmnáct nula nula, rekrute kapitáne. Převezmete velení nad svojí rotou a po cestě je přemístíte do výcvikového areálu šestnáct. Rozmístíte své muže ve standardním obranném okruhu. Do soumraku budou všichni na svých místech, což jest v devatenáct sedmnáct. Nějaké dotazy?"

„Ne, seržante Lanzotto!"

„Ujměte se vedení své roty."

Sten zasalutoval a znovu se otočil.

„ROTO..."

„Četóó... četóó... četóó..." volali Stenovi četaři.

„Vpravo V BOK! Zbraně do přenosné polohy! Vpřed... *chřup*... poklusem klus... *chřup*."

Dlouhá řada se odplazila do snášejšího se šera. Sten vedle nich lehce vyklusával. V současné době již uměl chodit, pochodovat, nebo běhat s očima otevřenýma, na sedmdesát procent ve střehu a zcela spát. Lanzotta přeháněl, když řekl brancům, že se jim v noci dostane čtyř hodin spánku.

Tak to možná bylo na začátku. Jak se ale výcvik stále více blížil absolvování, tempo se zostřílo. Bylo sice méně vylitých, ale zato bylo mnohem snazší podlehnout.

Lanzotta to Stenovi vysvětlil, když mu dal hodnost rekruta velitele roty. „Prvních pár měsíců jsme se vás snažili zlomit fyzicky. Zbavili jsme se srabů, chybujících typů a idiotů. Teď už to jen doladujeme. Chyby, které děláte při bojovém výcviku, by v boji připravily tebe či ostatní gardisty k recyklaci do hnojiva.

Přesto máme v tomto turnusu příliš mnoho lidí." Příliš mnoho lidí. To za předpokladu, což Sten nezbytně nepředpokládal, že při výběrovém procesu jednoho ze sta tisíců, se každá ze stočlenných rot zmenšila na šedesát jedna lidí.

Pěkný nepoměr.

Ne každý byl vyhozen. Srážky bojových vozidel přinesly čtyři mrtvé, v průběhu horského výcviku se pádem zabili další dva branci a dřavý skafandr vysloužil ještě jednomu rekrutovi velkolepou plukovní ceremonii.

Lanzotta byl přesvědčen, že bylo dojemné, když byl branec, ještě před pohřbem, přijat za právoplatného příslušníka pluku. Sten si myslel, že to byla jenom šaškárna. Byl mrtvej a pěkně dlouho. Toho, z koho se stane žrádlo pro červy, ceremonie moc nezajímají.

No, co.

K dnešnímu dni postoupili od skupin, přes čtyř, až k manévřům celé roty.

Sten byl zvědavý, jaká báječná překvapení pro ně Lanzotta na večer nachystal. Potom zase v mysli zapnul utlumovače. Potřeboval se vyspat. Nechal svá ústa poklesnout, nohy přepnul na autopilota a usnul.

S očima zavřenýma vysunul Sten své uši nad vrcholek kopce. Čtyři minuty, dvacet vteřin. Všechny zvuky nočních zvířat jsou zpět v normálu. Všichni vojáci jsou v pohotovostní pozici. Docela dobré.

Lanzotta vylezl nahoru vedle Stena a rozsvítil světýlko mapové destičky. „Fajn. Ven i sem jsi je dostal dobře. Druhá četa se pořád ještě moc shlukuje. A myslím, že jsi měl dát velitelské postavení blíž k oblouku vojáků. Ale... není to špatné.“

Stena to vzpružilo. Lanzotta byl k němu velice zdvořilý. Věděl jistě, že tohle cvičení měl být drtič.

Lanzotta: „Shrnutí. Tvoje rota je v útoku po dva místní dny. Utrpěli jste řekněme šestapadesáti - pětasedmdesáti procentní ztráty. Tak. Tak.“

Dostali jste rozkaz napadnout pevně hájené nepřátelské pozice - tam!“

Lanzotta vyndal ze své brašny na opasku miniovladač simulátoru a poklepal na tlačítko. Na kopci, přímo proti nim, se mihlo několik světél.

„Bohužel, jejich postavení bylo příliš dobře hlídáno a vy jste byli donuceni se stáhnout sem na tenhle kopec. Jste daleko vpředu před svojí dělostřeleckou zálohou a z operačních důvodů nemáte k dispozici žádnou vzdušnou ani satelitní podporu.“

Své raněné jste medivakovali, takže se o ně nemusíte dál starat. Problém je docela prostý. Velmi, velmi brzo zahájí nepřítel silný protiútok. Pravděpodobně nebudete schopni si udržet tuto pozici.

Velitel pluku ti dal povel k místní volbě. Přátelské pozice jsou -“ Ukázal za sebe a dotknul se tabule. Na vrcholku nákresu hřebene bylo silné, ne zrovna dobře začerněné postavení, „-tam. Mezi tvou rotou a přátelskými liniemi jsou bandité o síle asi tak dvou brigád. Bojují v lehkých skafandrech a v malých úderných skupinkách. Všechny varianty jsou na tobě. Někaké dotazy?“

Sten tiše hvízdal.

„Rekrute kapitáne, ujměte se velení nad svými lidmi. První potíže se projeví za dvě minuty.“

Lanzotta vklouzl zpět do tmy.

Sten mávl na Morghana, svého prvního rekruta seržanta. Odplazili se pryč z prostoru velitelského postavení. Sten si přes oči shodil UV filtr a zapnul kryté světýlko mapy.

„*Sauve qui peut** a všechny ty blbiny,“ zašeptal Morghan. „Nechceš se vzdát teď hned a vyhnout se tak rannímu mazci?“

* francouzsky *zachraň se, kdo může.* (pozn. překl.)

„My gardistický zabijáci se nikdy nevzdáváme.“

„Myslíš, že to ušil na tebe?“

„Kurvajs. Prog - ne. Zpětný postup je ostuda, říkali.“

„Ty si to promysli, Stene, a já si zatím vyzkouším mluvit plynně řečí nepřítele.“ Morghan se doplážil zpátky na velitelské stanoviště a čekal na spojku.

„Čtyři, tři, dva, jedna,“ řekl Lanzotta odněkud ze tmy. „Začněte.“

Musel spustit simulační program. Vysoké pískání... „Jde to sem!“ křikl někdo a zem se pod nimi zahoupala. Nad hlavou jim prosvíštělo fialové světlo laseru. Sten jen doufal, že výkyvná automatická děla, která zajišťovala „nepřátelskou palbu“, nebyla nastavená příliš nízko, nebo na náhodnou střední palbu, či na zaměřování pohybu.

Sten přepnul volič kanálu na své hrudi na VŠECHNY KANÁLY a ve zkratce vylíčil svůj plán naslouchajícím vojákům.

„Šestko... tady je dva-jednička. V čelním postavení před sebou máme pohyb.“ Byla to Tomika, která velela druhé četě.

Sten přepnul na velitelskou síť.

„Odhad, dva jedničko?“

„Průzkumný útok. Pravděpodobně lest. Přibližná síla, dvě čty. Vzdálenost sto metrů před námi.“

„Dva-jedničko... tady šestka. Pokračujte v palbě. Jedna-jedničko? Děje se před vámi něco?“

„Ne - počkat. Příjem. Máme tu infiltrátory. Lezou nahoru do kopce - budou - au, kurva!“

Ozval se Lanzottův hlas. „Bohužel, seržant z jedničky se odkryl a byl zasažen. Smrtelně.“

Sten Lanzottu ignoroval. „Jedna-dvojko. Udej předpokládaný postup. Odhad?“

„Příjem. Infiltrátoři. Velikost roty. Prog - útok předsunutého voje. Máme zahájit palbu?“

Sten se rychle zamyslel. „Neguji. Až překročí padesátimetrovou hranici, začnou pravděpodobně střílet. Prog - dělostřelecká záloha. První a třetí skupina se hlasitě stáhne o pětadvacet metrů. Druhá a čtvrtá skupina, začněte, až se přiblíží k vašim pozicím a první s třetí zpětně zaútočí. Prog - další léčka. Nahoře! Četa se zbraněmi jim bude krýt záda a rozpoutá druhou vlnu. Převezmi velení, přesouvám se ke třetí četě.“

Vypnul mikrofon. „Spojko! Jdeme!“

Vyrazili do temnoty. Sten navigoval podle stínů ve vrcholcích stromů. Palba přiosťovala a zem pod nimi se otřásala.

Sten poskočil, když se ozval zvuk podobný tisíci sirénám. „Psycho,“ řekl spojce. „Jenom hluk. Pohněme!“

Sten skočil do zákopu šéfa třetí čty.

„Co je to tam?“

Sten zadržel dech a znovu zavřel oči. Poslouchal. Otáčel hlavou ze strany na stranu. Zaklel. „Kurník šopa! Obrňáky!“

„Nic neslyším!“

„Uslyšíš. Zní to jako dvě jednotky. Blbci, sežeňte posily.“

Zatáhl za vysílačku.

„Děla... chci osvětlení. Připravit...“

Vzduch zabzučel.

„Děla... tady je šestka. Slyšíte?“

Spojka zmizela z dohledu a zajela do díry.

„Všechny jednotky. Zůstaňte na příjmu. Kód R-sedm.“

Komunikátor navolil jednoduchý kód a přepnul na něj vysílač roty. Jestliže má nepřítel analyzéry, bude kód cracknut během několika vteřin. Ale do té doby Sten svůj plán dokončí.

„Dva-jedničko. Pošlete své vojáky kolem velitelského postavení a posilte jedna-dvojku. Pohyb! Dvojko. Na povel zahájíte čelní útok přímo před sebe.“

Sten se zhluboka nadechl. Tenhle výcvik byl tak reálný, že mu naskakovala husí kůže i ze simulované sebevraždy.

„Tři-jedničko. Tvoji lidi budou udržovat obrněné vozy pod vaší pozicí. Váš rozkaz zní za každou cenu se udržet. Když se rozpadneme, ty i tvý lidi se budete stahovat sólově.“

„Všechny jednotky. Skupina provede frontální útok proti nepřátelské léčce v sektoru druhé čty. Rozdělíme se a každý muž půjde sám za sebe. Máte správný směr nepřátelských linií. Vyhnete se zajetí a před úsvitem se přidáte k pluku.“

To je všechno. Nechte si jenom vodu, základní zbraně a dvě trubice. Všechno ostatní zahodte, včetně vysílaček. Hodně štěstí. Jdeme!“

Sten vypnul vysílačku. Vedle něj se objevil Lanzotta.

„Administrativní připomínka, rekrute kapitáne Stene. S vypnutými vysílačkami nebude moci vedení manévru označovat zraněné.“

Sten našel chvíli času na úsměv. „Seržante, to mě ani ve snu nenapadlo.“ Byl upřímný.

Sten se vrátil do svého velitelského postavení.

„Slyšeli jste. Zahodte je a jdeme na to.“

„Lanzotta právě zlikvidoval střeleckou četou. Říká, že to byla protiváha vaší palebné mise.“

Sten povzdechl.

„Lendene.“

„Jdi, Stene.“

„Seběhni dolů asi tak pět metrů a pomoz mi.“

„V tu chvíli budu mrtvej.“

„No tak budeš mrtvej.“

„Možná, že naše mrtvoly odvezou zpátky.“ Spojka vykukla z díry a ze svého opasku se zbraněmi vytáhla malý raketomet. Zmáčkla spoušť a světlice svištivě vylétla nahoru. Scanner ho zachytil a odpojí ho. Simulační přijímač červeně zablikal, Lenden zaklel a vydal se zpátky k seřadišti.

Záře kvetla a Sten uviděl dva., pět... sedm útočných vozů stoupajících po úpatí kopce.

„Sestřelte je.“

Vedoucí čtyři něco vyťukal do centrálního panelu ovládání zbraní a vysokotlaké nádrže, umístěné ve svahu kopce, ožily a začaly prýštit palivo. Plyn se smísil s atmosférou a výkonný poručík směs zapálil.

Přes úpatí kopce se prohnala ohnivá koule a tři vozidla začala hořet a následně vybuchla.

„Stahujeme se. Asi po šedesáti metrech vytvořit vnitřní okruh.“

Sten se vyvalil z díry a vrhl se zpátky na velitelské stanoviště.

Ve chvíli, kdy se rozplácnul vedle Morghana, měl plán.

Stíny se táhly přes jejich čelo až k území druhé čety. Palba náhle zdvojnásobila svou sílu ze třetího okruhu postavení.

Sten vděčně zahodil svůj ruksak a velitelskou vysílačku. Vzal svoji zbraň a vyrazil za nimi.

V kanceláři bylo mrtvé ticho.

Sten se díval rovně před sebe.

„Přežili jen čtyři, rekrute velitelí roty. Byli jste rozdrceni.“

„Ano, seržante Lanzotto.“

„Zajímala by mě vaše prognóza k takovéto akci ve skutečném boji, ohledně zbytku pluku.“

„Hádám... velmi špatná.“

„Hádám, že zcela zřejmě ano. Ale vy nevíte proč. Vojáci mohou utrpět četná zranění a zachovat si plnou bojovou výkonnost jen ve dvou případech: Za prvé, k těmto zraněním může dojít jen ve velmi krátkém časovém úseku. Pomalé decimování zničí každou jednotku, ať je, jak chce skvělá.“

„Za druhé, k těmto zraněním musí dojít při dokončování. Rozumíte mi, Stene?“

„Ne tak docela, seržante.“

„Budu tedy názornější. Použiji váš včerejší debakl. Kdybyste udrželi vrcholek toho kopce a zemřeli do poslednímu muže, pluk by na vás byl hrdý. Znamenalo by to plné bitevní pocty a možná i pijáckou píseň. Muži by se cítili povzneseně, že měli mezi sebou takové hrdiny, i když by byli zatraceně rádi, že tam nebyli a nestali se jedněmi z nich.“

„Rozumím.“

„Namísto toho jste přišel o svoji jednotku, když jste se snažili zachránit. Samozřejmě, že je správné a dobré mluvit o potřebě přežít pro další bitvu. To ale není ten duch, se kterým se vyhrávají války. To, že jste to nepochopil, je vaše selhání jako velitele roty. Chápete?“

Sten byl zticha.

„Já neříkám, že s tím musíte souhlasit, ale ptám se, jestli tomu rozumíte?“

„Ano, seržante.“

„Výborně. Ale to, že jsem vás odvolal z funkce a nařídil uvěznění v kasárnách, nebylo z tohoto důvodu. Výsledky vašich testů vykazují vysokou inteligenční úroveň. Sesadil jsem vás, protože jste mi dokázal, že pro Gardu jste naprosto nevhodný i jako pouhý řadový gardista. S okamžitou platností jste vymazán z výcvikových záznamů.“

Sten zůstal stát s otevřenou pusou.

„I tohle vám vysvětlím. Máte vojáka. Vezme nůž, začerní si tvář a svoji zbraň nechá za sebou. Proklouzne nepřátelskými liniemi na vlastní pěst, do úkrytu nepřátelského generála. Zabije ho a vrátí se. Je takový muž hrdina? V určitém smyslu ano, ale není to gardista.“

Lanzotta se nadýchl.

„Garda funguje jako Císařova nejmocnější zbraň. Jako způsob, jak na přesné místo poslat obrovskou sílu, která splní svůj úkol. Garda za Císaře bojuje i zemře. Jako bojový kolektiv, ne jako jednotlivci.“

Sten byl zmatený.

„Od gardisty se očekává, že ukáže svoji statečnost. Na oplátku mu garda poskytne zázemí. Morální a duchovní v posádce, fyzické v boji. Pro většinu z nás je tento obchod fér. Víte, co mám na mysli?“

Sten ze všeho nejvíc přemýšlel nad tím, co s ním teď bude, když ho vylili - půjde k nějakému základáckému praporu? Nebo ho snad vrátí rovnou na Vulkán? Sten se snažil věnovat Lanzottovi svoji pozornost.

„Abych to dokončil. Gardista stále cvičí, aby byl lepší. Měl by být schopen předvídat úkoly seržanta své čety a vykonat úkol, když jeho seržant padne. Seržant musí být schopen zastoupit funkci svého velitele roty.“

„A to znamená, že je jedno, jak skvělý je z taktického hlediska. Když neporozumí mužům, kterým velí, je k ničemu. Představuje nebezpečí. A jak jsem vám to už tolikrát opakoval... moje práce je nejen vychovávat gardisty, ale i pomáhat těm lidem zůstat naživu.“

„Je to všechno, seržante?“ řekl Sten nezvučně.

„Čtyři přeživší. Z šestapadesáti mužů. Ano, Stene. To je všechno.“

Sten zvedl ruku, aby zasalutoval.

„Ne. Od odpadlíků pozdravy nepřijímám - ani je nevracím. Odchod.“

Sten se najedl, sbalil si svoji výcvikovou výstroj a šel do postele pod tlustou houní, co byla na izolaci. Cítil, že si přál, aby některý z jeho přátel býval něco řekl. Pouhé sbohem. Ale takhle to bylo lepší. Viděl už příliš mnoho lidí, které vylili, a věděl, že bylo pro každého snazší, když jeho selhání nebylo vidět.

Divil se jen, proč tak dlouho čekali, než si pro něj přijeli. Obvykle byl odpadlík pryč do hodiny po vyřazení. Přičítal to závažnosti svého prohřešku. Nadřazení si ho tu chvíli chtěli nechat jako odstrašující případ.

To dávalo Stenovi čas sprádat své vlastní plány.

Jestliže ho posílají k základáckému praporu... otrásl se. To byla jedna možnost. Nic Říši nedlužil, takže hned jak to bude možné, dezertuje. Možná. Třeba by bylo snazší dokončit svoji cestu a nechat se vysadit do průkopnického sektoru. Vzhledem k tomu, že nikdy neměli dostatek lidí, člověk, který i když jen částečně, prošel výcvikem Gardy, by pro ně byl přínosem.

Ale Vulkán... Stenovy prsty se automaticky dotkly pochvy nože v jeho ruce. Kdyby se tam vrátil, Firma by ho zabila. Musí se rychle dostat ven, dřív než pro něj přijedou. Vždycky nějakou tu šanci má...

Nijak velkou, pomyslel si a prázdňě zíral na temný strop.

Sten ucítil pohyb - jeho prsty se svinuly k pochvě - a dopadla na něj ruka Carrutherové.

„Pojď za mnou.“

Sten, stále oblečený, vylezl z kavalce. Automaticky sbalil matraci a vzal si svůj malý pytel s věcmi.

Carrutherová mu pokynula ke dveřím. Sten ji jako omráčený následoval. Uvědomil si, že se k němu Carrutherová přiblížila, jako kdyby věděla o jeho noži. Divil se, proč mu ho nikdy nezabavili.

Carrutherová se zastavila u automatického přepravníku zbraní a ukázala na jediné sedadlo. Sten si nastoupil.

Carrutherová vyťukala kód cíle cesty a auto zavrčelo. Carrutherová ustoupila a zasalutovala.

Sten na to zíral. Odpadlíků si nikdo nevážil, ale Carrutherová salutovala. Sten byl zmatený. Automaticky pozdrav vrátil.

Carrutherová se otočila, a jak se vozidlo zvedlo, odklusala pryč.

Sten se díval před sebe. Auto odbočilo z výcvikového prostoru necelý metr nad zemí a potom se vzneslo do výšky asi dvaceti metrů. Jeho obrazovka zablikala: CÍL CESTY V ZAKÁZANÉM PROSTORU. UDEJTE SVŮJ VSTUPNÍ KÓD. Palubní počítač zachroupal a přes celou obrazovku vytiskl nějaká čísla. Obrazovka se smazala, potom se objevilo: VSTUP DO ODDÍLU-K POVOLEN. UPOZORNĚNÍ. PO PŘISTÁNÍ VYČKEJTE ESKORTY.

Sten byl naprosto zmatený.

KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ

MAHONEY SLAVNOSTNĚ NALIL do stopky čistý lékařský alkohol a hodil cíněnou nádobku do džbánu s pivem. Podal džbánek Carrutherové a otočil se k ostatním v místnosti. „Potřebujete ještě někdo natankovat?“

Rykor zvedla ocas a ze svého bazénu na Mahoneyho vyšplouchla malý vodopád. „Já mám mozek, který nepotřebuje žádné další úpravy, děkuji,“ zahřměla.

Lanzotta potřásl hlavou.

Mahoney zvedl svůj džbánek. „Tak na selhání.“

Napili se.

„Jak to přijal, desátníku?“

„Nevím, plukovníku. Hoch byl trochu polekaný. Pravděpodobně si myslel, že ho přesuneme k recyklaci na tu díru, ze který přišel.“

„To je tak blbej?“

„Já jsem ho rozebral, plukovníku,“ vysvětloval Lanzotta. „Myslím, že v tuto chvíli ho z nějakého přemýšlení nemůžeme vinit.“

„Velmi pravděpodobné. Ty jsi byl na pomalé mučení vždycky dobrý, Lane.“ Mahoney se odmlčel. „Rykor, promiň, že tě budu chvíli nudit, ale musím to těmhle dvěma říct. Samozřejmě, že tohle všechno je tajné - řekněme, že je to formalita. Protože ale mluvíme uzavřeně, můžeme na chvíli odložit plukovnický tón.“

Carrutherová se neklidně ošila a zabořila nos do džbánu.

„Potřebuji velmi rychle konečné hodnocení. Rykor?“

„Nemám žádné důvody měnit svůj počáteční odhad. Výsledky jeho výcviku, tak jak jsem předpokládala, se blíží rekordu. Jeho profil se nijak významně nezměnil. Sten by se v žádném případě nikdy nemohl stát úspěšným gardistou. Jeho nezávislost, instinktivní nenávisť k nadřizenosti a inklinace k nezávislému jednání tvoří obzvláště zubatou křivku. Pro tvoje účely je však ideální.“

„Podivná osobní traumata, o kterých jsme diskutovali, když nastoupil do výcviku, se na jedné straně drží na stejné úrovni. Na druhé, protože se při výcviku a při jednání s ostatními lidmi ukázal jako velmi úspěšný, je to mnohem stabilnější osobnost.“

„Carrutherová?“

„Nevím, jak to mám říct, pane, ale určitě to není člověk, se kterým bych chtěla být v týmu. Není to zbabělec, ale není to ani jistota. Alespoň ne při útoku v rudé zóně.“

„Jen jedno, pane! Děkuju. Kupte si ještě. A mně taky jedno.“

Mahoney podal svůj džbánek.

„Možná bych mohl posudek Carrutherové upřesnit,“ řekl Lanzotta opatrně, „ale není to zapotřebí. Okázala slova by to nevysvětlila o nic lépe než ona.“

„No tak, Lanzotto. Přemož se, jako když ti trhají zuby. Víš přece, co chci.“

„Já bych Stena hodnotil na první třídu oddílu Kudlanek. Připomíná mi některý ty mladý drsňáky, kterým jsem se pod tebou snažil velet.“

Carrutherová se otočila a rozlila své pivo.

„Vy jste byl u Kudlanek, seržante?“

„Byl seržantem mé čety,“ řekl Mahoney.

„A dostal jsem se pryč. O tom vy nic nevíte, Carrutherová. Je zatracený rozdíl mezi tím, jestli máte jít do vřavy, do nepřátelského obklíčení, nebo podříznout krk nějakému krátkodobému diktátorovi, když je v posteli s dívkou. Pamatuješ na to, plukovníku?“

„Na kterýho?“

Mahoney zagestikuloval a Carrutherová podala Lanzottovi jeho narkopivo. Lanzotta zasněně hleděl do jantarové dále, pak pozdvihl džbánek. „Nelíbilo se mi to. Ani mi to moc

nešlo."

„Jakto že ne? Zůstal jsi na živu. To je jediné hodnocení."

Lanzotta neřekl nic.

Mahoney se zazubil a láskyplně podrbl Lanzottu v krátkých vlasech. „Pořád bych vyměnil půl čety za to, aby ses vrátil, příteli." Pak Mahoney začal být věcný. „Vaše hodnocení?"

„Přestup doporučen, psychiatrický odbor," vložila se do toho Rykor krátce.

„Doporučuji přestup," řekla Carrutherová otráveně.

„Vezmi si ho, Mahoney," řekl Lanzotta. Jeho hlas zněl unaveně. „Budeš z něj mít dobrého zabijáka."

Frazer sklouzl z pohyblivého chodníku a pospíchal k ZOO. Byl nervózní a kapesní vid ho páčil v kapse. Kartou si otevřel vstup do ZOO a prošel kolem strážce u brány, čekaje, kdy mu na rameni přistane ruka.

Jeho úřednický rozum mu říkal, že se nemá čeho bát. Frazer za sebou smazal všechny stopy. Počítačem vládl mistrovsky a výborně se vyznal v imperiální byrokracii. V žádném případě nikdo nemohl vědět, proč je tam.

Frazer se zastavil u klece tygra šavlozubého. Zostražitel, když zvíře začalo přecházet sem a tam. Jako všechna zvířata v ZOO, byl i tygr součástí genetické historie lidstva. Kdyby šel Frazer dál, narazil by na lenochody, na hmyz s obřími křídly a teplokrevné plazy. Cítil je už z místa, kde stál. Zápach hnilého masa a bublavých močálů...

Atentátník se postavil vedle něj. „Máte to?"

Frazer kývl a podal atentátníkovi vidbalíček. Dlouhé čekání.

„Výborně," řekl konečně nájemný vrah.

„Vybral jsem osobu, s jejímiž záznamy bude možno snadno manipulovat," řekl Frazer. „Musíte tam jenom nějak vstoupit."

Atentátník se usmál. „Věděl jsem, že se na vás mohu spolehnout. Jste nejlepší. Máte pro počítač cit."

Alespoň někdo ocenil Frazerův talent. Jedině on se mohl ponořit do informační hromady a vyříznout z ní potřebnou informaci, pláteček po plátečku.

„A - peníze?"

Atentátník mu podal proužek papíru. Frazer si šek prohlédl. „Je nevystopovatelný?" zeptal se.

„Samozřejmě. Svoji práci dělám pořádně, vždyť víte..."

Frazer byl spokojený. Litoval jen toho, že se Rykor nikdy nedozví, jak moc je chytrý.

Když procházeli kolem klecí, položil atentátník Frazerovi ruku kolem ramen.

„Co se týče mé mlčenlivosti," spustil Frazer.

„To je v pořádku. Vy budete mlčet," ujistil ho atentátník.

Pravá ruka se náhle svezla níž, obtočila Frazerovi krk a nadzvedla mu bradu. Levá ho vzápětí udeřila do zátylku. Ozvalo se tupé *chroupnutí!* Frazer zplihl. Byl mrtvý.

Nikdo nebyl na blízku, když atentátník táhl tělo k rohu klece. Zvedl Frazeru, přehodil a jeho tělo dopadlo dolů do jámy.

Řev a mlaskání zvířat celou záležitost ukončily.

KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ

CÍSAŘ se musel dočista zbláznit, říkal si Mahoney. Rozmýšlel nad bublajícím, velkým hrncem, zpola naplněným divoce vypadající směsí a něco si pro sebe mumlal.

„Trochu toho. Trošku tohohle. Trochu česneku a taky trochu tuku. Teď indický kmín. Jenom maličko. Možná trochu víc. Ne, mnohem víc.“ Císař si konečně Mahoneyho všiml a usmál se. „Jdeš akorát včas. Podej mi tu krabičku.“

Mahoney mu podal jemně vyřezávanou dřevěnou krabičku. Císař ji otevřel a vysypal z ní hrst dlouhých červených předmětů. Mahoneymu to připadalo jako sušené výkaly nějakých mimozemšťanů.

„Podívej se na to,“ chlubil se Mahoneymu. „V biolaboratoři je dělali deset let.“

„Co je to?“

„Papriky, vole. *Papriky*.“

„No to je, ehm, bezvadný. Skvělý.“

„Ty nevíš, co to znamená?“

Mahoney musel přiznat, že neví.

„Chili, člověče. Chili. Když nemáš papriky, nemáš ani chili.“

„A to je důležitý, jo?“

Císař už nic neřekl a jen hodil papričky do hrnce a praštil do několika knoflíků na varném pultu, zamíchal, poté nabral velkou lžící té břečky a nabídl Mahoneymu. Napjatě ho pozoroval, jak ochutnává. „Docela dob-“ vtom to přišlo. Tvář mu vzplála, uši zrudly a Mahoney zalapal po dechu. Císař ho poplácal po zádech a nabídl mu sklenici piva. Mahoney ji do sebe hodil a zasípal.

„To vypadá, že jsem to udělal akorát,“ pochvaloval si Císař.

„Chcete snad říct, že jste to udělal schválně?“

„Jasně. Musí ti to připálit chlupy na prdeli. Jinak to není správný chili.“ Císař nalil dvě piva a pokynul Mahoneymu, aby se posadil. Sám se usadil na obrovský, přehnaně vypolstrovaný gauč. „No a co je novýho?“

„Myslíte Thoresena?“

„Jo, Thoresena.“

„Nula, nula, nula.“

„Možná bysme to měli rozdmýchat.“

„Přesně to jsem chtěl doporučit ve svém hlášení. Je to ale nebezpečné. Mohli bysme tím všechno podělat.“

„Jak to?“

„Jde o Lestra. Říká, že kolem Projektu Bravo nastal mnohem větší pohyb. A on má k němu přístup. Problém je v tom, že když ho odhalí, ztratíme uvnitř svého člověka.“

Císař se na chvilku zamyslel. Potom vzdechl. „Řekni mu, ať do toho jde.“ Vyprázdnil svoji sklenici a dolil si další pivo. „A teď, co ta další záležitost?“

„Pašování zbraní? No, to stále nemůžu prokázat.“

„Ale skutečnost je taková, že se to děje, že ano?“

„Ano,“ řekl Mahoney. „Víme jistě, že čtyři planety - všechny považovány za naše spojence - dopravují na Vulkán zbraně.“

„Zase Thoresen. K čertu s ním. Přestaňme už si s tím chlapem hrát. Pošli tam Gardu. Ušlapej ho.“

„No, to není moc skvělý nápad, šéfe. Chci říct -“

„Já vím. Já vím. Špatný diplomatický krok. A co moji přátelé na těch čtyřech planetách? Není důvodu, proč bych je nemohl usměrnit.“

„Už se stalo.“

Císař se usmál. „Konečně nějaké činy. Oddíl Kudlanek?”

„Poslal jsem tam čtyři čety,” přitakal Mahoney. „Zaručuji vám, že s těmi zbraněmi to přestane.”

„Bez jakékoliv diplomatické odezvy?”

„Ani muk.”

To se Císařovi líbilo ještě víc. Vstal ze svého gauče a přešel k bublajícímu hrnci. Přičichl k němu. Dobré. Vrchovatě jídlem naplnil dva talíře.

„Povečeříš se mnou, Mahoney?”

Mahoney se zvedl z pohovky a pospíchal ke dveřím. „Díky, šéfe. Kdykoliv, ale dneska ne. Musím -”

„Nějaká horká záležitost?”

„Jo,” vyhrkl Mahoney. „Každopádně zdaleka ne tak palčivá jako tohle.”

A byl pryč. Císař se pustil do chili večeře a přemítal, kteří členové císařského dvora by si dnes večer mohli *zasloužit* jeho společnost.

KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ

BARON NAPJATĚ SLEDOVAL obrazovku, na které se hejno Techů rychle pohybovalo po palubě nákladní lodě a dokončovalo poslední zapojení a nastavení. To bylo ono. Ještě pár minut a on se dozví, jestli všechny ty kredity a riskování stály za to.

Test Projektu Bravo se konal světelné roky daleko od Vulkánu a daleko od normálních lodních tras. Obraz na Thoresenově obrazovce se změnil. Technici skončili, vylezli z prostoru lodi, poskládali se do raketoplánu a začali se vzdalovat od starodávné nákladní lodě.

Thoresen se otočil k Techovi vedle něj, který sledoval rychle se měnící hodnoty na svém vlastním monitoru. Ten řekl:

„Připraveno, pane.“

Thoresen se zhluboka nadýchl a pokynul Techovi, aby začal.

„Odpočítávání zahájeno...“

Raketoplán se zastavil mnoho kilometrů od nákladní lodě. Technici na jeho palubě se dali do práce, začali měnit programy svých počítačů a připravovali se na konečný signál.

Střeua nákladní lodě byla vypárána a na jejích protilehlých koncích Techové zkonstruovali dva obrovské stroje - v dávných dobách by se nazývaly zákluzná děla - a každé mířilo do elektrické „hlavně“ toho druhého.

Thoresen odpočítávání skoro neslyšel. Soustředil se na dva výjevy na obrazovce: jedním byla obrovská žhnoucí prázdnota uvnitř lodi. Druhý mimo loď, raketoplán v popředí. Tech mu poklepal na rameno. Byli připraveni začít. Z ničeho nic baron pocítil velké uvolnění. Uštědřil Techovi mírný úsměv a vyťukal kód, který všechno spouštěl.

„Zákluzná děla“ vypálila a dvě subatomické částice stejné hmotnosti byly vymrštěny jedna na druhou a okamžitě dosáhly rychlosti světla. Pak ji přesáhly. Thoresenova obrazovka vzplála a pak byl konec - doslova téměř ještě dřív, než to začalo. Potom obrazovka opět ožila. Nikde nic. Jen zející prostor. Žádná nákladní loď, žádný -

„Raketoplán,“ zaječel Tech. „Je pryč. Všichni jsou -“

„Čert vem raketoplán,“ vyštěkl Thoresen. „Co se stalo?“

Jeho prsty přelétly po klávesnici počítače a nařídily přehrání celé události, tentokrát v rychlosti, kterou mohl vidět.

Částice letěly k sobě, nechávající za sebou chvosty jako komety. Pronikly magnetickou bublinou, což byl ten žhnoucí bod ve vnitřním prostoru lodě a potom se střetly... A střetly... A zase střetly... Potom zmizely... znovu se objevily... vylétaly ven a zase zalétaly do času/prostoru... dokud nebyly vystřídány jedinou, velmi odlišnou částicí. Thoresen se smál - dokázal to. Najednou se začala magnetická obálka hroutit. Objevil se oslepující záblesk světla a nákladní vesmírná loď i raketoplán zmizely v obří explozi.

Baron se obrátil k Techovi, který byl stále ještě v šoku.

„Chci pozměnit harmonogram.“

Tech na něj zíral s otevřenou pusou.

„Ale co ti lidé v raketoplánu?...“

Thoresen se zamračil, podíval se na svoji prázdnou obrazovku a pak mu to došlo.

„Ach, ano. Nešťastná náhoda. Nemělo by být tak těžké najít za ně náhradu.“

Díval se ven z laboratoře, na chvíli se zastavil. „Jo a příští posádce řekněte, aby od toho nákladáku odletěly trochu dál. Techové jsou drazí.“

Lestr poplácal Techa po rameni. Muž něco zamumlal a po jeho tvářích se rozkutálely slzy jak hráchy. Lestr se k němu naklonil, aby ho slyšel. Jen dětské žbrblání. Nic víc už se nedozví.

Tohle bylo snadné, pomyslel si Lestr. Snazší, než čekal. Pracoval na Techovi už šest cyklů. Lehké naznačování o penězích, příslib nové totožnosti, úhrada celoživotního pobytu na některém hracím světě. Muže to zajímalo, ale příliš se Thoresena bál, aby udělal něco víc, než jen poslouchal a popíjel Lestrův chlast. Jednoho dne se ale zlomil. Byl téměř hysterický, když Lestrovi najednou sám zavolal a řekl mu, že by chtěl přijít k němu domů.

Lestrovi řekl, že se stala nějaká hrozná nehoda, ale když na něj Lestr přitlačil, potřásl hlavou. Ne, baron by... A Lestr věděl, že to musí risknout.

Přitočil se k muži, na krk mu přitlačil injekční jehlu a chvíli nato už Tech žbrblal jako idiot. Avšak idiot, který Lestrovi řekl vše, co potřeboval vědět. Opatrně muže uložil na postel. Chvilí bude spát a pak se probudí s hroznou narkopivní kocovinou. Tech si nebude pamatovat vůbec nic.

Ted' už jen stačilo zkontaktovat Mahoneyho. To, co mu Lestr poví o Projektu Bravo, by mělo zaručit brzký konec Thoresenovy kariéry.

Ozvala se hlasitá rána, praskání a tříštění plastu. Lestr se otočil a ztuhl. Rozmlácenými dveřmi právě vstupoval baron. Po každém boku měl jednoho obrovského sociostrážce. Thoresen se podíval na spícího Techa a zašklebil se.

„Máte tu večírek?“

Lestr mlčel. Co také mohl říkat? Thoresen pokynul svým strážcům; ti Techa zvedli a vynesli ven.

„Takže, ted' to víte?“

„Ano,“ řekl Lestr.

„Škoda. Docela jsem vás měl rád.“ Udělal krok vpřed, stanul nad starým člověkem a chytil jej pod krkem. Zmáčkl. Lestr se snažil nadechnout, ale ucítil, jak mu Thoresen rozdrtil hrdlo.

Trvalo ještě několik minut, než baron pustil na zem Lestrovu mrtvolu. Otočil se, právě když se vracel jeden ze strážců. „Dejte si záležet, ať to dobře vypadá,“ nařídil Thoresen. „Náhle onemocněl, *a tak dále, a tak dále*. O jeho rodinu si nedělejte starost. S nimi to vyřídím sám.

KAPITOLA DVACÁTÁ ŠESTÁ

STEN NEZVUČNĚ HVÍZDL a nohou za sebou zabouchl dveře. Mouchy už začínaly bzučet kolem H'midovy zmasakrované hlavy položené na pultě.

Sten se ohnul, sáhl prsty do krvavé kaluže pod tělem. Stále ještě trochu lepkavá... nebude to déle než hodinu. Natáhl ruku a sundal talisman s písmenem w, který visel mezi lopatkami oběti.

Sten se protáhl kolem pultu a tiše vyběhl po schodech do části, kde prodavač bydlel. Také opuštěná. Ani stopa po drancování. To bylo zlé, velmi zlé. Opatrně se podíval z okna, pak se opět schoval zpátky dovnitř.

O dvě střechy dál ležel rozplácly Q'riya a vykukoval dolů na ulici. A dole... další, přímo na Stenově únikové cestě. Velmi špatně maskovaný. Nablýskané špičky bot mu vylézaly z pod cárovité róby, kterou měl na sobě.

Snažili se udělat výpad, nebo ho jen drželi v pasti? Sten to znovu posoudil. Snažili se ho dostat. Krámek s potravinami na druhé straně úzké, špinavé ulice měl zavřené okenice. V tuto denní dobu to nebylo běžné. Uvnitř určitě bude skupina M'lanů - soukromých hrdlořezů kmene Q'riyů.

Sten se zády opřel o zeď... nadýchl se a počítal do čtyř, vydýchl na čtyři, držel a počítal do šesti. Desetkrát. Adrenalin se zklidnil. Sten se snažil vymyslet cestu ven. Nabral si z H'midova pracovního stolu plnou ruku náramků, které ještě neměly zasazené drahokamy, a z poličky vzal malý demižon s kyselinou. Vrátil se k oknu a čekal. Pravděpodobně mu zbývá tak deset minut, než se rozhodnou vyhnat krysu ven.

Dole po ulici projížděl povoz. Opatrně hodil demižon doprostřed hromady obilí, kterou povoz vezl. Namířil... kývající ruka se sesynchronizovala s pohybem neodpruženého povozu.

Vystřelil. Demižon se roztříštil. Vylínl se dým a povoz byl rázem v plamenech.

Výkřiky. Jekot... dým se valil dolů po ulici.

To nejlepší, co mohl udělat.

Nacpal si konce své róby za opasek, skopl sandály z nohou a přehoupl se přes okraj okna. Pověsil se za ruce a pak se pustil.

Žuchnul dolů a záměrně se rozplácnul. Okenice se rozlétly a do hliněné zdi nad ním zasvištěly kulky. Sten vstal... třemi rychlými kroky přeběhl ulici a dlouhým skokem proletěl mezi okenicemi.

Dopadl na bok, překulil se se spouští zmáčknutou v neustálé palbě a pokropil všechno, co bylo za oknem.

Tři chroptící M'lanové se skáceli k zemi. Třetí se hnal místností s roztrženým hrdlem. Sten prohnal mužovým čelem další kus olova a dal se na ústup k zadním dveřím. Vyrázil ven a zaklel. Typické skřípavé schody jako do králičího doupěte vedly dolů, podél malých chatrčí Fal'iciů. Sten přeskočil zábradlí a skočil na prostranství mezi ně. Z ulice k němu doléhal křik a střelba.

Sten neměl strach. Fal'iciové by nedali M'lanům žádné informace, které by jim mohly pomoci. Dokonce ani kdyby na ně mířili puškou.

Vyšel z bludiště chudinských obydlí do další ulice. Výborně. První záblesk štěstí. Tržnice. Plná lidí... včetně ozbrojené hlídky M'lanů. Museli dostat tip. Když spatřili běžící postavu, vyrazili za ní.

Sten se překulil přes trakař, přeskočil jeho oj a vyhodil H'midovy náramky vysoko do vzduchu. Zlato se zatřpytilo ve slunečním svitu a nastal okamžitý chaos. Z děr ve zdech se vyřítli lidé, o kterých Sten předtím ani nevěděl.

Někde uprostřed vířícího chumlu byli M'lanové. Sten si říkal, že bylo dost možné, že

jeden či více Fal'iciů se odvrátí od zlata, aby mohli nějakému z vojáků prohnat hrdlem pár centimetrů leštěného skla.

Zpomalil do chůze, spustil hábit přes nohy a zvolna kráčel dál. Hodil prodavače květin minci a z jejího vozíku si vytáhl tu největší květinu. Zabořil do ní nos a pospíšil dál.

Jak... impo? Impo... sakra, jak je to slovo! Zeptá se Doktora, až dorazí zpátky na základnu v domě.

Stenovi trvalo hodinu, než se ujistil, že ho nikdo nesleduje. Q'riovu rozvědku sice nepovažoval za dobrou, ale bylo jich víc než dost, aby mohli rozběhnout úspěšnou multistopovací operaci.

Byl čistý, a tak rychle došel k brance nenápadného domu, ve kterém operoval tým oddílu Kudlanek, a vešel dovnitř.

Byl tam ještě větší chaos. Výstroj šla do úhledného balíčku, ale to muselo být velmi rychlé. U dveří stál Alex a v ruce měl připravenou pohotovostní willypušku. Sten si to všechno přebral.

„Jsme prozrazeni?“

„Jo, hochu,“ povzdychl si Alex. „Mají toho prodavače, kterýho se Vinnettsa snažila svézt.“

„A promluvil?“

„Ty bys to vydržel? Říká se, že by donutili k přiznání i náhrobní kámen.“

„Někdo uřízl H'midovi hlavu a připravil jí pro mě, abych jí tam našel,“ oznámil Sten. Přešel ke stolu a zvedl z něj skleněnou karafu. Palcem na uzávěru si pustil proud vína do pusy a polkl. Potom víno odložil, podíval se na půlmetrového plyšového medvěda, který uvolněně seděl v jediném pohodlném křesle v celé místnosti. Zvíře mělo ve tváři téměř laskavý výraz.

„Doktore?“

„Typičtí lidé,“ zavrnl plyšový medvídek vesele. „Vy byste dokázali podělat i bitvu s kamením. Myslím, že to je důkaz existence božstva. Stále byste ještě ve svých džunglích loupali ovoce, kdyby nebylo nějakého Boha. Nutno dodat, že tenhle má však poněkud zvrácený smysl pro humor.“

Vinnettsa sbíhala ze schodů a rozvíjela drát od antény vysílačky, která byla na střeše.

„Ale no tak, Doktore. Na milování se nemáme čas.“

Doktor natáhl ruce jakoby v lidském gestu, které se naučil, seskočil a začal si cpát zástrčku do snímacího zařízení.

Ida vyšla nenuceně ze záchoda, který ukrýval vstup do komunikační místnosti. Zkusmo si pohazovala svým komunikátorem. „Doktor má pravdu. Od nikoho jiného než od nás se žádný důvtip nedá očekávat. Až se divím, proč neudělají tým jen ze samých Romů -“

Alex se zasmál. „To proto, že si Císař nechce nechat šlohnout svůj svět přímo před nosem, proto.“

Ida se zamyslela. „Ale kdybysme mu ho ukradli - jako že je to myšlenka hodná Roma - nemusel by si s ním dělat starost, ne?“

Sten se rozhlédl kolem. Frick a Frack viseli na závěsech před okny a čekali.

„Ví, kde jsme?“

„Negativní,“ zakvílel Frick. „Před deseti minutami jsme to obletěli. Nic jsme neviděli.“

Možná. Tyto dvě jakoby netopýří bytosti nefigurovaly nijak zvlášť vysoko na seznamu inteligence. Nebo možná Sten správně neformuloval svoji otázku. Udaná informace však byla pravděpodobně správná.

Tým byl připraven vyrazit. Shromáždili se.

„Jak to tak študuju, tak sme ztracený,“ řekl Alex tiše. „Tipuješ, že to profrnkneme a evakujem se?“

Jorgensen zívá. Natáhl se vedle svého batohu s připravenou buclatou pistolí.

„Jste si všichni jistý, že se chceme stáhnout? Mahoney nás za nekompletní akci nakope

do prdele."

Sten se podíval na Doktora, který třásl svými úponky.

"Myitkina," řekl Sten. To bylo Jorgensenovo transové slovo. Statný blondýn se strnule posadil.

"Možnosti," vyjekla Vinnettsa.

"A: Zrušit misi a stáhnout se. B: Pokračovat v misi a věřit, že nebudeme odhaleni. C: Zahájit alternativní program."

"Analyzuj to," řekl Sten.

"Varianta A: Mise je vysoce důležitá. V současné době nedokončená. Je možné, že nám zbývá poslední možné útočiště. Pravděpodobnost přežití je devadesát procent, bude-li akce provedena během pěti hodin."

"Pokračuj," řekla Vinnettsa.

"Varianta B: Nedostatečné údaje k úplné předpovědi. Předpokládá se, že místní agent podlehl výslechu. Nedoporučuje se. Pravděpodobnost přežití méně než dvacet procent."

Členové skupiny se na sebe podívali. Tiše hlasovali. Jako obvykle se nikdo ani neobtěžoval záležitost konzultovat s Frickem a Frackem.

"Myitkina dvě." Jorgensen se probral z transu.

"Jakej je plán?" zeptal se.

"Z hrdinů lůza," odpověděl Alex.

"Tak to není tak zlý," řekl Jorgensen. "Jediným úkolem je tedy rychle utíkat."

Sten zafuněl. Alex ho poplácal po zádech. Toto přátelské gesto Stena málem prohnalo zdí. Ten malý, podsaditý chlapík ze světa s trojnásobným g se občas zapomněl.

Sten znovu natáhl vzduch do plic.

"Stene, ty si pěkný kluk. A říká se, že mekot kůzlete je pro tygra vysvobozením. Nebo něco takovýho."

Sten zachmuřeně přikývl a začal shazovat svoji zbroj.

Atentátník ho přes místnost pozorně sledoval. Bude to muset chvíli počkat, protože v každém případě život nájemného vraha závisel na úspěchu celé skupiny. Na nějaký čas.

PRIORITA M OPERACE BANZI

Nespoléhejte na rozkazy generálů gardy; nespolehejte na imperiální archivy; neoperujte s ničím jiným než se zdrojem a velícím důstojníkem Mercury; nezveřejňujte v žádné formě. IMPERIÁLNÍ NAŘÍZENÍ.

OPERAČNÍ POKYNY

1.Situace:

Sasko. Plus-mínus v rozmezí parametrů podmínek Země. Převážně poušť. Rozsáhlá nomádská kultura (VIZ PŘÍRUČKA A). Jediný přístav, hlavní město a výrobní komplex Atlan (VIZ PŘÍRUČKA B), je situovaný v jednom z mála úrodných údolí Saska. Atlan vděčí za existenci velké řece a zavedení vodní elektřiny. Atlanská a tím i Saská mimosvětová politika je ovládána rozsáhlou kmenovou rodinou Q'riya (VIZ PŘÍRUČKA C), která je považována za odnož hlavní beduínské kultury Fal'ici. Výroba a veškeré mimosvětové aktivity jsou řízeny Q'riovými. V Atlanu je jejich moc posílena pravděpodobně polodědičnou skupinou osob, kteří jsou známí jako M'lanové. (VIZ PŘÍRUČKA D). Moc Q'riů nedosahuje dál než k hranicím Atlanu a mezi kočovnými kmeny vládne poloanarchie. Hlavním exportem Atlanu jsou zbraně, převážně vyráběné zavedením hlavního strojového zařízení z VYMAZÁNO... VYMAZÁNO... VYMAZÁNO. Některá primitivní umění, převážně málo doceněná, sem byla také dovezena.

2.Mise:

Zabránit mimosvětovému vývozu současné výroby zbraní, a pokud možno, významně

snížit, nebo zcela zničit stávající výrobní capacity.

3.Provedení:

Na místě určení by měl tým sám zvolit vhodnou variantu, jak úkol provést, přednostně politickou, avšak bude-li nutno, vojenskou cestou. Faktory - nic z toho nesmí být vztahováno k imperiální misi. Skupina by měla použít všech krajních prostředků k zastření zainteresovanosti Říše. Opakujeme: Veškeré krajní prostředky (VIZ DODATEK, VYBAVENÍ MISE). Omezení mise: Je v zájmu mise, aby ztráty mezi Fal'icii byly udrženy na nejnižší možné úrovni. Pokračující existence Q'riů v oblasti nepodstatná. Usměrnění současného společenského řádu nepodstatné.

4.Koordinace:

Vzhledem k jasným podmínkám OPERACE BANZI (uvedeno výše) může být poskytnuta jen malá opora, kromě standardní evakuace a rozmístění, které by se mělo skládat z...

5.Pověly & Signály

OPERACE BANZI bude pod přímým ovládním kódem IXAL. Skupina Kudlanek bude operovat podle programu tohoto kódu...

KAPITOLA DVACÁTÁ SEDMÁ

STRÁŽE STENA zkušeně uvrhly do temné cely. Dopadl na tělo, které si nijak nepostěžovalo. Sten se odvalil a začal se omlouvat, pak nasál vzduch. Tak tři dni po výslechu, odhadnul.

Postavil se na nohy. Jeskynní cela byla velmi temná. Sten neustále pohyboval očima a hyperventiloval. Jeho zornice se rozšířily. Viditelnost nebyla ani jedna kandela, usoudil.

Vězení dobře zapadalo do antropofilu Sasů. Postav nerozbitnou celu a hod' do ní každého, koho nemáš rád. Dávej jim jíst jen tolik, aby nehladověli nahlas a zapomeň na ně. Co se stane, když se o obsah cely nebude nikdo zajímat?

Doufal jen, že Sa'fail byl stále ještě naživu.

Sten našel zeď a opřel se o ní zády. Čekal. Hrozně, pomyslel si. Trvalo asi deset minut, než se z temnoty vynořil týrač se svými pochopy.

Sten se ani neobtěžoval ptát. Hrana jeho ruky zvrátila hlavnímu útočníkovi hlavu vzad a boční seknutí ho povalilo, přičemž chroptěl zbytky svého hrtanu. Druhý inkasoval pěstí za ucho, potom, co Sten odhodil jejich mrtvého bosa.

Druhou mrtvolu hodil do pěstního výpadu třetího muže, pak se otočil, nohu v rovnováze. Třetí muž se rozhodl zůstat na zemi.

„Sa'fail. Z Černých stanů. Kde je?“

Gorila se zašklebila. Myšlení zjevně nebylo jeho hlavní funkční schopností. Sten byl trpělivý.

Pochop se podíval na Stena připraveného k úderu a zachroptěl. „Támhle v rohu. Hrozivci mají své vlastní místo.“

Sten se namísto poděkování zašklebil a vymrštil svou nohu vpřed. Chrupavka se roztříštila, muž zasténal a sesunul se. Sten se nad ním sklonil. Usoudil, že ho nemusí zabíjet. Pochop bude mít nejmíň tak hodinu dvě dost práce se svým krvácením, než aby na něj zezadu skákal - a to, jak upřímně doufal, bude stačit.

Prorážel si cestu mezi těly a jemně volal nomádovo jméno. Našel ho. Sa'fail měl doprovod. Sten si je měřil odshora dolů. Na vězně překvapivě fit. Přemýšlel, jestli se pro své zdraví pustili do recyklování svých spoluvězňů.

Nomád se posadil a uhladil si vousy.

„Ty nejsi od Lidí,“ řekl muž, který musel být Sa'failovým poručíkem.

„To nejsem. Nejsem ani Hrdinou pouště a Mužem, před nímž se třesou prašiví Q'riové,“ řekl Sten plyně pouštním dialektem. „Ale odedávna jsem vás z povzdálí obdivoval.“

Nomád se pousmál. „Jsem poctěn, že tě obdiv překonal natolik, že jsi mě musel vyhledat až tady, v mém paláci.“

„Velmi rád bych vám oplatil vaši poklonu, ó ty, před nímž se Wadihsové třesou,“ odvětil Sten. „Doporučuji vám, abyste se vy a vaši muži postavili co nejbližší k támhle té zdi. Máte na to -“ Sten se na chvíli zamyslel. „- jen velmi málo času.“

„Co se má stát?“

„Velmi brzy přestane většina tohoto vězení existovat.“

Nomádi si začali něco šeptat, ale pak utichli, jak jim Sa'fail pokynul.

„Předpokládám, že to není žert?“

„Kdyby byl, připadal by mi ještě hloupější, než se zdá vám.“

„Zvažte to, ačkoliv vaše úvaha smí mít jen krátkého trvání.“

Sa'fail o tom uvažoval. Pak se pružně postavil na nohy.

„Učiníme, jak si cizozemec přeje. Ať se stane cokoli, alespoň to zažene nudu.“

Drom plivl na Alexe. Ten uhnul a zabořil do boku zvířete čtyři prsty. Zvíře zafunělo a

zapotácelo se na svých nohou. Ostatní členové skupiny Kudlanek dromy nenáviděli. Byla to odporně páchnoucí dopravní zvířata Sasů. Alexovi ale nevadili. Měl tu smůlu, že už jednou sloužil v ceremoniálním oddíle Gardy na Zemi a s velbloudy už se setkal.

Nemrzelo ho však, co se s jeho dromem právě mělo stát. Zvíře řihlo.

„Na svou poslední baštu nezapomeneš," pomyslel si a odstoupil od uvázaného zvířete. V kupeckých hábitech, s falešnou tabulkou s propustkou byl zastaven strážci, kteří hlídali vězení kolem dokola.

Prohlídni mi i boty, to víš že jo, pomyslel si. Není to žádná švanda najít bombu, když je schovaná ve zvířecím žaludku. A navíc jsi nezmerčil ani ty pušky v odpadu na vozejku.

Posadil se u zdi a nechal odtíkat několik prvních vteřin.

Frick se usadil těsně vedle Fracka. Částečně ústní a částečně instinktivní komunikací si bezeslovně sdělili: Nic neobvyklého. Ostatní členové skupiny byli na svých místech. Frickovo chápavé křídlo zmáčklo knoflík vysílačky.

„Nic. Nic." Vypnul komunikátor a on i jeho druh vyrazili k hradbám města.

Jestliže se mají spojit s nějakými členy týmu, setkají se venku. Za pár vteřin.

Možná že až vybuchne nálož, pomyslel si atentátník. Myšlenka zamítnuta. Budeme potřebovat každého muže.

Jorgensen nervózně ohmatával S-nálož, kterou měl pověšenou kolem krku. Kdyby vnitřní monitory, které kontinuálně kontrolovaly životní funkce, nezaznamenaly žádné známky života, následný výbuch by z totožnosti vojáka Kudlanek nebo jeho výbroje nenechal vůbec nic.

O den blíž k farmě, pomyslel si Jorgensen mrzutě. To je jediný způsob, jak se na to dá dívat. Rozbalil kobereček a vyndal z něj willypušku.

„Je mi jasné, žes to udělala schválně," zavrnl Doktor. „Víš, jakou antipatii máme na Altairu ke smrti."

„Ne-e," odsekla Vinnettsa. „Neudělala. Ale kdybych to udělala, byl by to kurevsky dobrej nápad."

Doktor seděl přímo před vchodem do mausolea, pistoli sevřenou v malých tlustých packách. Vinnettsa provedla svoji poslední kontrolu minometu a willypušky, pak dovolila elastickému postroji, aby jí dorazila willypušku zpátky pod rameno.

„Pomsta. Typická, nepříjemná lidská slabost," řekl Doktor.

„Vy se nikdy nevyrovnáváte?"

„Samozřejmě, že ne. To je antropomorfismus. Občas jsme donuceni osobně přenastavit stav, který byl způsoben - vaše slovo je smrtí."

Vinnettsa už chtěla odpovědět, když vtom nad hřbitovem třesknul první výbuch.

Nato oba dva vběhli od hrobky k ubytovně stráží, které zaběhly do tunelu před nimi.

Týden předtím zabetonovali podplacení strážci nálože do strážních budek u hlavních bran.

První exploze byla slabá. Alex ji vyrobil z výbušniny a hliněného tvarovadla a uložil do hlíny tolik skleněných kuliček, kolik se mu jich podařilo na bazaru koupit. Teď kuličky vystřelily a docela spolehlivě zasáhly deset strážců, kteří stáli u bran.

Alex nasměroval nálože pod úroveň pasu. „Čím více křiku a padání a starostí o raněné, tím méně budou pozorní."

Vinnettsa nastavila dosah a sílu na rukojeti raketometu a zvedla jej. Zamířila. Jak počítala do deseti, slyšela křik důstojníků, kteří šikovali své pohotovostní oddíly, aby je chodbou poslali dovnitř do věznice...

Dotkla se knoflíku. Raketa blafla a cvičně si odkašlala, pak vzplála plná nálož.

Vinnettsa lehla k zemi, když tvarovaná nálož proletěla cihlovou zdí do tunelu a tam explodovala.

Zvedla se a pozorovala, jak se střecha propadá dovnitř. Dodatečná prémie, pomyslela si a vyrazila za Alexem.

„Kdybych nebyl bejval blbej, tak bych tu bejval nebyl. Druhá a třetí nálož.“ Alex zmáčkl detonační panel pod svojí róbou. Ve dvou různých částech věznice vybuchly další dvě diverzní nálože.

„Garda je muj domov, nic víc od ní nechci. Čtvrtá a pátá nálož.“ Odpálil je.

„Za chvíli bude na čase se zdekovat.“ Nahmatal spínač hlavní nálože. Otočil. Byl sám zvědavý.

Drom přestal existovat. Stejně jako i zeď.

Nárazová vlna zbořila hlavní zeď, načež obří kvádry přelétly malý prostor, aby narazily do vnitřní zdi vězení. *Ta se sesypala.* Vězni křičeli v agónii strachu.

Alex sebral ze země willypušku. Namířil.

Oslnění, mrkající vězni vyklopýtali ven.

„Rychle! Rychle!“ křičel na ně. Nepotřebovali moc pobízet. „Pospěš si, Stene, chlapíku. Čas frčí. Moje máti nevychovávala žádný nešikovný děcka.“

Sten, starší vousatý muž a několik dalších mužů, oděných v cárech nomádského oblečení, vyběhli na ulici.

Alex zahlédl četu stráží, jak k němu vybíhá zpoza rohu. „Nebudete mi věřit, že i na tohle sem myslel,“ zabručel a zmáčkl poslední tlačítko. Vtom pod běžícími vojáky vybuchl had náloží, které jen před malou chvílí položil na chodník.

Hodil Stenovi pušku a vyrazil. „Nepudeme?“ řekl. „Začíná mě to poflakování nudit, už tu nemam co robit.“

Sten se zasmál, klekl na koleno a pokropil ulici kulkami. Stále rozrušení nomádi vyběhli ve smrtelném úprku za dvěma vojáky.

Doktor líně mávl packou. Zarachotily dvě willypušky a čtyři strážní u brány padli na zem, když v jejich hrudích vybuchly kulky.

Jorgensen a Vinnettsa zalehli s připravenými zbraněmi, zatímco Sten, Alex a nomádi běželi k nim. Alex pokračoval dál k branám a odepnul si brašnu s náloží. Položil ji na zem a zmáčkl časovač. Otočil se a kráčel zpátky. „Navrhuju, abysme si pěkně hajnuli, nebo nám to všem urve koule.“

Nomádi vypadali nechápavě. Sten na ně zuřivě mávl a už spolu s ostatními lízali cihlový chodník.

Další výbuch a brány odlétly. Kolem krčících se vojáků létaly kusy dřeva a železa.

„Tady sem to trochu překalkuloval,“ zamumlal Alex. „Můžeš mi za to nakopat řiť.“

Už byli zase na nohou a na útěku do pouště.

„Počkáme tady,“ rozhodl Sa'fail. „Moji muži budou sledovat město. Budou se dívat, kdo je tak hloupý, aby z Atlanu vyšel bez vojenské ochrany.“

Skupina automaticky utvořila okruh a schovala se za skály. Vinnettsa sňala z opasku čutoru a poslala ji dokola.

„Fal'iciové jsou ti velmi zavázáni,“ řekl Sa'fail Stenovi, když se napil.

Sten se podíval na Doktora. Tohle byl jeho obor. Medvěd přešel doprostřed, otočil se o 180 stupňů a přívětivě začal mávat svými úponkami.

Sten cítil, jak všechno napětí opadá. Najednou, jakoby samozřejmě, cítili všichni - vojáci i nomádi - že to malé stvoření je jejich nejlepším přítelem. Byl to Doktorův pud sebezáchovy. Jeho druh byli ve skutečnosti horliví lovci, kteří na svém světě málem vyhubili veškerou divočinu. Nenáviděli každého kromě sebe samých během období páření a krátkého údobí od narození mláďete. Ale vyzařovali lásku. Důvěru. Lítost, že se tato

stvoření přestala vyžívat v dobrých pocitech, když dospěla.

„Proč," ptal se jednou Sten někdy v polovině výcviku u Kudlanek. „Proč ti nevadíme my?"

„Protože mě překódovali," odpověděl Doktor zkroušeně. Předělávají nás všechny. Miluju tě, protože tě musím milovat. Ale to neznamena, že tě musím mít rád."

Doktor se před Sa'failem uklonil. „Vážíme si tě, Sa'faile, jako čestného muže, stejně jako si vážíme tvého ctihodného rodu."

„My Fal'iciové z pouště jsme již takoví. Ale ta městská chátka..." odplivl si znechuceně Sa'failův poručík.

„Předpokládám," pokračoval Sa'fail, „že jste mě osvobodili ze zjištěného důvodu."

„Samozřejmě," zavrnil Doktor, „žádáme od vás jednu laskavost."

„Patří vám cokoliv, co lid Černých stanů může nabídnout. Ale nejdříve musíme vyrovnat svůj dluh s Q'riyi."

„Může se stát," řekl Doktor, „že dojde ke splacení více dluhů najednou."

Stan byl zakouřený, bylo tam horko a smrad. Proč vypadají nomádi romanticky jenom po větru, podívoval se Sten. Žádnému z knížat, stejně jako jeho poddaným, voda na koupání nezbývala.

Zatvářil se kysele, když spatřil Sa'faila, který seděl v čele stolu a obřadně cpal Doktorovi do pusy plnou hrst jídla. Bude mít štěstí, když vyndá všechny prsty, pomyslel si.

Ale dopadlo to dobře.

Nevtíravě poplácal Vinnettsu, která seděla po jeho boku. Domorodci jen s velikou nevolí udělili Idě a Vinnettse stejný statut jako ostatním členům oddílu Kudlanek. Pomohlo i to, že na Vinnettsu jednou v noci skočili tři romantičtí domorodci a ona je před svědky čtyřmi ranami zabila.

Alex ho poplácal po ramenou. „Tímhle ti vzdávám svou čest, hochu."

Sten otevřel pusku, aby se zeptal, co to mělo znamenat, a Alex mu dovnitř strčil sousto. Sten jednou kousnul a jeho hrdlo mu říkalo, že s jeho strukturou něco není docela v pořádku. Zapřel se a polkl. Jeho žaludek byl neklidný, jak do něj spadl kousek jídla.

„Co to bylo?"

„Malá oční bulva. Z nějakého volně se pasoucího zvířete."

Sten ještě párkrát jen tak pro jistotu polkl.

Stany se táhly na míle daleko. Skupina Kudlanek a jejich doprovod dorazili k Sa'failovu domovu a jezdci okamžitě vyrazili do pouště. Kmeny se shlukly k sobě. Bylo zapotřebí veškeré Sa'failovy výmluvnosti, aby anarchistické domorodce přesvědčil, že ho mají následovat a jen neustálé a hlasité pochlebování mohlo udržet spojení pohromadě.

Ještě jediný den, modlil se Sten. To je všechno, co potřebujeme.

On a Vinnettsa spolu seděli na balvanu, vysoko nad černými stany a mihotavými ohni tábora. Několik kroků od nich procházela stráž. „Zítra," přemýšlel nahlas, „jestli to zabere - vzhledem k tomu, že pokažení není pravděpodobné - co se stane?"

„Dostaneme se do mimosvěta," řekla Vinnettsa. „Strávíme spolu týden ve vaně a budem si navzájem mýt... eh, nejlépe začít od zad."

Zasmál se, hodil okem po strážném, který se zrovna nedíval a políbil ji.

„Z Atlanu zbude poušť a Q'riye pomaličku nacpou do ohňů."

„Myslíš, že to tak bude lepší?"

Sten kývl.

„Bude to horší, nebo lepší. Ale Stene, má lásko, opravdu ti na tom záleží?"

Sten se opatrně rozmýšlel. Pak vstal a vytáhl Vinnettsu na nohy.

„Ne. Vůbec ne."

Vydal se na cestu dolů, Vinnettsa v těsném závěsu.

Nájemný vrah sledoval Stená, jak před ním kráčí z kopce dolů a tiše zaklel. Bylo by se to povedlo a mohlo se to svést na nějakého domorodce. Ale ta stráž. Naštěstí má ještě dost šancí. Zítra, zítra bude určitě příležitost. To čekání už atentátníka unavovalo.

Skupina se rozdělila k útoku. Doktor, Jorgensen, Frick a Frack šli spolu s útokem nomádů. Nebylo to zrovna moudré.

Nomádi sjeli z kopců ještě za tmy před úsvitem a snesli s sebou žebříky. Seskupili se pod zdi do útočné rojnice. Stráže nebyly dostatečně bdělé. Jedinou výhodou, kterou celý útok měl, byla skutečnost, že se podle paměti místních lidí zeď ještě nikdo nepokusil překonat, což jak Doktor řekl Stenovi, znamenalo nejméně deset let.

Nomádští lučištníci namířili své tajné zbraně - jednoduché luky s koženými tětivami, se kterými je seznámili vojáci z oddílu Kudlanek a celý měsíc před útokem jim pomáhali s jejich výrobou. Tětiny zadrnčely a ztichly. Stráže se skácely a žebříky se vyhouply na zdi.

Lučištníci stříleli tak dlouho, dokud to jen bylo možné - což znamenalo, dokud někdo úspěšně nestanul na vrcholu zdi, aniž by ho shodili, pak zahalekali a hnali se po žebřících nahoru spolu s ostatními.

Ozývaly se výkřiky a ohně polykaly budovy ve vřavě mečů řinčících jak řeznické kovadliny. Civilisté hlučně utíkali do úkrytů. Žádné však nenacházeli. M'lanové bojovali do posledního muže. Byli příliš hloupí, než aby je napadlo něco jiného, nebo možná dostatečně chytří na to, aby věděli, že s nimi nikdo moc smlouvat nehodlá. Jorgensen se otřásl, když přívaly nomádů vtrhly do budov harémů Q'riyů.

Doktor zatahal za cíp jeho róby.

„Jsou to jen děti,“ zavrňel. „Pěkně a zdravě se pomějou.“ Jeho úponky se zamihotaly a Jorgensen zapomněl na své chvilkové nutkání zašlápnout to malé pandovité stvoření.

Pokračovalo to pořád dál a dál.

* * *

Vinnettsa se dívala dolů do údolí na tři kilometry vzdálené hořící město. „Pravděpodobně by to mělo stačit. Těmhle nomádům bude trvat pět let, než dají všechno zase dohromady.“

„Dost možná,“ řekl Sten. „Ale ty stroje jsou většinou automatické. Odřízneme ještě proud a budeme mít jistotu.“

„Navíc,“ vložil se do toho Alex, „byste mi přeci neodepřeli jeden velkej, duši hojící výbuch, nebo snad jo?“

Sten se rozesmál a vydali se společně zapracovat na elektrárně u přehrady, která se rozprostírala v ústí širokého údolí. Byla zdrojem energie pro celý rozsáhlý komplex továren na zbraně, stojících pod ní.

Podle Alexových pokynů umístili pečlivě nálože a propojili je časově spínaným rozbuškovým kabelem. Postupovali podle velmi přesného bezpečnostního předpisu a připravili i záložní systém.

„Má to hnedka dvě výhody,“ řekl Alex. „Zaprvý si uděláme pěkněj ohňostroj a zadruhá to nebudeme muset všechno vláčet domů.“ Bez sebemenší námahy zvedl betonový blok, který musel vážit nejméně tři sta kilo a „utěšnil“ svoji nálož.

„Běžte na druhou stranu a naposled to zkontrolujte. Já udělám tuhle část.“

Sten a Vinnettsa klusali dlouhou ozvěnovitou chodbou, celou z betonu. Sten se sklonil nad prvními náložemi, zkontroloval uvázání rozbušky, lehce zatáhl za rozbušku a ohmatal, jestli bomba není prasklá.

Deset metrů za ním zvedla Vinnettsa pistoli. Opatrně, pěkně oběma rukama. Práce je práce.

Alex zaklel. Už z toho blbnu. Sten měl jeho spojovací kleště. Otočil se a rozběhl se chodbou dolů. Před očima mu vytanul nečekaný výjev. Ztuhl.

Vinnettsa mířila a vychutnávala poslední vteřiny úkonu. Alex bez rozmýšlení vyskočil. Vyrval z vršku nějakého stroje široký disk izolátoru a hodil.

Izolátor se roztočil... letěl obloukem... mihotal se... měl téměř příliš energie... Vinnettsa právě zvyšovala tlak na spoušť, když jí hrana izolátoru zasáhla kousek nad loket.

Kost se roztříštila a vytryskla krev, izolátor jí usekl ruku i se zbraní.

Sten vytáhl svou willypušku, pak uviděl Vinnettsu. S tváří pokroucenou v agónii, už jednoruká vytáhla druhou pistoli, co měla u opasku a zamířila -

První kulka se rozprskla o beton a Sten uskočil stranou.

Všechno automaticky, tak jak ho to naučili: pravá ruka nahoru, levá kolem spouště; zmáčknout spoušť; zmáčknout; a držet zmáčkнутou.

Vinnettsa vybuchla fialovou explozí krve a mozkoviny. Její tělo žuchlo o chodník.

Stenova paže klesla na zem. Bezládně tam ležel. Alex k němu doběhl a sklonil se nad něj.

„Si v pořádku, hochu?“

Sten kývl. Ještě neměl čas něco cítit.

Alexovy oči nevěřícně zamžikaly. „Ta holka se musela zbláznit.“

Sten se vyhrabal na kolena.

„Koupils to?“

Sten zavrtěl hlavou. Alex mu pomohl na nohy. Pohlédl na Vinnettsinu mrtvolu.

„Nemáme čas na velký truchlení, ale mam takovej dojem, že si pozdějc i trochu zabulim. Byla dobrá.“ Odmlčel se. „Musíme dělat, hochu. Máme ještě moře práce.“

Alexův výbuch bylo mistrovské dílo. Elektrárna se roztříštila a zdi sesypaly. Obrovské kusy střechy odlétly do jezera a přes jeho hráz se vylilo pár tisíc litrů. Přehrada však stále držela.

Skupina měla ještě čas prohlédnout si svoji práci a vidět město Atlan v běsnících plamenech, ještě než vedle nich lehce dosedl imperiální křižník.

KAPITOLA DVACÁTÁ OSMÁ

MUZEUM ODDÍLU KUDLANEK byla malá přízemní budova z černého leštěného mramoru. Nebyly na ní žádné nápisy ani znaky.

Sten pomalu vyšel po schodech ke dveřím. Zasunul prst do otvoru a čekal, zatímco počítač někde prolístoval seznamy, pak to zabzučelo a pustilo ho to dovnitř. Vzkročil do sálu a rozhlédl se. Dveře se za ním zabouchly. Rozsvítil se dvojitý světelný paprsek, pohotově Stena prověřil a zjistil, že sem patří.

Muzeum byla jediná velká místnost, osvětlená pouze bodovými reflektory nad jednotlivými exponáty. Na vzdáleném konci Sten uviděl Mahoneyho a vykročil k němu, letmo registruje exponáty, které mýjel. Pokroucený bojový skafandr. Ohořelé dokumenty, opatrně zarámované. Zničené stroje. Noha z něčeho, co vypadalo jako obří plaz. Nebylo zde nic, co by vysvětlovalo jejich původ nebo události, které by měly připomínat. Jediné nápisy byly vlastně jen na zdi, u níž stál Mahoney. Od podlahy až ke stropu nesla jména padlých členů oddílu Kudlanek - hrdinů či těch neúspěšných, to záleželo na tom, jak se na to člověk dívá.

Mahoney vzdychl a otočil se ke Stenovi.

„Pořád tam hledám svoje vlastní,“ řekl. „Zatím mám smůlu.“

„Proto jste mě sem zavolaal, plukovníku? Abych tam mohl vyrýt své jméno? Ušetřit Kudlankám starosti a náklady?“

Mahoney se na něj zamračil.

„A proč bysme to dělali?“

Sten pokrčil rameny. „Podělal jsem to. Zabil jsem Vinnettsu.“

„A ty si myslíš, že jsi měl jinou možnost?“

Únava z boje? Ruplo jí v kouli? A ty jsi to měl být schopný zvládnout?“

„Tak nějak.“

Mahoney se zasmál. Bylo to krátké a ponuré zasmání. „Nerad ti беру tvůj romantický sebeklam, Stene, ale Vinnettsa se nezbláznila. Ona se tě opravdu snažila zabít.“

„Ale proč?“

Mahoney ho poplácal po rameni. Potom sáhl do kapsy a vytáhl placatku. „Trochu se napij. Vysvětlím ti to.“

Sten polkl několik velkých hltů. Podával láhev Mahoneymu, ale ten ji s mávnutím odmítl.

„Nech si ji, budeš to potřebovat.“

„Promiňte, pane plukovníku, ale -“

„Ona byla najatý vrah, Stene. Velmi dobře placený profesionál.“

„Ale prošla bezpečnostní kontrolou Kudlanek.“

Mahoney potřásl hlavou. „Ne, to *Vinnettsa* prošla bezpečností. Žena, kterou jsi zabil, nebyla *Vinnettsa*. Chvilí nám trvalo, než jsme si to dali dohromady. Skutečná *Vinnettsa* zemřela při odjezdu. Šlo o průkopnický svět, takže jsme zprávu nedostali okamžitě. Úředník jménem Frazer, který zprávu přijal, se pak později postaral o její zmizení. Tím připravil atentátnici půdu, aby nastoupil na její místo.“

„Co je s tím Frazerem?“

„Zabit. Pravděpodobně atentátnici, aby za sebou smazala stopy.“

Sten o tom přemýšlel. Dávalo to smysl a nedávalo to smysl. „Proč by někdo podstupoval takové úsilí jenom kvůli mně? To musím mít cenu hromady kreditů.“

„To nevíme.“

Sten probíral seznam svých nepřátel a opravdu, pár jich měl. Možná i takové, co by zabíjeli. Ti by to ale provedli někde v hospodě nebo v postranní uličce. Potřásl hlavou. „Nenapadá mě, kdo by to mohl být.“

„Mě ano. Vulkán.“

„Nemožné. Ano jistě, určitě po mně šli, ale to jsem byl Delinq. Nikdo. Ne, dokonce ani ty shnilé mozky na Vulkánu by nezaplatily atentátníka, jenom aby dostali někoho, jako jsem já.“

„Ale právě oni to udělali.“

„Kdo? A proč?“

Mahoney ukázal na placatku. Sten mu ji podal a on si řádně přihnul.

„Existuje způsob, jak to zjistit,“ řekl Mahoney.

„Jak?“

„Mozková sonda.“

Stenovi naskočila husí kůže, jak se mu vybavil obraz vypálených mozků a Orona. „Ne.“

„Nelíbí se mi to o nic víc než tobě, hochu,“ řekl Mahoney. „Ale je to jediný způsob.“

Sten znovu potřásl hlavou.

„Poslyš. Musí to mít něco společného s tou malou misí, na kterou jsem tebe a tvé přátele kdysi vyslal.“

„My jsme ale nic nepřinesli.“

„Jak se zdá, někdo si myslí, že ano.“

„Thoresen?“

„Přesně tak.“

„Ale já pořád -“

„Slibuju ti, že se budu dívat jen na to, na co budu muset. Soustředím se na tvé poslední hodiny na Vulkánu.“

Sten si vzal od Mahoneyho placatku. Zhluboka se napil. Přemýšlel. Nakonec řekl:

„Dobrá. Udělám to.“

Mahoney ho chytil kolem ramen a vedl ho ven ze dveří.

„Tudy,“ řekl. „Čekají nás gravisane.“

...Sten se vyhoupl z ventilace ve zdi, oči neustále na strážcových zádech...

„Ne,“ řekl Mahoney. „To není ono.“

Sten ležel na operačním stole. Na hlavě měl přilepené elektrody a nohy mu končily v malé kovové skříňce. Skříňka řídila monitor počítače.

Mahoney, Rykor a Tech v bílém plášti sledovali obrazovku a viděli Stena, jak vláčí strážce zpátky a cpe ho do otvoru ventilátoru. Rykor zkontrolovala Stenovy životně důležité funkce na jiném monitoru a pokynula Techovi. Ten stiskl klávesnici a na obrazovce se objevily další výjevy.

...Sten a ostatní Delinqové stáli před Thoresenovými dveřmi. Vedle něj byla Bet. Z kapsy vyndala plastovou tyčinku. Umístila ji doprostřed panelu dveří... Bet... Bet... Bet... Be...

„Počkat,“ vyhrkla Rykor.

Tech sondu zastavil. Na obrazovce zůstal Betin obraz. Rykor se naklonila ke Stenovi a píchla mu sedativum. Jeho tělo se uvolnilo. Rykor se podívala na medipočítač a potom kývla na Techa, aby pokračoval.

...Sten vkročil do Thoresenova bytu... Byli v jiném světě... v exotické, přátelské džungli... s výjimkou... Sten zahlédl detektor pohybu... skočil... zabodl do něj svůj nůž.

„Už tam budeme,“ řekl Mahoney. „Přeskoč pár minut dopředu.“

... Papíry a další papíry se sypaly z Thoresenova sejfu... Potom to měl Oron. Tlustý červený svazek s nápisem PROJEKT BRAVO.

„Zastav to,“ řekl Mahoney. „Tady to zastav.“

„Tohle jsi hledal?“ zeptala se Rykor.

„Jo.“

„A chceš, abych - abysme - odešli, co?“

„Jo.“

Rykor pokynula Techovi, aby ji odvezl ven.

„Sleduj jeho životní funkce," řekla. „Kdyby jenom zablikaly, sondu vypni."

„Umím to ovládat," řekl Mahoney.

Rykor a Tech neochotně opustili místnost. Mahoney se vrátil k sondě a začal listovat.

Oron nasadil prázdný výraz a svazek se rozsypal. Sten začal chvatně sbírat stránky, které se rozlétly po podlaze. Ani nečetl, co na nich stálo, ale jeho mysl obrazy registrovala.

Mahoney se proklíнал, jak zastavoval obrazy jednotlivých listů papíru. Jeho prsty se motaly po klávesnici, když kopíroval obraz monitoru. Kurva, bylo to tam, celou tu dobu - ve Stenově mozku!

KAPITOLA DVACÁTÁ DEVÁTÁ

MAHONEY STÁL v plném pozoru před Císařem.

„AM₂“ šeptal si Císař pro sebe. „Ano. Ano, to dává smysl. Mohlo by se mu podařit...”

Podíval se na Mahoneyho, chvíli se zamyslel, pak promluvil. „Klid, plukovníku.”

Mahoney zvolna přešel do předpisového pohovu.

„Sdělil jsi mi fakta,” pokračoval Císař. „Thoresen stojí na pokraji umělého vyrobení Antihmoty Dvě. To je Projekt Bravo. Dobrá. A teď, jaké jsou tvé dojmy? Domněnky. Třeba jen Částečné myšlenky.”

„Antihmota dvě je palivem Říše,” řekl Mahoney. „Vy řídíte její zdroj. Nikdo jiný než vy neví, kde tento zdroj je. A proto -”

„Jsem Císařem,” dokončil za něj Císař. „Dělá ho ze mě AM₂. A poněvadž jsem normální a poněvadž existuji... navždy, zajišťuji galaxii absolutní stabilitu.”

„A Thoresen si myslí, že vás může nahradit,” řekl Mahoney.

Císař zakroutil hlavou. „Ne. Ty Thoresena podceňuješ. Baron je Istivý muž. Kdyby mohl AM₂ úspěšně vyrábět - což mimochodem nikdo, ani já, neumí - bylo by to stále dražší než to, co poskytují já.”

„Tak k čemu tedy celá tahle hra?” zeptal se Mahoney.

„Pravděpodobně k vydírání,” odpověděl Císař. „Bylo by levnější a mnohem přínosnější jen vyhrožovat. Kdyby každý věděl, jak vyrobit AM₂, pak bych nebyl potřebný. Samozřejmě, že není dost chytrý na to, aby si uvědomil, že rozšíření tohoto vědomí by znamenalo pád Říše. Což si nepřeje nikdo, včetně Thoresena. My teď musíme být připraveni, že nám náhle Thoresen za něco naučtuje velmi vysokou cenu.”

„A to?”

„To je jedno co,” řekl Císař. „Důležité je, abysme ho zastavili. A hned.”

Mahoney se opět postavil do pozoru.

„Chci, aby se to udrželo v tajnosti,” řekl Císař. „Takže použijte skupinu lidí z oddílu Kudlanek. Zaprvé, rozdmýchat revoltu. Zadruhé, zajmout Thoresena - živého, rozumíš?”

„Ano, pane.”

„A pak, až bude na Vulkánu povstání, budu oficiálně přinucen vyslat tam Imperiální Gardu, aby nastolila pořádek. Přirozeně, že do vedení Firmy bude postaven někdo jiný než Thoresen.”

Císař zvedl svoji sklenku a pohrával si s ní, napil se, zamračil se nad chutí jejího obsahu a položil ji. Znovu se otočil k Mahoneymu a zvedl obočí.

Mahoney brskně zasalutoval. Otočil se, odpochoval ke dveřím a odešel. Císař si prohlížel svůj nápoj. Ano, on už zařídil vše. Teď to bylo na Mahoneym.

KAPITOLA TŘICÁTÁ

STEN A OSTATNÍ členové jeho skupiny se shromáždili kolem poradního stolu. V čele seděl Mahoney.

„A tak vzhledem k tomu, že Sten pochází z Vulkánu," řekl Mahoney, „bylo logické, že byla pro misi vybrána jeho skupina.

Nyní k úkolu samotnému. Představuji si čtyřfázový program..."

Sten ani na chvíli nezaváhal, když se ho Mahoney zeptal, jestli se chtějí k misi přihlásit dobrovolně. Měl svůj zvláštní důvod, proč chtěl jet, a dokonce i kdyby jeho skupina účast odmítla, sám by si našel cestu ven, aby se tam dostal.

Ano, velmi osobní důvod. Když se Mahoney probíral jeho mozkem, ve svazku Projektu Bravo něco přehlédl. Ne že by snad existoval důvod, proč by si toho měl všimnout. Nadpis zněl: REKREAČNÍ AREÁL 26: SHRUTÍ POSTUPU. Středisko. Thoresen nařídil, aby ho zničili. A zabil jeho rodinu.

Mahoney skončil. Rozhlédl se dokola po členech skupiny, jeho oči se zastavily na Stenovi.

„Nějaké dotazy?"

„Ne, pane," odpověděl Sten. „Žádné dotazy."

KNIHA ČTVRTÁ

NÁVRAT NA VULKÁN

KAPITOLA TŘICÁTÁ PRVNÍ

THORESEN BYL se sebou spokojen. Procházel se po své zahradě, občas se zastavil, aby se pokochal pohledem na nějakou květinu. Objevilo se sice pár zádrhelů, ale všechno šlo dosud podle plánu. Z Císařových hrozeb si již nemusel dělat žádnou starost. Všechny případné díry byly zacpány. Dokonce i ta epizodka s tím Migem, Stenem. Sten byl mrtev. Tím si byl naprosto jistý. Thoresen právě dostal zprávu ze svého hlavního kontaktního zdroje na Původním světě. „Prolomil jsem bezpečnostní opatření gardy," chlubil se Crocker. „Takže je to přímo z jejich počítače."

„Co to znamená kromě toho, že mi naúčtujete větší sumu?" zeptal se baron.

„Znamená to, že Sten vám už nestojí v cestě. Byl zabit v ošklivé nehodě při výcviku. Byla při ní zabita i jedna vojanda."

Thoresen se usmál. Jak výhodné. Nemusím atentátnici nic doplácet.

„Dobrá práce. A teď, co jste zjistil o mých vztazích s Císařem? „Naposledy tam byla nějaká stížnost - mírného charakteru - ohledně Vulkánu. Císař udělil stěžující straně osobní pokárání. Řekl, že si nepřeje, aby byl vlastenec, jako jste vy, někým potupován.

Thoresen utrl květinu. Přivoněl k ní. Tomu ovšem vůbec nevěřil. Byl si jistý, že s ním Císař hraje jakousi hru. Neměl však obavy. Jediné, co na něj může zkoušet, je vyčkávací manévr, a Projekt Bravo je téměř u konce.

Ano, baron měl ke své spokojenosti ty nejlepší důvody.

KAPITOLA TŘICÁTÁ DRUHÁ

VLEČŇÁK zvedl velký balvan ve svém trakčním svěráku a nasměroval ho proti dalšímu. Ida zaklela, jak se snažila dostat k ovládání, uklouzla a balvany se srazily. Sten a ostatní narazili do jedné strany kamene, pak se odkutáleli ke druhé, když se ozval další hlasitý náraz.

„Nemůžeš tu podělanou věc rozchodit?“ křičel Sten na Idu. „Uděláš z nás sojovou kaši.“

„Snažím se. Snažím,“ křičela na něj Ida. Sklouzla zpátky do svého sedadla a znova začala jemně klepat do kláves počítače.

Sten i ostatní členové skupiny Kudlanek byli uvnitř balvanu. Ve skutečnosti to byla obrovská dutá hrouda rudy, zařízená jako kosmická minilod'. Samozřejmě s tou výjimkou, že neměla žádnou pohonnou jednotku. To zajišťoval jejich vlečňák. Proto všichni křičeli na Idu, která se snažila zevnitř balvanu dálkově ovládaný vlečňák řídit.

„To není moje vina,“ stěžovala si. „Ten zatracenej vlečňák nemá ani mozek mikrobu.“

„Netup to malý zvířectvo,“ řekl Alex. „Mozek mu dodáváš ty - jaj! Sakra, ženská.“

Ida se na ně zazubila. Tentokrát byl ten velký otřes záměrný.

„Možná bysme radši měli sklapnout,“ řekl Sten, „a nechat jí řídit.“

Ida se s klávesnicí mazlila. Konečně začal vlečňák reagovat plynuleji. Balvan vedle nich už byl v bezpečnější vzdálenosti. Pohonná jednotka dálkově ovládaného vlečňáku vzplála a oni se pomalu vznášeli za ním, k Vulkánu.

Sten vymyslel výborný způsob, jak vniknout na Vulkán. Jediné vlečné lodě beze jmen vysílala Firma do těžebních světů, kde byla veškerá manuální práce vykonávána roboty. Dutá hrouda poblíž nesla všechno jejich vybavení.

Ve finální fázi přiblížení se k Vulkánu zabušila Ida do počítače a rozvinula elektromagnetický závoj, který měl ošálit čmuchaly z Vulkánu. Nato si dala prst přes pus, čímž je vybízela ke zbytečné tichosti. Bezpečnostní kapsle je očuchala a potom jim povolila vstup.

Škubnutí, šeptavé klení a vlečňák je táhl k velkému, otevřenému letišti. Potom rána a byli dole.

„Krucí, Ido,“ zavrčel Jorgensen. „Měj trochu slitování.“

„Její hlavní problém je,“ poznamenal Doktor, „že jí má až příliš.“

A pak již se pohybovali po pásových dopravnících k hřmotnému zvuku obrovských, skřípajících zubů.

„Tady vystoupíme,“ řekl Sten. „A rychle.“

Odstřelili otvor a vyhrabali se ven. Asi sto metrů před nimi čekaly obrovské čelisti drtiče. Sten s Idou otevřeli i druhý balvan a začali z něj vytahovat výstroj. Jorgensen poplácal tlumok, který měl u sebe a Frick a Frack začali pískat, aby už se dostali ven.

Donesli výstroj až k okraji pohybujícího se pásu a pak sklouzli dolů za ní.

„Příště,“ řekla Ida, když skládali své věci na gravisaně, „řídíš ty.“

„Nemůžu,“ namítl Sten. „Myslim, žes mi zlomila ruku.“

Sehnul se pod jejím máchnutím pěstí a skočil do saní. Když nastoupili i ostatní, přepnul Sten ovládání saní na manuál a zamířil k úkrytu.

Všiml si ho, když byl ještě Delinq. Bylo to lepší než nějaká obyčejná skrýš. Byl to kompletní domov s přístupem k jídlu, pití a ne zcela veřejné dopravě.

„Císař je proti nám hadr,“ hvízdnu Jorgensen.

Dokonce i Doktor se Stenovu nálezu podívoval. Stáli v obrovském tanečním sále, kdysi linkové lodě pro osobní přepravu. Byla z raných let mezihvězdného dopravního ruchu, kdy cesty trvaly celé měsíce a osobní vesmírné lodě se holedbaly různými druhy zábavy, kterou poskytovaly svým dobře postaveným zákazníkům. Byly tam salónky, zábavní

místnosti a několik dalších tanečních sálů, s třpytivými lustry a nablýskanými podlahami, stejně jako ten, ve kterém stáli. V dokonalé atmosféře Vulkánu zůstalo všechno přesně tak, jak to Firma před staletími zanechala, kdy byla loď využívána jako ubytování pro Exeky, kteří dohlíželi na stavbu Vulkánu. Byla zakoupena od zbankrotované společnosti, přišroubována na místo a později, jak se Vulkán postupně rozrůstal, zapomenuta.

Stovky metrů nad nimi, téměř u stropu tanečního sálu kroužili Frick a Frack a pištěli radostí nad znovu nabitou svobodou.

„No, netopýrům se tu líbí," řekla Ida, „takže hádám, že je to v pořádku."

Nebyla už tak veselá, když jí Sten ukázal palubní počítač a hned ji zaměstnal. „Je přílišně primitivní. Patří to do muzea," řekla.

Sten už měl v sobě nahuštěno dostatečné množství diplomacie, aby věděl, kdy má mlčet. Ještě než odešel, Ida už se krčila nad pultem, který uváděla v život a začala jej připojovat k centrálnímu počítači Vulkánu.

„Podle mého," řekl Doktor, „je naším prvním cílem nábor."

Uvelebil své baculaté tělo do křesla a komíhal nohama. Byli v kapitánské kajutě a hltali exekovské jídlo, které Ida pomocí počítače vykouzlila.

„Chceš mi říct," durdil se Alex, „že ještě nesmím nic vyhazovat do povětří?"

„Vydrž, Alexi. Brzy se k tomu dostaneme," chlácholil ho Sten.

Otočil se k Doktorovi. „Když jen tak přijdeš k Migovi a kývneš na něj prstem, pomyslí si, že jsi zvěd Firmy a bude utíkat jako o život."

Jorgensen si říhl a hodil Frickovi a Frackovi pár peskahroznů. „Dejte mi nějaký údaje a já to nějak zkusím převorot."

Sten potřásl hlavou.

„Ne. Začneme s Delinqy."

„Podle toho, cos nám o nich říkal, nám budou chtít podříznout krk," řekla Ida.

„Co navrhuješ?" odvážil se Doktor.

Sten byl překvapený. Doktor vždycky jen konstatoval fakta. Nikdy se neptal. Potom si uvědomil, že i přes jejich porady, si Doktor stále ještě propracovával cestu spletitostmi Vulkánu.

„Zastřelit."

„Ne, ne. My je nechceme zastřelit."

„Chci říct - kurva! No nic. Pokračuj."

Pravděpodobně bude zapotřebí představit jim nějakého superčlověka. Někakého hrdinu, kterého by chtěli napodobit.

„Tomu nerozumím."

„To je jasný, že ne. Poslouchej a já ti to vysvětlím..."

Na uvedení Doktorova plánu v život nemuseli dlouho čekat. Ida se nabořila do systému velitelství sociostráží a napíchla se na něj i monitorem. Potom už jen dala palubnímu počítači příkaz, aby ji v určitém čase vzbudil.

Byli zazdění. Všechny východy byly uzavřeny a sociostrážci s posilami se přibližovali. Byl to velký gang Delinqů vyzbrojený brokovnicemi. Rozkazy svých vůdců poslouchali s téměř vojenskou disciplinovaností.

„Vy tři, za tyhle tři bedny. Ty a ty, tam."

Ozvalo se hlasité rupnutí. Sociostrážci právě vypáčili vnější dveře uzavírací komory. Vůdkyně se rozhlédla. Bylo to to nejlepší, co mohla v danou chvíli udělat. Za několik minut budou všichni mrtví. Sten se postavil za sloupec přepravek a čekal.

Další hlasité zapraskání a hlavní dveře se explozí rozletěly dovnitř, společně se sprchou kovových střepin. Ranění křičeli. Vůdkyně se vzpamatovala a vystřelila brokovicí po uniformovaných postavách ve dveřích. Za ní vypukla zuřivá palba a ostatní se začali

bránit. Zoufale. Strážci postupovali skryti za obrovským kovovým štítem.

Nad nimi se ozval výkřik.

„K zemi!”

Vůdkyně zahlédla, jak hubená postava muže vyskočila z potrubí na horu beden. Byl za postupujícími strážci. Zvedla svoji zbraň. Skoro už vystřelila. Znovu se ozval výkřik.

„Lehnout.”

Padla k zemi ve chvíli, kdy Sten pokropil sociostrážce svojí willypuškou. Mezi útočníky nastala masová hysterie a zmatek. Jen pár se jich pokusilo o protiútok. Sten se svojí willypuškou máchal jako s hadicí, kropil vše zprava doleva a zase zpět. V momentě bylo po všem a dvacet sociostrážců bylo mrtvých.

Sten skočil dolů a šel směrem k Delinqům. Zcela oslněni vylezli ze svých úkrytů. Zírali na Stena, jak se k nim blížil. Jeden hoch opatrně udělal krok vpřed.

„Kdo je váš vůdce?” zeptal se Sten.

„Já,” ozval se hlas za ním.

Otočil se k ženě, která vylezla zpod hromady beden a ztuhl.

Bet.

Padala. Padala. A padala. Volala na Stena. Všechny svaly napjaté až do bolesti. Dítě opět v pádu své noční můry.

Až pak najednou přišla ta měkkost. Jako dopadnutí na měkký polštář, ale stále padala. Polštář začínal tuhnout a ona dopadla... na dno? A byla vyhozena nahoru, kutálejíc se ve vzduchu. Pak zase znovu padala. Pomaleji.

Nakonec Bet zjistila, že je zavěšena ve vzduchu nad obrovským strojem. McLeanův gravivýtah, který dělníci používali k vyzvedávání těžkých předmětů skrze potrubí.

Opatrně sklouzla z polštáře a dopadla na zem. Hleděla nahoru do tmy. Nic. Křičela na Stena. Nad ní se ozývaly nějaké zvuky, potom dolů zamířil paprsek světla. Uskočila stranou před sociostrážcovým výstřelem. Vyskočila na nohy a sprintovala pryč.

Bet se na posteli pohodlně natáhla. Nosem se přitulila ke Stenovi.

„Nikdy jsem si nemyslela -”

Umlčel ji polibkem a přitáhl si ji blíž.

„K čemu myšlení? Jsme naživu.”

Ida nervózně přecházela před dveřmi Stenova pokoje a každou chvíli na ně pohlédla. Byla velmi rozhněvaná. „No to je prostě skvělý,” zavrčela na Alexe. „Zamrká na něj kukadlama a s vojákem od Kudlanek je konec. Je z něj jen milenec.”

„To nemáš v hnátach ani špetku romantiky, holka?”

Ida zasupěla, ale neobtěžovala se odpovídat.

„Všicky sme vo Bet věděli,” řekl Alex.

„Jistě,” vyštěkla. „Všichni známe duševní profily těch ostatních. Stejně jako vím, že tobě se stejská po domácí tlačence od tvý mámy. To ale neznamená, že tvoji starou drahou máti vezmeme do skupiny.”

„Mojí mutr si neber do huby. Měla takovou sílu v rukou, že by jednou ranou zastavila tank.”

„Ty víš, jak to myslím.”

„Jo, vim. A pleteš se. Přesně tak, jak se plete malá slabá ženština.”

„Jak to?”

„To netušíš, proč se ti to nesnažím vysvětlit. Nechám Stena, aby to udělal za mě.”

Ida znovu zasupěla, pak se usmála. „K čertu s tím. Pojďme si dát pivo.”

„Nemáme šanci,” naléhala Bet. „Vypadněme odsud. Pryč z Vulkánu. Tak jak jsme o tom vždycky snili.”

Sten zavrtěl hlavou.

„Nemůžu. A dokonce i kdyby mě ostatní pustili, neudělal bych to. Thoresen -“

„Thoresena pošli k čertu!“

„Přesně to s ním chci udělat.“

Bet mu chtěla vysvětlit, že když zabije Thoresena -dokonce i kdyby to šlo - jeho rodinu mu to nevrátí. Ale to bylo jasné. Povzdechla. „Můžu ti nějak pomoci?“

„Ten gang vedeš od té doby, co jsem odešel?“

Bet kývla.

„Podle toho, co jsem viděl, jsou dost dobrý.“

„Ne tak dobrý jako Oronův,“ řekla. „Ale teď určitě nejlepší. Jsme vyzbrojení a neustupujeme, jako to dělal Oron.“

„Respektují vás ostatní gangy Delinqů?“

„Ano.“

„Výborně. Chci abys uspořádala schůzku.“

„Schůzku? K čemu?“

„Poslouchej a já ti to povím.“

Delinqovští vojevůdci se navzájem ostražitě okukovali. Dokonce i přes Betino ujištění byli podezřívaví. Schůzka mohla znamenat léčku sociostráží, nebo převrat.

Asi patnáct jich sedělo kolem obrovského stolu, mumlali jeden přes druhého a snažili se nevypadat udiveně z velikého banketu v luxusní jídelně.

Místo schůzky byla nová restaurace, která se měla během dvou dnů otevírat. Nejnovější obslužní roboti bzučeli po místnosti a nabízeli Delinqům lahůdky vyhrazené pro Exeky. Našla ji Ida poté, co jí Sten řekl, že chce pro setkání vůdců gangů nějaké impresivní prostředí. Něco, co by jim ukázalo, jak mocná je skupina Kudlanek. Ida se nejdřív napojila do personálního počítače a dala příkaz, aby všichni budoucí pracovníci restaurace zůstali ve svých současných zaměstnáních. Klapnutí několika kláves vyrobilo závažné zpoždění stavby restaurace z důvodů čekání na materiál. Sten ještě pro jistotu nařídil několika pracovním robotům, aby u hlavního vchodu instalovali nápis: Nebezpečí. Nevstupovat. VAKUOVÉ PODMÍNKY ŽIVOTU NEBEZPEČNÉ.

Bet seděla v čele stolu. Sten vedle ní.

Zvedla ruku, aby si vyžádala pozornost, a dostala ji. „Podívejte se na nás na všechny,“ řekla. „Podívejte se do tváří kolem tohoto stolu.“

Zvědavě tak učinili.

„Tohle je poprvé, kdy se vůdcové všech gangů ocitli v jedné místnosti. A co je ještě lepší, nikdo nikomu zatím nepodřízl krk.“

Pravda, pomysleli si někteří z nich. Ale možná ne na dlouho.

„Zamyslete se nad tím, co to znamená. Všichni dohromady představujeme společnou sílu nějakých tří až čtyř stovek Delinqů.“

Zašumělo to.

„A co by nám to přineslo?“ zeptal se šéf jednoho gangu jménem Patris.

„Za normálních okolností nic,“ řekla Bet. „Kdybysme se sociostrážcům postavili všichni, znamenalo by to jen o trochu větší krveprolití. Za normálních okolností.“

„A kdo mluví o tom, že se jim postavíme?“ zeptal se šéf gangu jménem Flynn.

Bet ukázala na Stena. „On.“

Mumlání přešlo v hlasité reptání.

„Tohle je Sten. Slyšeli jste už o něm. Patřil k Oronovi.“

Ještě hlasitější hovor.

„Sten byl v mimosvětě. Pryč z Vulkánu. A teď se vrátil, aby nám pomohl.“

Ohromené ticho. Převážně však z té obrovské lži.

„Slyšeli jste všichni, co se stalo mému gangu?“ zeptala se Bet.

Všichni dokola kývli.

„A slyšeli jste o tom, co se stalo těm volům od stráže, kteří nás málem dostali?“

Další kývání. Matné tušení, na co narážela.

„Sten je zabil," řekla Bet. „Všechny. Kdyby nebyl tím, za koho se prohlašuje, jak by se to mohlo stát? Jak bych tu teď mohla stát a mluvit s váma?"

„Má pravdu," poznamenal Patris. „Moje nejrychlejší spojka je viděla, když odklízeli ty podělaný těla."

Flynn potáhl. „Takže on je hrdina. Výborně. No a co chce od nás?"

Sten vstal. Náhlé ticho.

„Je to velice prosté," řekl. „Hodláme převzít vládu nad Vulkánem."

Úsilí převratu na Vulkánu začalo sérií událostí, které Doktor nazýval jako „šedé akce".

„Chceme zvýšit nespokojenost mezi Migy," řekl. „Pak jim vštípit zranitelnost Firmy."

Doktor považoval navrhované šedé akce za svoji nejlepší dosavadní práci. Jorgensen si myslel, že to byli jen obyčejné špinavé triky a to, jak je nazval Alex, se nedalo opakovat, dokonce ani v jeho venkovském dialektu. Jenom Ida byla potěšena. Viděla nekonečné možnosti, jak se obohatit.

„To bude muset počkat," varoval ji Sten.

„A proč? Tenhle počítač mi zazpívá, jakoukoliv písničku si budu přát."

„Takže jsi našla Projekt Bravo?"

Ida vzdychla. „No, skoro každou písničku."

Doktor na ni upřeně hleděl.

„Začnu s rozhlasovým vysíláním," zabručela nevrle.

Dokonce i Doktor byl udiven triky, které prováděla. Zabralo to celý salónek na palubě starého osobáku. V podstatě to byl jen obyčejný rozhlasový vysílač, posílený energetickými okruhy, které stačily na to, aby Vulkán zesílili i mimo orbitu. Napojila jej k minipočítači Kudlanek a nastavila tak, aby monitoroval zábavní i zpravodajské vysílání Firmy pro Migy.

„Zapni tenhle knoflík," řekla, „a jsme na jejich pásmu. Cokoliv řekneme, bude znít, jako by to vycházelo z jejich stanice."

„To jako třeba, jak to Thoresen dělá s Xypacama?" zeptal se Sten.

„Něco trochu usedlejšího," vpadl do toho Doktor. „Musí to mít *formu* Firmou schváleného hlášení."

Ve Stenově tváři se zračila nechápavost. Znechuceně mávl. „To nic," uklidňoval ho Doktor. „Já dám dohromady, co jim řekneme. Ty se starej spíš o zakončení."

* * *

Sten s Bet kráčeli podél továrny. Nenápadně prošli kolem dvou Migů, kteří měli právě po směně a šli spolu na jedno narkopivo. Z továrny vyšlo několik dělníků a vstupovali na pohyblivý chodník vedle nich.

Sten šťouchnul loktem do Bet.

„No, mrkni na to," pronesl nahlas. „To je ložisková továrna dvacet tři, že jo?"

„Jo," odpověděla Bet. „Určitě. Už jsem o tom slyšela."

Sten potřásl hlavou.

„Ubohý volové. Já bych tady určitě dělat nechtěl. No, co. Doufám, že na to Firma dělá lék."

Zavalitý Mig na ně zíral. „Lék? Lék na co?"

Sten a Bet se k němu nenuceně otočili. „Ach, vy tam pracujete?"

Mig kývl.

„Promiňte," omlouvala se Bet. „No to je jedno."

Tlustý Mig a jeho kámoši se sunuli k nim.

„Co je jedno?"

Sten a Bet vypadali trochu nervózně. „Povídám," řekl Sten, „abyste k nám nechodili tak

blízko, prosím vás. Nemyslím to ve zlém."

„Co je to s váma? Jak to myslíte, ne tak blízko? Máme snad svrab nebo co?"

Bet zatahala Stena za rukáv. „Pod, vypadneme odsud. Nechceme mít přeci žádný voplejtačky."

Sten si to namířil pryč, ale najednou se zastavil. „Někdo jim to říct musí," pohlédl na Bet. Otočil se ke zmateným Migům. „Děláme ve Zdravotnickém centru pro Migy."

„No a?"

„Máme tam odsud hrozně podivné případy." Ukázal na továrnu, kterou muži právě opustili.

„Jaké případy?"

„Nevíme to jistě," řekla smutně Bet. „Má to něco do činění s mazadly, která používáte."

Migové ztuhli. „Co by s nima mělo bejt?" zeptal se zavalitý Mig.

„To nevíme. Vypadá to jako nějaký vir. Napadá jenom muže."

„A co to s nimi dělá?"

Sten pokrčil rameny. „Řekněme to třeba tak, že si v poslední době neužívají příliš sexu."

„A pravděpodobně už nikdy nebudou," přizvukovala Bet.

Migové se na sebe podívali.

Sten chytil Bet za loket a táhl ji pryč.

„Hodně štěstí, hoši," křičel na ně přes rameno.

Migové ani nezaregistrovali, že přeskočili hrazení a skočili na jiný pohyblivý chodník. Byli příliš zabráněni do své vizáže impotentů.

Ida rozhodně předla do mikrofону. Doktor seděl vedle ní a kontroloval své poznámky, aby si byl jist, že kladla správný důraz na správná slova, správně nedůvěryhodným hlasem.

„Předtím, než začneme s dalšími dotazy, milí pracovníci, máme tu oznámení ze Zdravotnického centra. Jeho zaměstnanci jsou velmi znepokojeni fámami, které se v poslední době roznesly.

„Je to opravdu velmi hloupá fáma. Oznámení se týká virové kontaminace mazadel v Ložiskové továrně dvacet tři.

„Á, pardon, omluvte mě - nekontaminace mazadel v... No nic. Podle sdělení Zdravotnického centra, se tato zpráva vůbec nezakládá na pravdě a není naprosto žádný důvod k panice.

„Je zcela nepravdivé, že by virus mezi muži zapříčiňoval impotenci - Oprava. Nejedná se o žádnou kontaminaci, ale i kdyby ano, potenci mužů by to nijak neovlivnilo.

„Eh... to je myslím všechno. Nyní naše další píseň -

Ida přepnula vypínač a ozvalo se skutečné vysílání, právě když začínala písnička. Celá rozzářená se otočila k Doktorovi.

„Jak mi to šlo?"

„Když si představím všechna ta trpící libida ubohých Migů, jsem spokojen."

Následující směnu přišlo do práce v továrně na ložiska jen osm Migů. Během patnácti minut se i těch zbývajících osm dozvědělo o popření zprávy ve vysílání a byli na cestě pryč.

Patris převlečený za sociostrážce se ležérně opíral o zeď. Sledoval, jak se Migové v rekreačním areálu baví. Další Delinq - žena převlečená za potěšitelku - se s ním vybavovala. Předstírali, že spolu domlouvají obchod.

Zaujal je vysoký, hubený Mig. Stál u hracího automatu. Strkal do něj kartu a čekal, až kolečka a světýlka zablikají. Nadával, protože neustále prohrával. Opět zasunul kartu k dalšímu pokusu.

„Už tam stojí hodinu," pošeptal Patris dívce.

Ta se na Miga podívala.

„Pravděpodobně si právě ke své smlouvě přidal půl roku.“

Otočila se, přesunula se k ventilátoru a narazila do něj.

„Je tu náš terč,“ pošeptala Delinqovi uvnitř. Zarachotilo to a byl pryč.

O několik hodin později stál Mig stále ještě u stroje. Uvnitř zdi za hracím automatem seděl Delinq a pomocí Idina ďábelského přístroje s ním manipuloval tak, aby Miga udržoval v dostatečném zájmu. Občas ho nechal vyhrát, ale celkově byl muž hodně v mínusu.

„Kurva,“ zakřičel konečně.

Otočil se a šel od automatu pryč. Patris si setřel neviditelnou smet' ze své uniformy a přešel k hracímu automatu. Počkal si, až se na něj bude Mig dívat. Zasunul kartu. Sirény... zvonky... a světla začaly okamžitě šílet.

Mig, který prohrál, ztuhl.

„Kurva,“ řekl Migovi, který stál vedle něj. „Viděls, co ten dobytek právě udělal?“

„Jo. Vyhrál jmění.“

„Ale já na tom hrál půl dne. Nedalo mi to ani podělanej kredit. Pak k tomu přijde on a ...“

K místu, odkud přicházel vítězný zvuk, se shromáždili ostatní Migové a vrhali na Patrise nevraživé pohledy. Patris začal dělat, že si toho konečně všiml. Došel k davu máchaje omračovadlem.

„Klidte se,“ rozkázal. „Přestaňte tu vejrat a zmizte.“

Rozzuřený dav zaváhal. „To je prašivěj podvod,“ zakřičel někdo zezadu. Ten někdo byla „potěšitelka“ Delinq.

„Měli jste ho vidět,“ řekl Mig, který prohrál. „Ukradl to, co jsem měl vyhrát já.“

Ozvalo se další vzteklé bručení. Patris zmáčkl poplašné tlačítko a v momentě mu na pomoc běžel oddíl sociostrážců. Počkal si, až obklíčili dav, a zmizel z dohledu.

„Milí pracovníci,“ řekla Ida. „Musíme být všichni vděční za naše krásná rekreační centra, která nám Firma poskytuje. A nutno dodat, že ji to nestojí málo.“

„Například výherní automaty, které nám všem poskytují čistou a nenucenou zábavu. Statistika Firmy vykazuje, že automaty vyplácejí více kreditů, než inkasují.“

„Vždy se však najdou nějací jedinci, co prohrávají, a ti teď šíří hroznou fámu. Tak hroznou, že se téměř stydím ji opakovat. Nicméně: není pravda, že jsou přístroje nastaveny tak, aby nechávaly vyhrávat pouze vysoké úředníky Firmy. Takové tvrzení v žádném případě není pravdivé. Někteří lháři dokonce naznačili, že přístroje vyplácí výhry pouze sociostrážcům. Představte si! Právě *těmto* mužům, které Firma za nemalé částky najímá, aby...“

Jorgensen přišel s mistrovským nápadem. „Je to lehká věc,“ řekl. „Chlapa musíte kopnout tam, kde ho to nejvíc bolí.“

„A to,“ zafuněl Doktor trochu ublíženě.

„To je třeba pivo.“

Následující směnu se o pauze do rekreačních kopulí nahrnula hejna Migů. Nabídli své karty a usadili se na jedno pěkně vychlazené. Nic. Ani kapka. Automat kartu jenom spolknul, odebral si kredity a pak na Miga zaskřehotal, aby odešel.

„Nic takovýho,“ řekl jeden tlustý Mig a vrazil svoji kartu znovu do stroje. Zase nic. Udeřil svou masitou pěstí do automatu. „Davaj!“

„Jsem majetkem Firmy,“ poinformoval ho přístroj. „Za mé poničení se platí vysoká pokuta.“

Mig do přístroje na místo odpovědi kopnul. V pěti ústředích sociostrážce se spustily alarmy. Vyrážili na pomoc. Našli jen prázdné kopule. Prázdné, až na pochroumané schránky pivních automatů. Jejich obsah byl vybraný a stroje na zemi jen sténaly.

Doktor potřásl hlavou.

Ne. To je moc okaté. Není to dost šedé. Zapomeň na pivo, Ido a namísto toho mluv o potravinové situaci.

Ida zapnula mikrofon.

„Milí pracovníci, Firma je ráda, že vám může oznámit svůj nový zdravotní program. Zjistilo se, že začínáme mít příliš nadváhu.

Proto budou od příští směny všechny dávky jídla zredukované o třicet procent.

Těchto třicet - pardon, máme tu chybu. Program nebude zahájen dříve než... než - Co? Chybné oznámení? Ó, vypněte to! Program se neuskuteční!

Milí pracovníci, není pravda, že budou dávky jídla sníženy o třicet procent již příští...”

Sten obešel opilého Miga a vylil přitom trochu piva, pak se protlačil davem k Bet. Položil jejich piva a posadil se na sedačku vedle ní.

„Říkám ti, že s tímhle už zašli příliš daleko,” říkal jeden Mig druhému. „Kurevsky daleko.”

Sten mrknul na Bet, a ta se na něj usmála.

„Podvádí nás. Pohrávají si s naším sexuálním životem, snaží se nás obrát o pivo. Teď nám všem chtějí o rok prodloužit pracovní smlouvy.”

„Kdes to slyšel?”

„Právě teď. Vod tý ženský v rádiu.”

„Ale ta říkala, že je to jen fáma.”

„Jo. Jasně že je. Ale jestliže je to jenom fáma, proč se tak urputně snaží to popřít?”

„To má pravdu,” vložil se do toho Sten.

Mig se otočil ke Stenovi. Chvilí na něj civěl, pak se zazubil a plácnul ho po rameni.

„Jasně, že mam. Přesně tak to Firma vždycky dělá. Podstrčí ti fámou, vidí reakci a pak to na tebe hodí navostro.”

„Pamatuješ,” ptala se Bet, „jak se minulej rok roznesla ta fáma, že přijdeme o tři dny placené dovolené? Co se stalo?”

„Přišli jsme o ně,” řekl Mig zdrceně.

Všichni jeho přátelé usrkávali pivo. Tiše. Zuřili.

„A co s tím?” zeptal se někdo. „Nemůžeme přeci dělat nic než si stěžovat?”

Souhlasné pokyvování.

„Povím vám,” ozval se první Mig, „že bych s tím strašně rád něco udělal, kdybych moh. Sakra. Rodinu nemám, já bych do toho šel.”

Ostatní Migové se rozhlíželi kolem. Konverzace začínala být nebezpečná. Jeden po druhém se odporoučeli. Zůstal tam jen Sten, Bet a jejich přítel Mig.

„Myslíš vážně, co jsi právě řekl?” zeptal se Sten.

„Co jako?”

„O tom zúčtování s Firmou.”

Mig si ho podezřívavě prohlížel. „Jsi zvěd?”

Přesto vstával.

„No a co, i kdybys byl. Mě už to nebaví. Nic mě tak neuspokojí, jako ti zlomit -”

Bet ho uchopila za paži. Jemně ho stáhla dolů a koupila mu pivo.

„Jestli to myslíš vážně,” řekl Sten, „znám lidi, se kterými by ses měl setkat.”

„A k čemu? Remcat jako se všema ostatníma?” Mávl směrem k ostatním Migům v hospodě.

„My chceme dělat víc než jen remcat,” řekl Sten.

Mig si je prohlížel. Pak se zeširoka usmál. Jeho ruka se natáhla přes stůl. „Pak jsem váš člověk.”

Sten mu potřásl rukou.

„Jak ti říkají?”

„Můj podeřlanej šéf mi dává spoustu jmen, ale jmenuju se Webb.”

Vstali a odešli z hospody.

„Myslím, že jsem konečně pochopila, jak to celé funguje," oznámila Bet Idě a Doktorovi.

„Šedé akce?" zeptala se Ida.

Bet kývla.

„Ubozí lidé," hořekoval Doktor, „mučí své malé mozečky nad samozřejmostmi."

Bet se na něj podívala, aby minula úponky někde u jeho krku. Otočila se a šla ke dveřím.

„Počkej," zarazila ji Ida.

Bet se zastavila.

„Doku," řekla mírně Ida. „ty jsi vševědoucí bytost, ale občas ti unikne, co stojí před tvou baculatou tvářičkou."

„Jako například?"

„Jako třeba to, že bysme chtěli zjistit, co měla Bet na mysli."

Doktor se nad tím zamyslel. Jeho úponky se chvěly. Pak na Bet vyzářil své nejvřelejší city. „Moje chyba," řekl. „Přičítej je mým genetickým tendencím kousat a trhat."

Vyměněná Bet se vrátila a usadila se do křesla. „To, co jsem měla na mysli, by byla ta nejlepší šedá akce. Pro Migy."

„A to?"

„A to ta stará pověst, která se šíří po Vulkánu už od prvního Miga."

„Pověst," zaradoval se Doktor. „Mám rád pověsti. Dá se na nich stavět."

Bet se zhluboka nadýchla.

„V tom příběhu se říká, že přijde povstání Migů. Úspěšné povstání, vedené člověkem z mimosvěta, který kdysi sám býval Migem."

Doktor se pořád cítil trochu pomalý - jeho omluva ho vyřadila.

Idě to však došlo hned. „To myslíš jako Stena?"

„Ano. Stena."

„Aá," pochopil konečně Doktor. „Mýtický spasitel. Sten ukáže spásnou cestu."

„Tak nějak," souhlasila Bet.

„Skvělá fáma," zhodnotila Ida. „Rozšíříme zprávu, že spasitel je tady." Podívala se na Doktora. „Už jsme dosáhli tohoto bodu?"

„Ano," přitakal Doktor. „Jsme v příhodné střední fázi."

Bet zaváhala. „Je tu malý problém."

„A to?" Doktor se nemohl dočkat, až se dá do práce.

„Co na to řekne Sten?"

Ida pokrčila rameny. „Co na tom záleží? Přála bych si, abych to byla já. Za splnění úkolu je velká finanční odměna."

Zvěst se šířila jako virová kolonie po kameninovém talíři. Migové po celém Vulkánu byli napjatí, rozzlobení a čekali, co se stane. Přesto však věděli, že se nestane vůbec nic. Bez podněcování by se odpor rozmělnil do každodenní odevzdané netečnosti.

„Vidíte?" říkal starý Mig svým vnoučatům. „Je to tak, jak jsem vždycky vašemu tatínkovi vyprávěl. Cesta z Vulkánu možná je a do hajzlu s Firmou."

Jeho syn a snacha jeho vulgaritu ignorovali a kývali na své děti. Děd měl pravdu.

„Já jsem vždycky tvrdil, že to bude právě Mig, kterej naše smlouvy strčí Firmě do -"

„Tatí," napomenula ho jeho snacha.

„Vyprávěj nám o něm, dědo," žadonilo jedno z dětí. „Vyprávěj nám o tom Migovi."

„No, nejdřív ze všeho byl jako my. Pracující vůl. Pak se dostal do mimosvěta. Nikdy na nás ale nezapomněl a..."

„Netušil sem, že sloužím se spasitelem," dobíral si Stena Alex. Obřadně se před ním uklonil a podal mu džbáněk.

„Dej pokoj," zavrčel Sten. Bet se uchichtla.

„Joj, Bet. Je krásný, žes tuhle díru v mytologii osvětlila. Sloužil sem tu v temnotě a nehleděl si svatý Trojice, která mě má ochraňovat."

„Trojice?" zeptala se Bet.

„Jo." Alex se sklonil a zvedl mrskajícího se Stena za boky. Držel ho nad hlavou... pak ho ukázal na obě strany a zase ho pustil do křesla. „*In nomine* Bobby Burns, John Knox a muj velkej šéf."

Poprvé se Stenovi tato Imperiální nechutnost nezdála dost hnusná na to, aby se k dané příležitosti hodila.

KAPITOLA TŘICÁTÁ TŘETÍ

„PROMIŇTE MI TU TROUFALOST, pane," řekl Poradce, „ale nemáte představu, co se venku děje. Lži. Pomluvy. Každý Mig je připraven vám zakroutit krkem."

„Nesmysl," řekl baron. „To je pro Migy normální období."

Poradce seděl v Thoresenově zahradě a čekal, až sekera dopadne. Tohle však nečekal. Byl tady, v ruce pití a klábosil s baronem. Něco takového se obvykle nestávalo, když si Thoresen předvolal svého zaměstnance. Zvláště pak, když teď o Poradci kolovaly různé zvěsti.

„Zavola jsem vás," řekl Thoresen, „kvůli vaší dobře známé otevřenosti."

Poradce zazářil.

„A to v záležitosti jedné, no, řekněme údajné indiskrétnosti z vaší strany."

Poradcova tvář sklesla. Takže to nakonec všechno byla léčka.

„Jsou tu jistá obvinění," řekl Thoresen, „že saháte jaksi příliš hluboko do kreditů Migů."

„Nikdy jsem -" spustil Poradce.

Thoresen zvedl ruku, aby ho umlčel.

„S tím se počítá," řekl Thoresen. „Vždycky se to tak dělalo. Poradci si svým úsilím vydělávali trochu navíc, bez toho, aby měla Firma nějaké další výlohy, a běžné pracovní smlouvy se přece prodlužují bez nákladného účtování."

Poradce se trochu uklidnil. Baronův popis byl přesný. Neformální systém fungoval po staletí.

„Můj problém jsou ty fámy," řekl Poradce. „Přisahám vám na svůj život, že jsem nikdy nevzal obnos, z kterého jsem viněn."

Thoresen jej svým pokynem opět umlčel. „Samozřejmě, že jste to nevzal. Jste jedním z mých nejvěrnějších - no, přinejmenším nejdiskrétnějších - zaměstnanců."

„Tak proč - ?"

„Proč jsem si vás zavola?"

„Ano, pane."

Thoresen vstal a začal přecházet sem a tam. „Vlastně teď svolávám všechny své klíčové úředníky. Migové znova hudrují a reptají. Stalo se to již za časů mého děda i mého otce. Z toho strach nemám. Čeho se obávám jsou nepřiměřené reakce mých vlastních lidí."

Poradce si vzpomněl na hrůzné výjevy, které se mu v poslední době naskýtaly. Bylo to víc než jen reptání. Chtěl něco říci, ale pak si to rozmyslel.

„Jak jsem již řekl," pokračoval Thoresen, „je to jen cyklus. Normální cyklus. Ale musí se s ním nakládat opatrně."

„Ano, pane," přitakal Poradce.

„První věc, kterou si musíte zapamatovat, je neprovokovat Migy. Nechte je trochu rozehřát. Ignorujte, co říkají a identifikujte vůdce. S *těmi* si poradíme, až se všechno zase uklidní." Podíval se na poradce. „Rozumíte mi?"

„Ano, pane."

„Výborně. Hodlám přiložit k dílu i svoji vlastní ruku."

„Ano, pane."

„Chci, aby mi byly všechny - i jakkoliv malicherné - incidenty neprodleně oznámeny."

„Ano, pane."

„Žádná akce - bez rozdílu velikosti - nesmí být podniknuta bez mého souhlasu."

„Ano, pane."

„Pak je všechno vyřízeno. Existuje snad ještě něco, o čem bych měl vědět?"

Poradce zaváhal, ale pak řekl. „Ó, ano. Ta oznámení v rádiu pro Migy. Není to trochu

drsné?"

„Výborná ukázka toho, o čem jsem mluvil. Přehnané reakce. Zodpovědní lidé popírají, že by tyto informace vysílali, ale fakta jsou fakta.“

„Jestli se mohu zeptat - co jste s tím udělal?“

Thoresen se usmál. „Propustil jsem je a nařídil, aby se mnou bylo konzultováno každé hlášení.“

Nastalo nepříjemné ticho, dokud si Poradce neuvědomil, že byl propuštěn. Vstal, skoro se ukláněl.

„Děkuji vám za váš čas, pane.“

„Od toho tu jsem,“ uklidňoval ho baron. „Abych naslouchal svým lidem.“

Sledoval Poradce, jak odchází. Změřil si ho. Nepraktický člověk, pomyslel si, ale cenný. Kdyby se to mělo nějak zhoršit, mohl ho vždycky předhodit Migům. Ne. Ne nezbytně. Ne teď. Události se jen vymkly svým rozměrům.

KAPITOLA TŘICÁTÁ ČTVRTÁ

NA ČLOVĚKA, který právě odhalil menší převrat, vypadala Ida dost zachmuřeně. Našla Projekt Bravo. Dokonce i se Stenovou pomocí to byl velký problém. Bylo to samozřejmě poblíž Střediska, nebo spíš co bývalo Středisko. Celý areál byl změtí chodeb, továren, domů. A především speciálně zkonstruovaných počítačových fint, vymyšlených géniem, kterého Ida začínala obdivovat.

„Došla jsem k tomu tak," řekla skupině shromážděné kolem jejího pultu, „že jsem jako hlavní předpoklad určila, že je Projekt Bravo izolován od zbytku Vulkánu."

„Přirozeně," řekl Sten.

Ida na něj zírala. „To znamená, že všichni, co tam kdy pracovali, musí být pod ultraprísnou ochranou. Jsou to ale výjimeční lidé. Ne vězni. Tak jsem vydedukovala, že musí být udržovaný ve spokojenosti. Nejlepší jídlo. Pití. Sex. Všechno."

„V čem je tedy problém?" zeptal se Sten.

Ida stiskla několik kláves. Na monitoru vykvetl trojrozměrný model laboratoře Projektu Bravo. Všichni si jej v tichosti prohlíželi.

„Projekce," řekl Jorgensen. „Při přímém útoku nepřijatelné ztráty. Splnění úkolu konvenční taktikou je nejisté."

Doktor si to prohlédl. Souhlasně zamával úponky. Ostatní vyčkávali jeho závěry.

„Za současných okolností," řekl, „má Jorgensen pravdu. Ale co když to posuneme o stádium nahoru?"

Jorgensenovi to proběhlo hlavou. „Černé operace... Vstupní tok zvýšen... Terč Bravo... Ano... možnosti... příliš četné pro výpočet."

Diskutovali o tom.

„Já bych byl pro to, abysme se přesunuli do další úrovně," řekl Sten.

„Co mám na to kurva říct?" zašeptal Sten.

Doktor se pokoušel, aby se naučil dělat úšklebky. Jeho výraz ještě nebyl docela přesný. „Obyčejný inspirační popud. Na vás lidi je snadné udělat dojem."

„Když je to tak jednoduchý, proč si nevylezeš na ty bedny?"

„To je prosté," odvětil Doktor uhlašeně. „Sami mi pořád říkáte: kdo by věřil plyšovému medvědovi?"

Sten se podíval po ostatních členech skupiny.

„Neříkej jim nic než holou pravdu, hochu," vybídl ho Alex. „Nejsou to Škoťáci, takže jí nemůžou znát."

Bet se na něj jen usmála. Sten se zhluboka nadýchl a vylezl na hromadu naskládaných beden.

Jednačtyřicet Migů shromážděných ve skladišti na něj jen zíralo. Za nimi zvědavě koukali na Stena i jejich delinqovští vůdci.

„Nevím, co si o vás pomyslí Firma," řekl Sten, „ale mě děsíte k smrti!"

Rozhostila se vlna mírného pobavení.

„Můj táta mi říkával, že nejdůležitější nástroj, který máte, je to čtyřkilový kladivo, co vám sedí na krku. Používali jste ho na své mistry. Prý jste je s ním občas praštili mezi oči, když jste chtěli upoutat jejich pozornost."

„Právě teď se dívám na čtyřicet sedm takových čtyřkilových kladiv. Vy i vaše kolonky svoji pozornost dostanete. Už příští směnu."

Z řad vedoucích dělnických kolonií pod ním se ozval šum.

„Všichni máte práci a vy i vaši druzi jste v ní dostatečně zběhlí. Nechci tu stát a radit řemeslnickému mistrovi, jak má držet své nářadí."

Ale jedno si pamatujte. Je nás jen pár. Jsme jako učni jen s polovičkou nářadí. Když své nářadí začneme rozbíjet příliš brzy, nepodaří se nám naši práci dodělat."

Muži kývali. Sten mluvil jejich jazykem. Doktorovy úponky se chvěly. Správný postup, analyzoval to, i když všem těm průměrným nerozuměl.

Sten počkal, až mluvení utichlo. Pak zvedl svoji paži jakoby v polovičním zasalutování.
„Osvobodte Vulkán."

Mávl na Delinqy, aby vyvedli vedoucí kolonií Migů zpátky, skrz potrubí ventilace, do jejich vlastních čtvrtí a seskočil z beden.

„Tak, Alexi?"

„Nu, Burns* to asi nebyl... ale bude to stačit. Jo, to bude stačit."

** Robert Burns překl.) - slavný skotský básník a plamenný recitátor (pozn.)*

* * *

Mig si skepticky prohlížel zbraň. Nevzbuzovala v něm důvěru. Soustava měděných vodovodních trubek o průměru 20 mm, sletovaných k sobě. Odšrouboval víčko pažby a vzal si dvě sodíkové thiosíranové tablety, které mu vypadly do dlaně. Zasunul zbraň zpátky do své kombinézy a pokračoval dál chodbou.

Dýchej... dýchej... dýchej... normálně... jdeš mistrovi oznámit drobný zádrhel. Není proč spěchat.

Dotknul se bzučáku u šéfových dveří. Ozvaly se kroky a vtom na něj zíral obrýlený mistr.

Vypadal udiveně. Zeptal se na něco, co Mig přes hučení ve svých uších nemohl slyšet, jak zvedal zbraň a dotknul se tlačítka spouště. Wolframovými dráty proběhl elektrický proud; dráty se rozžhavily a odpálily amonno-nitridovou směs.

Ta roztrhla uzavřenou nádobku s kyanovodíkem a vychrlila plyn do mužova hrdla. Zachroptěl a potácel se zpátky dovnitř.

Mig postupoval podle předpisu. Hodil plynovou pistoli na hrud' mrtvého Techa a šel pryč. Z kombinézy vyndal amyl-nitridovou kapsli, rozšlápl ji - čímž doplnil protidávku kyanovodíku - strhl si rukavice a zmizel na pohyblivém chodníku.

Ida líně otočila rukou a víčko robota se otevřelo. Zírala na tu řádkovanou poušť v servru.

„Nějak tloustneš," popíchl ji Jorgensen.

„Omyl. Netloustnu. Já jsem tlustá a hodlám tloustnout dál."

Jednou rukou si do úst začala cpát nějakou megakalorickou směs a druhou mačkala klávesy počítače.

„Smazala jsi je?" zeptal se Sten.

„Před mnoha a mnoha hodinama."

„Tak co to teď sakra děláš?"

„Jen tak namátkově jsem to projížděla a našla jsem fond aktiv Firmy. Když se mi teď podaří navázat spojení, budu moc převést, co budu chtít na nějaký mimosvětový účet."

„Jako svobodný obchodník?"

„To by - ať." Její ruka bleskově přeběhla klávesnici a odpojila pult od okruhu. „Ty podezíravý hajzlové tam měli schované bezpečnostní klíč."

Sten chtěl něco říci, pak se odvrátil. Bet je zmateně pozorovala.

„Co to dělá?" zeptala se.

„Zakládá si osobní důchodovej fond," řekl Sten.

„To mi došlo," řekla Bet znechuceně. „Já myslela to vymazání."

„Zjistili jsme, že bezpečnost Firmy a stráž si vedly záznamy o všech problémových osobách. O Migách, kteří ještě nedosáhli vypálení mozku, nebo rozmělnění. Ida záznamy našla a smazala je."

„Udělal jsem ještě něco mnohem lepšího," pochlubila se Ida a utřela si ruku do ručníku v robotově natažené ruce. „Dala jsem tam také ZAPOMÍNACÍ kód, takže jakýkoliv další vklad bude automaticky vymazán."

Bet vypadala udiveně. Ida se otočila zpátky ke klávesnici.

„Tak a teď se znovu mrkneme na ta aktiva."

* * *

„Tady je svobodný Vulkán," šeptal hlas milionem reproduktorů.

Zoufalí bezpečnostní Techové se snažili nasadit na zdroj signálu stopaře. Protože byl ale počáteční signál přenášen přes kabel do stovky různých vysílacích míst a několikrát za vteřinu se nahodile měnil, bylo jejich úsilí marné.

„Už to začalo. My, lidé Vulkánu, jsme se začali bránit. Sedm představitelů Firmy bylo tuto směnu odstraněno za zločiny proti dělníkům, které po mnoho let odírali.

„Toto je pouze začátek.

Budeme pokračovat."

Sten se sesunul do křesla a vyťukal si narkopivo. Hodil ho do sebe a natůkal si další.

„Nějaké ztráty?"

„Jenom jeden. Z osmnácté kolonky. Spojka byla po cestě zastavena hlídkou stráže. Ten, co jí měl krýt, zpanikařil a začal pálit. Všichni tři jsou mrtví."

„Budeme potřebovat jméno toho muže," řekl Doktor. „Mučedníci jsou mazivem revoluce."

Sten strčil nos do piva. Ještě neměl tu správnou náladu.

„Právě teď se tam odehrává malá rošťárna," řekl Doktor pochvalně.

Sten, který ležel vedle pandy ve vzduchové ventilaci, vysoko nad Návštěvnickým centrem, zaostřil dalekohled. Konečně našel Delinqa v migovské kombinéze, jak si razí cestu davy mimosvětlanů.

„Doufám, že jste ho nechali vykoupat," pokračoval Doktor. „Musí vypadat jako malé, andělské dítě, které by si každý člověk přál mít za vlastní."

Sten svůj dalekohled stočil ke čtyřem Migům v uniformách sociostráží, kteří pokřikovali na Delinqa.

„Zpomal hochu," zamumlal Sten. „Ztrácíš se jim."

Jako kdyby ho poslouchal, chlapec několikrát bezcílně zakličkoval a za pár vteřin ho sociostrážci měli. Obušky se jen napřahovaly a dopadaly.

„Ano," řekl Doktor spokojeně. „I odsud slyším toho malého syčáka řvát. Co se děje?"

„Hmm... tady jsou."

Astronauti vyběhli z baru, u kterého se Delinq nechal chytit.

„Jsou spravedlivě pobouření?"

Sten přešel dalekohledem po tvářích astronautů.

„J-jo."

Mimosvětlané se shlukli kolem zápasící skupinky. Jeden z nich na gorily něco zakřičel.

„No tak," zamumlal Sten. „Rozhejbejte je."

Delinq byl lepší herec než čtyři dospělí. Sunul se k zemi, ale chytil se jednoho z mužů a kousnul ho do nohy. Falešný sociostrážce zařval a máchl po něm šokovým obuškem.

Tím se to dovršilo. Z astronautů se rázem stal běsnící dav. Popadali láhve a rozbíjeli

okna. Čtyři „strážci“ popadli hochy a utíkali k východu.

Sten zmáčkl klávesu minipočítače vedle sebe a protivýtržnostní poplašné zařízení se rozječelo.

„Řekni mi, co se děje,“ řekl netrpělivě Doktor.

„Naši lidé kopuli opustili. Všechno klape, už přichází pořádkový oddíl v útočném tvaru.“

„Co dělají ty astrovolové?“

„Útočí.“

„Výborně. Teď musíme počkat, až se dva tři strážci složí k zemi. Někdo zpanikaří, zapne svůj obušek na plný výkon a...“ Doktor se blaženě usmíval.

„To jistě. Už sejmul prvního strážníka. Joj!“

„Říkáš, že morálně pobouření cizinci poté, co se stali svědky brutálního zbití sympatického malého dítěte a byli napadeni pochopy, se brání tím nejúčinnějším možným způsobem. Pověz mi, Stene. Už požírají sociostrážce?“

„To nejsou kanibalové!“

„Škoda. Je to jediná lidská vlastnost, kterou jsem neměl příležitost prostudovat na vlastní oči. Můžeš pokračovat.“

Sten vzal hadici, prostrčil ji skrz mříž a vypustil nádoby se zvracecím plynem do Návštěvnického centra. Na to popadl Doktora a oba se rychle odplazili pryč.

„Výborně, Stene, výborně. Svobodní obchodníci jsou neukojitelní šířící zvěsti. Přinejmenším se teď Firma ukáže ve špatném světle. Při troše štěstí budou někteří z těch kosmoplavců moralisté - o čemž silně pochybuji - a odmítnou náklad. Zvláště až zjistí, že je Firma nejen zatáhla do výtržnosti, ale ještě na ně při transakci pustila plyn.“

Sten si pomyslel, že jediné, co by v tuto chvíli mohlo Doktorovi udělat větší radost, by byl masakr sirotek.

NAŘÍZENÍ FIRMY - USKUTEČNIT IHNEDE

Vzhledem k chabé produktivitě, budou uzavřeny okamžitě následující rekreační domy, poskytované pro migrační-
nekvalifikované pracovníky. A to čísla: 7, 93, 70.

Na explozi ve vakuu něco je, usoudil Alex už asi po sté, když se díval, jak se nákladník proměnil v hořící kouli. Dělá to skoro dokonalý kruh.

Sebral svoji soupravu výbušnin a mazal pryč z nákladních doků.

Čtyři další přepravy kromě té, která právě nechala zmizet nákladní loď z mimosvěta, byly pouhé nástrahy. Byl v tom ale malý vtíp. Jen někdo s Alexovými zkušenostmi mohl totiž poznat, že nikdy nevybouchnou. Jedna exploze měla upoutat pozornost svobodných obchodníků - zničila jenom robotizovaný nákladník - ostatní bomby jen odradit svobodné obchodníky od převážení nákladu Firmy.

NAŘÍZENÍ FIRMY - POUZE PRO BEZPEČNOSTNÍ PERSONÁL.

S okamžitou platností jsou nefunkční všechny identifikační karty vydané personálu, který koná službu v následujících lokalitách: Návštěvnické centrum, Meziplanetární překladiště a Oddělení skladišť. Nové průkazy budou vystavovány individuálně. Od této chvíle bude každý člen stráže nebo bezpečnostních složek, který nezadrží osobu používající staré průkazy (sekvence XP), podroben přísnému disciplinárnímu řízení.

Sekretářka důkladně prohlédla Gaitsenův stůl. Světelné pero bylo správně umístěno, vstup Pouze-pro-Exeky v POHOTOVOSTI, křeslo pečlivě postavené v přesné vzdálenosti od stolu.

Výkonnost je všechno, Stanskillová, říkal Gaitsen opakovaně. Divím se, že to nikdy

neřek v posteli. Asi se bál o své srdce.

Přešla ke dveřím, položila na ně dlaň a naposledy se rozhlédla kolem. Všechno bylo jako vždy a na svém místě, přesně tak, jak to Exek vyžadoval. Prošla dveřmi a podle instrukcí nechala své zavazadlo na svém stole v předpokoji. Podívala se na hodiny. Gaitsen by teď měl vystupovat z metra.

Klekla si k ventilátoru a Delinq, který již netrpělivě čekal uvnitř, odendal mřížku. Žena vlezla za ním a zmizela.

Jak prolézala devadesátistupňovým ohybem v potrubí, zalitovala, že se nebude moci dívat, jak sebou Gaitsen praští do svého oblíbeného křesla.

„Alvore?“

„Co?“ Přes Stenovo rameno vykoukl vousatý vedoucí jedné kolonky.

„Ty jsi nechal svojí partou odstranit toho Brauna?“

„Nikdy sem vo tom volovi neslyšel.“

Sten kývl a projížděl hlášení bezpečnosti. Takže ten, kdo zabil Brauna - Exeka nižší třídy z oddělení Plánování výroby - musel jednat z osobní zášti. Ne. Svobodný Vulkán se k této vraždě nepřihlásí. Firmu by to mohlo ještě víc rozzuřit.

NAŘÍZENÍ FIRMY - POUZE PRO BEZPEČNOSTNÍ PERSONÁL.

Před začátkem rutinní obchůzky konzultujte svoji trasu s ředitelem směny a mapou R79L. Místa vyznačená modrou barvou smí být hlídána *pouze* čtyřčlennými skupinami, vybavenými protivýtržnostní výzbrojí. DALŠÍ DISKUSE O TÉTO TAKTICKÉ ZMĚNĚ SE NEKOMPETENTNÍMU PERSONÁLU ZAKAZUJE.

„Tady je Hlas Svobodného Vulkánu,“ zarezovalo z reproduktorů. „Rádi bychom věděli, jak se vy, lidé od exekutivy a bezpečnosti, cítíte.“

Jako kdyby se vám kolem krku utahovala oprátka?

Dalo se to do pohybu, že? Co se stalo se sociostrážci vyslanými do skladiště Y008? Už se neohlásili, že ne?

A Exek Gaitsen. To muselo být velmi nepříjemné. Ne zrovna rychlý způsob umírání. Možná, že byste se vy Exekové, co používáte své sekretářky jako potěšitelky, měli nad Gaitsenovým případem trochu zamyslet.

Ano. Máte na krku oprátku, a ta se rychle utahuje, nebo ne?“

„Máte nějakou stopu?“

„Ne, pane. A myslím, barone, že ani žádnou nenajdeme.“ Thoresen vymazal obrazovku a vyťukal kód dalšího oddělení.

„Sémantika. Ano, barone?“

„Máte analýzu toho hlasu?“

„Ano, máme. Velmi předběžnou, pane. Není to Mig, není to Tech. I když Hlas Svobodného Vulkánu -“

„Dostal jste nařízeno tento výraz nepoužívat, Techu!“

„Promiňte, pane. Máme teorii, že hlas je syntetický. Je mi líto.“

Thoresen přístroj vypnul, poznamenal si čas a zamířil ke zbrojárně. Vytáhl šavli z pochvy na zdi a zaútočil na instruktora.

„Do toho,“ zavrčel. „Jako doopravdy!“

Sten si pochybovačně prohlížel hydroponickou farmu. Vypadala stejně jako předtím, než Alex zmizel. Agriboti stále láskyplně ošetřovali produkci pro spotřebu Exeků. „Jsi si jist, že to bouchne?“ zeptal se skepticky.

Alex ho soucitně poplácal po zádech. „Vím, že ti neštýmuje, na co tu čučíš, hochu. Ale víš, co se říká u nás, neuč starýho bobra stavět hráz.“

Sten ho následoval do nakládacího otvoru. Skrčili se tam, Alex nechal dveře téměř zavřít, ale potom je zablokoval malou kovovou tyčkou. „Teď se dívej -“

Odpálil malou pohotovostní světlici, ta dopadla doprostřed farmy a vytáhl tyčku ven. Ještě než se dveře zabouchly, Sten zahlédl, jak oddělení - od podlahy ke stropu - zachvátily plameny.

„Víš,“ řekl Alex, když náraz zatřásl dveřmi vzduchového uzávěru, „tomuhle se říká prachová exploze. Jenom dáš sání do zásobníku na hnojivo, zlikviduješ zkapalňovač a po celý místnosti stříká prach. Pak to odpálíš.“ Malý mužíček se vesele uchichtl.

POUZE PRO EXEKUTIVNÍ PERSONÁL

Zaznamenali jsme nezřízené množství žádostí o přeložení, předčasný důchod či resignace. Jsme tím velmi znepokojeni. V této, jak připouštíme, bouřlivé době, je zapotřebí, aby právě nejzkušenější personál věnoval svým povinnostem zvýšenou pozornost. Z tohoto důvodu budou všechny tyto žádosti až do odvolání zamítány.

Thoresen

Webb proříznul hrdlo umírajícího sociostrážce od ucha k uchu, postavil se a otřel si ruce. Přistoupil k jedinému přeživšímu z deseti strážců, jehož dva Migové drželi u zdi. „Pustte ho, hoši.“

Překvapení Migové strážce pustili.

„Děláme s tebou obchod,“ řekl Webb. „Nerozmázneme tě jako ostatní z té tvý bandy. Necháme tě jít.“

Dva Webbovi muži vypadali překvapeně.

„Teď jdi pěkně do svezích smradlavejch kasáren a řekni ostatním, co se stalo.“

Strážce, téměř zcepenělý hrůzou, přikývl.

„A až tě příště pošlou na obchůzku, nemusíš se tu vochovejat jako nějaký přiblíblej hrdina. Nedělej žádnéj povyk. Nebuď tak aktivní, aby ses díval po pasážích, kde by se mohlo dít něco, o čem nechceš vědět. Nechte ho běžet, hoši.“

Strážce se podíval na hustý hlouček Migů a pak vycouval pryč. Bokem se dosunul k ohybu chodby, pak se otočil a byl pryč.

„Myslíš, že udělá, cos mu řek, Webbe?“ zeptal se jeden z jeho mužů.

„O to nejde. Každopádně, jeho už se bát nemusíme. A nemyslíte, že se na bezpečnosti budou divit, že z toho vyvázl bez pohmožděnin?“

„Pořád to nechápu.“

„Proto taky nejsi vůdce kolonky. Ale teď hlavně musíme zmizet.“

Pětičlenná hlídka se shrbila, jak jim nad hlavami proletěli Frick a Frack, kteří sesvištěli dolů z nosníků skladiště. Jeden muž měl ještě čas zvednout brokovnici a vypálit díru do nějakých beden, než se vznítily minikapsle s bílým fosforem.

Dvě malé nestvůry slétly zpátky nad ně a zvědavě si prohlížely peklo pod sebou, zatímco se fosfor propaloval masem a kostmi. Potom přelétly do roury nad nimi a čekaly.

„Ty! Co je to? Ta hnědá sračka?“

„Omáčka ze sojového hovězího,“ odpověděl Sten. „Mám vám nabrat?“

„Ne. Nepotřebuju žádný další nemoce. Nandám si sám.“

Zdravo-Tech si naběračkou nandal omáčku z mísy na svůj tác a odsunul se v řadě dál.

Sten se s neutrální tváří opatrně podíval po řadě obsluhujících až na Bet. Měli oba bílé kombinézy a byli k nerozeznání od ostatních zaměstnanců jídelny jeslí. Část Stenovy mysli začala odpočítávat, zatímco druhá zachytávala útržky konverzace techniků u stolů.

„Podělaná malá příšera! Tati tohle a tati tamto a já musím být dneska vesmírný tahač a -“

„Kdybysme je nepotřebovali, měla by Firma ty malý debily zlikvidovat -“

„Vyprávět jim pohádky, hladit je po hlavě. Utírat jim díry, když se vydělají. Za to nás Firma neplatí dostatečně.“

„Jak ti to jde s Billym?“

„Já a ten vůl si začínáme rozumět. Dal jsem ho do dozorčího automatu v kanalizaci a nechal jsem ho tam dvě šichty. Aspoň se ten přiblížej kretén něco naučí.“

„Mimochodem, doktore, není jediného důvodu, proč by Firma tahle stvoření musela uchovávat současným způsobem. Pracuji na teorii, že by program mohl být uskutečňován i s pomocí atrofické amputace.“

„Hmmm. Zajímavá koncepce. Mohli bychom jej rozvinout...“

Čas.

Sten odklopil pažbu willypušky a zvedl ji s prstem mačkajícím spoušť. Dva sociostrážci poflakující se u východu se sesunuli k zemi s dírami jak pěsti v hrudi.

„K zemi! Lehnout!“ křičela Bet... obsluhovači zírali, ale pak si lehli, když Sten doprostřed haly hodil dva granáty ze svého měšce.

Bet rozprášila po místnosti hrst ohňových tablet a potom oba padli k zemi vedle ostatních obsluhujících.

Uběhlo několik vteřin, z druhé strany obslužního pultu se ozvaly výkřiky. Potom - všeobjímající výbuch.

Sten zvedl hlavu a pohlédl na Bet. Smála se. Vyhrabal se na nohy a vytáhl ji nahoru. Zatřásl s ní. Probrala se zase do reality, zatímco on už ji postrkoval k odpadní rouře, která byla jejich únikový otvor.

Vlastně jí teď lépe porozuměl.

„Tady je Hlas Svobodného Vulkánu. Víme, jaké je to být Migem. Žít pod patami Firmy. Vědět, že zákony a justice jsou pouze pro ty, kteří drží opratě moci ve svých nikách.“

Teď však na Vulkán přijde spravedlnost. Spravedlnost pro ty, kteří po celé generace žili ve strachu.

Migové. Dobře, že vaši Poradci jsou jenom nechutným vtipem a že vaše stěžovací komise jsou odezvou na brutalitu Firmy.

Tomu všemu je konec. Touto směnou počínaje bude Svobodný Vulkán upevňovat práva, která jsou známa všem svobodným lidem po celé naší galaxii.

Jestli vás mistr nutí pracovat na dvojité směny, donášeli-li váš spolupracovník Firmě, jsou-li vaši synové a dcery kaženi, nebo vám je Firma ukradla - Tyto hrůzy skončí. Hned teď. Jestli s tím neskončí oni, skončí to Svobodný Vulkán s těmi, kteří je páchají.

Máte-li nějaké trápení, svěťte se s ním. Nemusíte vědět, kdo je Svobodný Vulkán. Možná váš parťák, jiný pracovník, potěšitelka, potěšitel v Dómu - nebo dokonce Tech. Vaším slovům se dostane sluchu a naše soudy budou na jejich základě jednat.

Přinášíme spravedlnost právě vám, lidem Vulkánu.“

POLITIKA FIRMY - PRO PORADCE A BEZPEČNOSTNÍ EXEKY - POUZE

Byl jsem upozorněn na náhlou neúčast Migů - nekvalifikovaných pracovníků v našem stížnostním programu. Náš názor na věc je, že dopad lživých komentářů malé skupinky, představující se jako „Svobodný Vulkán“, je rozsáhlý. Exekutivní bezpečnostní pracovníci vyhodnocují hlavní oblasti vykazující tuto nedostatečnou zainteresovanost, poněvadž absence kulminuje v místech, kde je tato nespokojenost lokalizována. Příslušná opatření toho nejtvrďšího rázu jsou bezprostředně nutná. Doporučujeme, aby všichni Poradci uvědomili pracovníky, za jejichž blaho zodpovídají, že jakmile se s těmito nepokoji vypořádáme, budou ti, co je podněcovali k účasti na této rádoby „spravedlnosti“, potrestáni.“

„Napadla mě jedna věc," mumlala Ida, když rozdávala sklenky alku, „že nikdo z nás nejsme ti, se kterými naši rodiče chtěli, abysme se přátelili."

„Někteří z nás," poznamenala Bet, „by se v první řadě nechtěli přátelit se svými rodiči."

„Nejsme na tebe dost drsný, děvče?"

„Rodiče?" zapištěl Frick. „Proč, proč by to naší osadu mělo zajímat?" pískl souhlasně Frack.

„Když vy lidé nemůžete vytvářet traumata někomu jinému," řekl Doktor, „nezbývá vám, než je vytvářet sobě samým, že ano?"

Stena něco zaujalo. „Jak se pandy snáší se *svými* předky, Doku?"

„To není genetické. Nejprve, při procesu rozmnožování, ztratí samec po kopulaci svůj úd a rychle - vykrvácí, je správný příměr - k smrti." Dok zamával několika úponkami. „Jakmile se vylíhne mládě, uvnitř samice, existuje... eh, jako parazit, dokud se nenarodí. Porod se přirozeně uskuteční ve chvíli smrti samice."

Bet zamrkala. „To si tedy moc sexu neužijete, co?"

„Divil jsem se, proč lidský mozek není fyziologicky umístěn pod pupeční jamkou, neboť většina jeho myšlenek se týká této partie. Ale abych odpověděl na tvoji otázku, ti z nás, kteří mají skutečný zájem o budoucnost, se nechávají kasírovat. Operace také prodlužuje trvání našeho života o téměř sto E-let."

Sten nevěděl, jestli se má smát, nebo stydět.

„Už to vidím," spustil Jorgensen. „Pomalu jdeš po silnici. Před tebou se rozprostírá farma. Schováš se za keř, vystříkáš okna proti odstřelovačům, pak prokličkuješ ke dveřím, rozkopneš je, hodíš tam granát, vkutálíš se do střelby a postavíš na nohy. Mami! Jsem doma!"

„Nevím, proč se s v tom pořád tak šťouráte," vrtěl hlavou Alex. „Nikdo z nás se vod Kudlanek živej nedostane." Hodil do sebe pití a šel si pro další. Nevypadal, že by ho to nějak zvlášť trápilo.

Pot stékal Poradcovi z tváře na jeho roztrhaný a umazaný oblek. „To prostě není pravda. To o tom, jak jsem zacházel s vámi Migy -"

„Možná, že takové slovo používáme," připustil podsaditý Mig, „ale od vás to nezní správně."

„Omluvte mě. Máte naprostou pravdu, samozřejmě. Ale opravdu... já jsem se nikdy nesnažil... upírat žádnému migračnímu pracovníkovi jeho spravedlivě vysloužený čas ve svůj prospěch. To je lež. Pomluva vykonstruovaná nepřáteli."

Pěti vůdcům kolonek se podařilo vypadat stejně nevěřičně.

Sten vše sledoval zrcadlovým oknem ve stěně soudního „dvora", zřízeného z opuštěného skladiště. Připadalo mu zajímavé, že k Poradci už necítil tak aktivní nenávist. Na druhé straně však necítil ani nejmenší touhu nějak zasahovat.

„Můžete si prohlédnout mé záznamy," řekl Poradce. „Byl jsem svou férovostí vždycky znám."

Hořký smích přehlušil to, co chtěl právě říct. „Za tenhle vtip ti tleskáme," řekl Alvor. „Tím si ale neodpářeš, že jsi posílal Migy do služby, kde zahynuli, když ti nechtěli dát, co jsi požadoval. Já sám znám dva, možná tři lidi, kterým jsi nechal vypálit mozek."

Mig na konci stolu, mlčky sledující Poradce, se náhle postavil. „Mám otázku, hoši. Chci jí jeho špinavosti položit sám. Co jsi chtěl od mojí Janice, že se utrhla a utekla k Delinqům?"

Poradce si olízl rty. Mig ho popadl za vlasy a zvedl jej ze židle. „Neodpověděl jsi na mojí otázku."

„To bylo - šlo jen o - o špatné pochopení mého pokusu seznámit se."

„Seznámit se. To jsi měl na mysli? Bylo jí deset."

Sten vstal. Mig, který držel Poradce pod krkem, se odmlčel. Podíval se po ostatních vůdcích kolonek. „Už nepotřebuju slyšet žádný další hovadiny. Hlasujte vinen.“

Sbor souhlasně odpověděl.

„Jednomyslně," vstoupil do toho Alvor. „Jaký je rozsudek?"

Sten odkopl zástěnu. „Dejte ho jeho přátelům venku.“

Poradcovy oči se doširoka rozevřely. Kdo? A už křičel a škrábal, jak ho vůdcové kolonek popadli. Prudce otevřeli dvojité dveře a vyhodili ho ven. Poradce napůl upadl, napůl vklopýtal do náruče dělníků čekajících venku.

Alvor zaklapl dveře, ale zvuk hromadného napadení byl velmi jasný.

To byl první.

„Je to jako strkat do domina," řekl Sten. On a Alex měli namířeno zpátky k lodi. „Ještě tři směny a můžeme se přestat schovávat za křovím. Můžeme zahájit revoluci a rozhýbat gardu.“

„Nerátaj vajca, dokial jich kúra nezniesie.“

„Co to má kurva znamenat?"

„Nevim, ale moje bábinka to používala namísto 'nechval dne před večerem'.“

„Nemůžeš mluvit řečí říše, vole?"

„Já to povídám pořádně, to jen tvý ušiska potřebujou překalibrovat, hochu.“

„To určitě. Ale hele. Všechno je pochystáno. Za a, máme připravený odpor. Za b, začneme napravovat křivdy a zabíjet všechny Exekey, co budeme moct, a každého Techa, kterej umí s botama na nohou napočítat víc jak do deseti.“

„Hej. Zatím všecko v pořádku.“

„Za c, postavíme zbraně a vycvičíme Migy v jejich používání. Za d, ustavíme svoji vlastní alternativní vládu, tak jak nás to lektoři učili. A za e, po třech cyklech louskneme prstama a revoluce je na světě.“

Alex sundal pušku z ramene - jejich sektor byl teď dostatečně bezpečný, aby většina Migů mohla chodit volně ozbrojena - a zastavil se.

„Ty nečuješ jednu věc, Stene," řekl. „Jak jednou mužskej nebo ženská sáhnou po pušce, nevíš, co bude následovat. Dam ti příklad. Můj brácha byl taky u Kudlanek. Šel na nějakou pěknou svět barbarský třídy, kterej, podle statečného Císaře potřeboval novou vládu.“

„To chápeš, žejo? No, takže tam rozbouřili lidi a naučili je, jak se postavit a bojovat. Z plazících se červů udělali lidi, který byli pyšný na to, co jsou.“

„To nechápu," řekl Sten.

„Takže voni vyvěsí krvavě rudej prapor revoluce a začne to. Lidi zabíjí šlechtu v postelích. Můj brácha jde s vládou, kterou sestavili, aby nahradila starý zloduchy a lidi už jsou tak zamilovaní do krve a zabíjení, že z té nové vlády udělají žrádlo pro dobytek, jako to udělali s tou první. Můj brácha se odtamtud dostal do mimosvěta bez jedné ruky. Takže teď v Edinburghu zase pase ovce. Proto to teď já беру oklikou - ale je nutný si to zapamatovat. Když dáš oheň dětem, nikdy nevíš, co shoří.“

Pohodil si willypuškou na rameni a spolu se Stenem v tichosti došli ke vzduchovému uzávěru lodi.

Ida je přivítala chmurným řevem. „Kurva! Kurva! Kurva!" Terminál počítače prosvištěl pokojem a narazil do obrazu na stěně.

„Co se stalo?"

„Vůbec nic. Podívej se na to, co ty tví zkurvený Migové udělali!" Mávla k obrazovkám kolem celé místnosti. Sten si uvědomil, že všichni ostatní členové skupiny a Bet jen němě zírají.

„Tohle jsou bezpečnostní kanály. Podívej se na ty cvoky!"

„Sakra, Ido, řekni mi, co se stalo!"

„Podle našich odhadů," řekl Doktor, „sociostrážci převáželi několik neozbrojených Migů

na jih, do Exotické sekce. Někdo z Migů musel mít v transportu nějakýho přítele."

Sten pohlédl na obrazovky, pak přešel k nádobě s alkem a nalil si paňáka.

"Takže se ho rozhodli osvobodit," pokračovala Ida. „Přirozeně, že se eskorta posílila a to samý udělali i chlapíkovo přátelé. Což do akce vtáhlo většinu našich kolonek z jižního Vulkánu. Podívej."

Sten zíral na zaměřující se obrazovky. Chvilkami zaznamenával některé tváře na straně odporu.

"Vidláci," pohoršoval se Jorgensen. „Jako kdyby vykopali všechny zbraně a vyrazili na medvěda."

Ida se na Stena kysele zašklebila a pak začala zapínat zvuk z různých obrazovek. Fascinovaný Sten se posadil a jen se díval.

Viděl ječící Migy napadat formace strážců, skrývajících se za zvednutými gravisaněmi. Brokovnice kropily scénu a Migové padali k zemi.

Na dalším monitoru mávala Migyně utrženou hlavou nějakého strážníka a vedla malou skupinku bojovníků odporu do klínu strážců. Kamera zablikala a vypnula se. Vypadalo to ale, že na zemi leželo víc strážců než Migů.

Třetí obrazovka ukazovala statickou scénu u vchodu do Exotické sekce. Uzávěr byl zabarikádován a strážci ho blokovali. Migové se na ně řítily z chodeb a ventilačních otvorů.

Sten se odvrátil a kopnul paňáka do sebe. „Kurva. Kurva. Kurva."

"To už jsem říkala," poznamenala Ida.

Sten se otočil k Jorgensenovi. „Myitkina."

Jorgensenovy oči zesklivatěly a on upadl do transu.

"Přezkoumej událost. Prog."

"Není možné vykalkulovat přesné procentuální údaje. Celkově však nepříznivá."

"Detaily."

"Dojde-li k situaci, že revoluce - zvláště pak vykonstruovaná jako tato - začne před patřičným časovým bodem, nastanou následující problémy: Nejvíce motivovaní a nejzkušenější lidé odporu utrpí velké ztráty, neboť budou útočit spontánně, spíše než podle určeného plánu; spolupracovníci z undergroundu budou prozrazeni, neboť vystoupení na světlo se pro ně stane otázkou přežití; poněvadž bojové úsilí nemůže být vedeno s maximální efektivností, pravděpodobnost, že současný režim bude schopný povstání utlumit, je téměř jistá. Výše zmíněné příklady jsou -"

"Zastav program," řekl Sten. „Jestliže se akce nepovede, jak dlouho by trvalo dát vše zase do pořádku?"

"Nejednoznačná frazeologie," řekl monotónně Jorgensen. „Ale pochopeno. Je-li takováto revoluce utlumená, následuje zintenzivnění represí; znovunastolení revoluční aktivity bude trvat delší časové údobí. Uvážený odhad by byl v rozmezí od deseti do dvaceti let."

Sten se ani neobtěžoval zaklít a jen si nalil dalšího panáka.

"Stene!" vykřikla náhle Bet. „Podívej se na tuhle obrazovku."

Sten se otočil a otevřel pusou. Obrazovka, na kterou ukazovala, byla zaměřená na hlavní vchod od Exotické sekce.

Uslyšel Dokův hlas: „Ale to není nikdo z našeho personálu."

Nebyli. „Ti oni" byla pevná zeď Migů. Neozbrojených, nebo jen s kyji či improvizovanými bodci. Nabíhali přímo do husté palby strážců seskupených kolem vchodu. A umírali. Vlna za vlnou.

Neustále však přicházeli, plazíce se přes těla svých mrtvých druhů a nakonec obránce převálcovali. Neměli zvuk, ale Sten si to uměl dobře představit. Pozoroval chlapce, kterému nemohlo být víc než deset, jak se vyhrabal na nohy. Něčím mával... Sten těžce polknul. Stále na tom visely cáry uniformy sociostrážů.

Přiběhli další Migové ve skupinkách, s kovovými stoly vytrhanými z pracovních areálů. Bušili do dveří Exotické sekce a dveře se rozpadly.

Jorgensen stále ve svém transu bojového počítače dál mumlal, „...nicméně existují případy spontánního úspěchu. Jako například, v případě rasově utlačovaného obyvatelstva města Johannesburgu.“

„Myitkina dvě," vyhrknul Sten.

„Mam takovej malej návrh," řekl Alex. „Navrhuju, abysme se přidali ke svým vojákům, nebo by ona slavná revoluce mohla proběhnout bez nás.“

Sten procházel rozbitými okny ovládací kabiny rekreačního Dómu a pohlížel dolů na tisíce tváří, které k němu vzhlížely. Zpocené, krvavé, špinavé a vrčící.

Nedávalo to smysl. Alespoň ne vojensky. Jediná raketa by zničila nejenom skupinu Kudlanek, ale i všechny vzbouřené dělníky, které poslední tři měsíce tak pracně získávali a cvičili.

Do hajzlu se smyslem, pomyslel si Sten a zapnul megafon.

„MUŽI A ŽENY VULKÁNU," jeho hlas hřměl Dómem a odrážel se od stěn. Domníval se, že bezpečnostní snímáče a kamery byly stále funkční a že ho vidí. Zajímalo ho, jestli ho Thoresen bude schopný identifikovat.

„Svobodní muži a ženy Vulkánu," opravil se. Počkal, až řev utichl. „Přišli jsme na Vulkán, abychom vám pomohli bojovat za svobodu. Vy jste ale naši pomoc nepotřebovali. Postavili jste se pistolníkům Firmy s holýma rukama. A vyhráli jste.

Ale Firma stále ještě žije. Žije v Oku. Dokud své vítězství nebudeme moci oslavit - v Oku - nevyhráli jsme nic.

Ted' nadešel čas... Nadešel čas, abychom vám pomohli. Pomohli učinit Vulkán svobodným!" Sten zmáčkl vypínač megafonu a zašel zpátky do kabiny.

Alex souhlasně přikyvoval. „Nedalo se na to sice tancovat, ale tvá řeč byla skvělá. Tak, kecání máme za sebou, víš a teď vystřelíme náš signál a dáme se do pořádné práce?"

MYOR YJHH MMUI OERT MMCV CCVX AWLO...

Mahoney ustoupil stranou, aby si Císař mohl přečíst dešifrovanou zprávu:

PRVNÍ KROK DOKONČEN. VULKÁN MOMENTÁLNĚ V NAPROSTÉM VNITŘNÍM ZMATKU. ZAHAJUJEME DRUHÝ KROK.

Císař se zhluboka nadýchl.

„Vylodíte se s Prvním a Druhým útokem gardy, podle Operace Bravo, plukovníku."

KAPITOLA TŘICÁTÁ PÁTÁ

BARON UPŘENĚ pozoroval postavu na obrazovce. Zamračil se. Byla mu povědomá. Napsal něco na klávesnici a kamera Stena přiblížila. Thoresen zastavil rámeček. Prohlížel si Stenovu tvář. Ne. Neznal ho. Stiskl sérii kláves, čímž nařídil počítači, aby prohledal svoji paměť pro případnou totožnost. Při troše štěstí to bude jen nějaký Mig s velkou hubou a malým mozkem. Z nějakého důvodu si však Thoresen nemyslel, že to tak bude.

Idin model laboratoře Projektu Bravo vypadal jako štíhlý, šedivý balón, na jednom konci zcela naplněný vodou. Nebylo na něm moc k pozorování; Idě se stále ještě nepodařilo proniknout přes bezpečnostní opatření.

Členové skupiny spolu s Bet si model zamračeně prohlíželi. Sten, Alex a Jorgensen měli na sobě, poprvé co byli na Vulkánu, fototropické maskovací uniformy oddílu Kudlanek. Ida a Bet byly oblečeny do kombinéz Techů první a třetí třídy.

Nebylo moc co říkat. Nějaké inspirační proslovy nikoho nezajímaly. Nasadili si své ruksaky, tiše nasedli do gravisaní a Sten s nimi vyjel do chodeb třetího Vulkánu.

Vulkán se rychle hroutil, poté, co Migové převzali vládu nad ulicemi. Na baronově vidobrazovce se mísily obrazy pravidelných bitev, drancování a porážek sociostráží.

Baron svůj vid vypnul. Bylo to beznadějně. Pro zastavení vzpoury už nemohl nic udělat. Musel ji prostě nechat vyhořet a pak se pokusit dát svoji říši zase dohromady.

Zablíkalo červené světlo. Thoresen je téměř ignoroval. Jen další hlášení od hysterické strážě. Ne, musel odpovědět. Cvaknul vypínačem počítače.

Jeho srdce se proměnilo v led. Počítač identifikoval vůdce Migů. Stena. Ale ten byl- Co? - V tu chvíli baron věděl, že jeho svět se ocitl na pokraji svého konce.

Byla tu jen jediná možnost: Sten; garda; Projekt Bravo. Císař o povstání Migů věděl a byla to jeho práce. Sten byl jedním ze skupiny oddílu Kudlanek.

Thoresen zoufale hledal cestu ven. Co se stane teď? Jak by se asi měl zachovat? Bylo to jasné. Císař hledal záminku k vylodění svých vojsk. Od Thoresena se očekávalo, že zavolá o pomoc. Bude zatčen, Projekt Bravo odhalen a pak...

A pak byl s Thoresenem konec. Půjde do laboratoře. Vezme ty nejdůležitější svazky, zbytek zničí a uprchne. Dokud bude znát baron tajemství AM₂, bude mít Císaře pořád tam, kde ho chtěl mít.

Vstal a vyrazil ke dveřím. Zastavil se. Ještě něco. Ještě něco. Císař by určitě nechal laboratoř zničit. Sten a jeho skupina už mohou být na cestě. Pospíšil ke svému komvidu.

Objevila se vyděšená tvář vrchního muže jeho bezpečnosti. „Pane!”

„Chci všechny muže, které můžete sehnat. Sem ke mně. Hned teď!” vychrlil ze sebe Thoresen.

Náčelník bezpečnosti začal zoufale polykat.

„Seberte se, člověče.”

Náčelník se vzmužil. „Ano, pane.”

Zmizel. Thoresen rychle uvažoval. Musí ještě něco udělat? Nějaká další opatření?... Zlověstně se sám pro sebe usmál, otevřel šuplík stolu a vyndal z něj malou červenou krabičku. Strčil si ji do kapsy a vyběhl ze dveří.

KAPITOLA TŘICÁTÁ ŠESTÁ

FRICK A FRACK kroužili sem a tam, vysoko nad laboratoří Projektu Bravo, lesně nad stropem prolétli rovnou vstupní chodbou nad bezpečnostními skupinami.

Žádné lidské oko je nezahlédlo. Na Vulkánu nebyli žádní ptáci ani hlodavci. Čemu lidské oko nerozumí, to nevidí.

Důstojník bezpečnostní hlídky si s vypoulenýma očima prohlížel své nehty. Minulou směnu si je okousal do živého. Systematicky rozmístil jednoho hlídače na každých dvacet metrů. Nebylo nic jiného na práci než se potit a počítat své problémy.

A těch měl dost. Hlídat před narušiteli laboratoř, o jejímž smyslu neměl ani ponětí. A navíc ti přiblíží Migové zešíleli - jeho nejlepší mimosměnový kamarád byl nalezen s půlmetrovým skleněným nožem v hrudi. A jak mu právě bylo sděleno, baron Thoresen byl na cestě sem.

Poslední, co potřeboval, bylo, aby počítače začaly takhle bláznit, pomyslel si. Podíval se na obrazovku. Jen tak na zkoušku do ní udeřil svou nemotornou pěstí. Nic se nezměnilo. Stále ukazovala, že v prostoru laboratoře jsou nějaké létající objekty.

Důstojník ostrahy se zamyslel, proč vlastně přijal práci u Firmy. Mohl žít pohodlně, kdyby zůstal hlavou tajné policie na svém domovském světě. Podíval se na dva Techy, kteří se valili chodbou. Bylo na čase, řekl si.

Do jeho kanceláře panovačně vstoupila zavalitá Techyně a ohrnula ret. No, to je radost, pomyslel si důstojník. Zrovna mně sem musí poslat lesbu. Mně už snad schází jenom hemeroidy.

Usmál se soucitně na nešťastnou Techyni třetí třídy za Idou. Ubohé dítě, pomyslel si. Vidím ti to na očích. Vsadím se, že na tebe ta kráva s první třídou něco zkoušela a její asistentce se do toho nechtělo, takže tě ta lesba teď nechává tahat její tašky s náradím.

„Přesně to jsem čekala," zavrčela Ida. „Počítače se vám bortí a jediný, co děláte, je, že tu sedíte a dloubete se v nose." Otočila se k Bet. „Chlapi!"

Důstojník ostrahy usoudil, že to bude velmi dlouhá směna. Snažil se zachovat formální tón. „Ukazuje nám to," začal.

„Vím, co vám to dělá," odsekla Ida. „Taky máme terminály." Prohlížela si důstojníka ostrahy. „Říkala jsem ti, dítě, že to bude nějaká prkotina."

„Jak to myslíte?" zeptal se bezpečnostní důstojník.

„Ten náramek. Když pověsíte tolik slitin k terminálu, je jasné, že začne šílet. To souhlasí."

„Ale tohle je automatická obrazovka. Vždycky jsme je nosili a nic se nedělo."

„Jo. Ale taky se předtím na naše počítače nenapichovali ty podělaný Migové. Chcete mi říct, že vy chlapi od stráže je nosíte všichni?"

„Ano."

„Blbci blbí, blbější, nejblbější. Ať odsud vypadnou."

„Co?"

„Všichni, kdo jsou na směně, pitomče. Možná, že tím nejprostším a jediným problémem je, že má někdo náramek, který nám signalizuje chyby."

„Nemůžu přece svolat všechny strážníky," řekl důstojník ostrahy. Ida pokrčila rameny.

„Skvěle. Takže já tady s mazlíčkem půjdeme zase zpátky a zaprotokolujeme, že nemůžeme náležitě vyhodnotit situaci. Dřív nebo později přijde někdo jiný a pokusí se ten počítač opravit."

Důstojník se díval na obrazovku. Létající objekty tam byly pořád. Podíval se na Techyni třetí třídy, která mu věnovala soucitný a vřelý úsměv. Rozhodl se. Otočil se ke

komunikátoru a zapnul jej.

„Třetí směna - nic mimořádného - všichni strážníci se urychleně dostaví do bezpečnostní centrály. Opakuji, všichni strážníci se urychleně dostaví do bezpečnostní centrály.“

Bet ze svého váčku vyndala dva besterové granáty a postavila se. Členové ostrahy Projektu Bravo se nacpali do malé kanceláře. Ida stála u dveří.

„To jsou všichni?“

Důstojník ostrahy kývl.

Bet stiskla časovač granátů a po šipce skočila ke dveřím. Dopadla na Idu.

Oba granáty vybuchly purpurovým zábleskem.

Hlídači Projektu Bravo se sesypali. Bet se odvalila z Idy a pomohla jí vstát. Ida jemně zasípala něco cikánsky a hlasitě zapískala na prsty.

Objevil se Sten spolu s ostatními členy skupiny a běželi k nim.

„My ohlídáme zadní dveře. Vy zůstaňte tady. Ida vstoupila dovnitř, vzala brašnu s nářadím a vyndala z ní dvě willypušky se složenou rukojetí, připravila je a jednu hodila Bet. Sten zatím s ostatními vběhl do laboratoře Projektu Bravo.

Mezitím Ida převrátila velitele ostrahy na záda. „Co to děláš?“ zeptala se jí zvědavě Bet.

„To je soukromá msta,“ odpověděla Ida s podpatkem pevně na hrdle bezvědomého muže. „Mám podezření, že si o mně myslel něco ošklivého.“

Zvedla ze země druhou nohu. Bet zamrkala, otočila se a podívala se do dlouhé, prázdné chodby.

„Nebylo by snazší vyhodit celej tenhle chlívek do povětří?“ navrhl Alex.

„To víš, že jo, ty vole. Ale kdybysme to udělali,“ ukázal Sten ke stropu, „nadělali bysme sojový plátky ze všech těch Techů nahoře.“ Zazubil se. „Čert ví, proč mi na nich tak záleží.“

„Protože v instruktaži k úkolu stálo,“ vložil se do toho Doktor, „že máme tuto laboratoř vyhladit s minimálními ztrátami na životech.“ Zamával svými úponky na Alexe. „Ignoruj ho, prostáčekové hledají prostá řešení.“

Alex ignoroval Doktora. „Udělám vám klidně i kapesní destrukci, jen když mi řeknete, kde mám začít.“

Strop laboratoře se klenul vysoko nad nimi. Dostatečně vysoko, říkal si Sten, aby hangárovitá budova měla své vlastní počasí. Mezi stropními světly se proplétali Frick a Frack. Uprostřed laboratoře byla malá vesmírná dopravní loď s nakládacími dveřmi otevřenými dokořán. U ní, na hlavní ploše stál záhadný přístroj. Po stranách byly dveře, jež vedly do vedlejších laboratoří, malých jako králíčí doupata.

„Nainstaluj nálože v jakémkoliv skladu informací,“ rozhodl Sten. „Jakýkoliv počítač. Všechno, co není povědomé.“

„Skvělý,“ zamumlal Jorgensen a na záda si znovu navlékl ruksak. „To postřílí všechno, co nebude vypadat jako ovce.“

Alex zvedl prst. „Ze zneužívání přírody můžeš vinit akorát tak plyšovýho medvěda, ale ne chlapíka, kterej ještě pořád stojí nohama v brázdě.“

Dali se do práce.

Navzdory svému obdivu a lásce ke zbraním a bojovému umění Thoresen nikdy nebojoval. Nicméně když vstoupil do chodby k laboratoři Projektu Bravo, měl dostatek soudnosti na to, aby se stáhl a poslal před sebe dvě skupiny po padesáti strážcích. Thoresen byl stále dostatečně analytický, aby si uvědomoval, že podniká odvetnou akci. Bylo však možné, přemítal, když se nenápadně zařadil na konec formace, že už jdou pozdě.

Bet si otřela zpoceně ruce o plastovou rukojeť willypušky. „Zhluboka dýchat," řekla Ida klidně. „Ber si je nejmiň po deseti." Najednou si uvědomila, co řekla, a uchichtla se. „Na druhé straně, nemyslíš, že by bylo lepší se vzdát? Ted'!"

Bet pevně zmáčkla spoušť willypušky. Kulky AM₂ sršely na hustou zeď blížících se strážců.

Křik. Chaos. Ida odjistila granát, hodila ho dolů do chodby a plácla sebou. Zvedla kovový plát na podlaze a schovala se za něj. Brokovnice zaburácely.

Bet vyhodila z pušky prázdnou trubici a vrazila tam novou. Byla trochu překvapená, že není zdaleka tak vyděšená, jako když viděla strážce přicházet. „Ido!"

„Pal," zavelela drsná žena, aniž by zvedla oči od chodby. Mačkala spoušť jako o život.

„Kdybych tu byla s Delinqama, řekla bych, že je čas pohnout zadkem."

„Ale to nejsi. Jsi tu s nejslavnější skupinou oddílu Kudlanek. Takže pohneme zadkem."

S prstem přikovaným na spoušti se Ida vykutálela ze dveří a okamžitě zaplula do vchodu do laboratoří. Bet tam vklouzla za ní. Obě ženy se otočily, nakropily to dozadu do chodby a nato sprintovaly k hlavní laboratoři.

Alex si pro sebe potichu zpíval, když rozvíjel drát pojistného odpalovacího okruhu zpátky do středu laboratoře.

„Ty budeš jeho záhubou,

Vypíchnu mu jeho krásný modrý voči;

Pramínkem jeho zlatých vlasů.

Rozbijeme své hnízdo, až ho budem opouštět...."

Uštípl drát a strčil jej do odpalovací skříňky. V hlavě si procházel svůj detonační okruh a podíval se na Stená. Sten mu dal znamení a Alex zmáčkl odpalovací tlačítko.

„Víš, ted' bysme měli klidit. Za hodinu budou tyhle laborky pro lidský uši trochu moc hlučný."

Pak do místnosti doklusala Ida s Bet. Ida zaklekla vedle dveří a pálila zpátky do chodby.

„Strážce," křičela Bet. Skrz dveře laboratoře prolétly kulky. Všichni členové skupiny šli k zemi a mazali do úkrytů. Ida vyprázdnila zásobník a plazila se k lodi.

Skupina utvořila půlkruh přímo před nákladní lodí. Sten se skrčil za veliký stroj, který vypadal jako vrtací lis, právě ve chvíli, kdy první Thoresenovi vojáci vrazili do laboratoře.

„Můžeš ty nálože vypnout?" zakřičel Sten.

Alex skolil strážníky, kteří vešli do laboratoře, aniž by otočil hlavu, řekl: „Tentokrát jsem možná přelstil sám sebe, hochu. Každá jednotlivá nálož je vybavená antidijšřovacím zařizením."

„Šedesát minut?"

„Zbývá nám už jen -" Alex se podíval na hodinky „- padesát jedna."

Vlečné lodě, které poskakovaly před křižníkem útoku gardy, prolétly mezi volně poletujícími bezpečnostními satelity mimo Vulkán, nevědouce, že díky Betině masakru pracovníků jeslí, ted' většina z nich neměla lidské ovládání.

Monitory mířily rovnou k Vulkánu. V posledních měsících získal Thoresen nějaká středně zakázaná protiraketová zařízení a instaloval je ve vypouklínách vnějšího pláště Vulkánu. Kombinace náhlého útoku gardy a jen zpola vycvičených posádek, měla za následek, že jen pár z nich šlo do akce dřív, než je rakety monitorů vymazaly z pozice. Samozřejmě, že normální útok s rozptýlením kapslí, nemohl být použit. Konvenční kosmické nákladáky byly pracně modifikovány, aby pomocí škeblovitých čumáku mohly nakládat i vykládat. Detektory přiblížení zaklapaly, brzdící raketové motory otráslly transportéry a zpomalily jejich rychlost na několik kilometrů za hodinu, pak stále pomaleji a pomaleji. Piloti odcházeli od ovládacích pultů a zavírali za sebou bezpečnostní komory, načež transportéry prorážely vnější plášř Vulkánu a částečně se probourávaly do jeho světa.

Čumáky odpadly a ven se vyrojili gardisté v bojových skafandrech. Nebyl jim kladen téměř žádný odpor. Nikdo ze strážců uvnitř si neuvědomil, co mohlo časem přijít, takže se na to neoblékli.

Garda se hladce rozdělila do malých, soběstačných skupinek a vyrazila ven. Za nimi se pohybovaly jejich polopřenosné podpěry maserů a kolem lodí vyrazili do akce bojoví inženýři, kteří uzavřeli díry do vnějšího pláště.

Proti obvyklé opozici gardy byl odpor velmi slabý. Sociostrážci si o sobě mohli myslet, že jsou elitní zabijáci, ale jak zjistili, mezi neozbrojenými dělníky nebo bídne ozbrojenými povstalci a zkušenými, v boji zblhlými gardisty byl velký rozdíl.

Ze žoldáků jsou mizerní hrdinové, usoudil Thoresen, když sledoval důstojníka sociostráže, jak kyne svému oddílu vpřed. Téměř polovina z nich se ještě pevněji přimkla k improvizovaným barikádám, které Thoresen nechal vybudovat ve vchodu do laboratoře. Druhá polovina se neochotně postavila na nohy a pohnula se vpřed.

Vojáci Kudlanek na druhé straně místnosti spustili palbu. Nejrychlejší strážce uběhl tři metry, než mu vybuchly nohy a on se rozplácl na tělech z předchozích vln.

Účetnická část Thoresenova mozku se nad tím pohledem otřásla. Mají pět lidí - Thoresen neviděl Fricka a Fracka - my jsme přišli s téměř sedmdesáti. Oni neutrpěli žádné ztráty a my jsme ztratili *třicet* mužů?

Komunikátor na jeho opasku zabzučel. Thoresen jej zvedl. Chvilí poslouchal, pak reproduktorek spěšně umlčel. Pomalu blednul, jak ho zachvacoval vztek. Převážně na sebe samého. Předpokládal, že Císař sem nevtrhne bez nějakého předchozího oznámení, ale zpanikařený Tech z komunikačního centra ho právě informoval, že garda už se vylodila. Včetně povstaleckého sektoru tak už byla zabrána téměř třetina Vulkánu.

Thoresen se došoural k veliteli stráže. „Budeme potřebovat víc lidí," řekl. „Budu je řídit z kanceláře bezpečnosti." Jak se protáhl z laboratoře do chodby, panel nad jeho hlavou explodoval.

Vstal a běžel chodbou až na její konec. Zastavil se a z kapsy vyndal malou červenou ovládací skříňku. Dotknul se zámků na otisk prstu a otevřel ji. Vyťukal na obrazovku .15 a uzavřel okruh. Pak se přinutil ke klidu a vzdaloval se od laboratoře Projektu Bravo. Čekali na něj gravisaně. „Do Oka," poručil a sáně se zvedly.

Za ním, pod podlahou hlavního ovládání laboratoře, se spustil časovač Thoresenova vlastního Vynálezu zkázy - jediná megatunová atomová bomba s omezeným dosahem, která měla vymazat celou laboratoř Projektu a dát tak Thoresenovi jedinou šanci zůstat naživu.

Ida spustila palbu do barikády sociostráží a zanávala.

„Alexi. Uvědomuješ si vůbec, že když nás tu zablokují a ty tvý nálože vybuchnou, už tě sebou nikdy nevemu na pivo?"

Alex to nevnímal. Jeho oči byly fixovány na jeden přístroj z jeho demokufříku. „Stene. Máme tu větší problém, než jsou moje nálože. Dostávám znamení, že je tu někde spuštěna nějaká nukleární bomba.

Sten zamrkal. „Ale kde? Kdo jí sem dal?"

„To nevím. Ale bylo by nejlepší to zjistit. Mé jméno je Kilgour z Nulové země." Nastavil detektor na směrovou funkci a mával jeho snímačem po místnosti. „Jo, to je dobrý. Ta bomba je někde támhle." Ukázal přes padesát metrů otevřeného prostoru k řídicímu panelu.

„No, zajímavý vyhlídky," řekl. „Nejdřív zkusíme projít tím otevřeným prostorem se zdravou kůží a potom se pěkně pobavím, až se to budu snažit deaktivovat, aniž bych věděl, kdy to má vyletět."

„Šílená minuta!" použil Sten odvěký pokřik. Skupina spustila palbu a projektily kropily barikádu.

Alex popadl svůj kufřík a vyskočil na nohy. Kličkoval za běhu a kolem něj třaskaly kulky. „Tam!“

Jorgensen se vyřítíl z úkrytu a pokropil strážce, který střílel po Alexovi. Ukázal se sice jen na chvíli, ale sociostrážce vystřelil. Náboj vyletěl z brokovnice, vybuchl uprostřed laboratoře a začaly z něj svištět ostnaté hvězdičky.

Z Jorgensenova ramene a paže se na chvíli stal polštářek na špendlíky, pak hvězdičky explodovaly. Vojáci oddílu Kudlanek na chvíli přestali střílet, ale disciplína zvítězila a oni pokračovali v palbě šílené minuty. Sten pozoroval Alexe, jak z podlahy trhá metr široké pláty a klouže pod její úroveň.

„Náš kamarád, skoro. Ano oni ho - “ a Frick a Frack se snesli z vrcholku kopule. Frack odjistil jednu svoji malou křidelní bombu a složil křídla.

Řítíli se vertikálním pádem dolů a ani on, ani Frick se nijak nepokoušeli brzdit. Zemřeli okamžitě, když jejich těla narazila do důstojníka stráže. Pak vybuchly bomby. Muž se proměnil v ohnivou kouli a skupinkou skrčenou po jeho boku prolétl šrapnel.

Sten spatřil Doktora, jak se vyplížil ze svého úkrytu poblíž Jorgensenova těla a vyrazil k willypušce mrtvého. Malá panda neohrabaně otočila willypušku směrem k barikádám, pak se pod tou - pro něj - tíhou zapotácěla. Jedna ruka stiskla spoušť a držela, dokud nebyl zásobník prázdný. Ještě větší šok. *Doktor vážně není...*

Sten svým zrakem přehlédl barikády a odpálil ruku jednomu právě odkrytému strážci. Jak se muž snažil stáhnout zpět, Bet ho dodělala.

Alex klečel vedle nukleární bomby pod deskami podlahy. Můžu jen doufat, říkal si pro sebe, že ty amatéři, který tohle sestrojili, měli alespoň trochu respektu k těm lepším a dali tam nějaký jištění. Udělal bych lepší A bombu zubama a po vopici, pomyslel si.

Bomba byla idiotsky jednoduché zařízení. Kovová koule, obalená něčím, co připomínalo modelínu. Malé směrové nálože trčely z povrchu ven, připojené ke snímači a k něčemu, co byl, podle Alexova předpokladu, časovač.

Začal vytrhávat drátky, potom se zamračil. Byly tam další dráty, pro které nenacházel žádné vysvětlení. Jenom hloupá léčka, usoudil.

A teď, pomyslel si, to nejhorší. Začal jemně vytahovat každou jednotlivou nálož ze své díry. Zajímalo by mě, kolik jich ještě vytáhnou, než tahle mrňavá bomba vybuchne? Setřel si pot.

Řidič namířil sáně do otevřeného prostoru a on i Thoresen se přikrčili za jejich štítem. Saně svištěly dolů chodbou a bojovníci odporu Migů se přikrčili. Vyskočili, někteří s brokovnicemi a otevřeli palbu.

Pozdě, protože sáně kolem chodby jen prosvištěly a už byly z dohledu.

Thoresen se podíval nahoru. Před ním byl vstup do Oka. S úlevou si oddechl. Ještě stále ho hlídal oddíl sociostráží.

„Mám to! Mám to!“

Sten koutkem svého oka sledoval Alexovu kulatou postavu, jak se odrazila od plochy pod podlahou a pelášila otevřeným prostorem. Alex skočil po šípce a posledních pět metrů do úkrytu překonal smykem. „Tvoje malá bestie je v bezpečí, babi,“ řekl.

„Takže nám zbývá jediný problém.“

„Ju,“ řekl Alex. „Vyštudovat, jak vodtáhnout, dřív než nás vocaď vynesou naše vlastní petardy.“

Za barikádami se statečně drželo nejméně patnáct strážců. „Řekla bych,“ spustila Ida, „že je oboustranné příměří moc nezajímá.“

„Správně,“ dodal Doktor chmurně. „Předpověď: Protože dostali tolik nařezáno, mysleli by si, že blafujeme.“ Vypálil několik dalších nábojů z willypušky, kterou mu Sten zapřel do správné pozice. „Kilgoure. Uvědomuješ si, že je to tvoje chyba? Teď už si nikdy nebudu moci otevřít svou soukromou ordinaci.“

„Vidiš, to je jedna z výhod, kterou jsem nezvážil," vysoukal ze sebe Alex. „Až na všechny ty krvavý kosti kolem."

Bet potřásla nevěřičně hlavou.

„Ido," řekl Sten náhle. „Hele, Alexi. Zkusíme udělat superblaf. Jestli na něj skočí, dostaneme se jím do boku."

Ida se vyšvihla na nohy a oba se úskoky přesunuli k uzávěru nákladní lodi. Zmatení Alex, Bet i Doktor zahájili krycí palbu.

Sten zaklínil světlici do okna ovládací kabiny lodi a do své uniformy si strčil přenosný komunikátor. „Myslíš, že tomu uvěří?"

Ida beznadějně zvedla ruku. „Romové na smuteční písně nevěří. Takže to klidně můžeme zkusit."

Sten se podíval na hodinky. Do výbuchu Alexových náloží zbývalo pouhých deset minut. On a Ida pospíchali k uzávěru a stříleli na strážce. Alex v tu chvíli nepozorovaně vyklouzl z improvizované pevnosti oddílu Kudlanek, blíž do boku strážníkům.

Strážce čekal. Dříve nebo později se jeden z nich ukáže. Dříve nebo později... škusnul sebou, když najednou z ovládací kabiny nákladní lodi něco vyletělo a s ohnivým svistem přelétlo laboratoř. Vypadalo to jako malý výbuch, ale strážce usoudil, že to byla pouze zbloudilá střela. Pak ale ze svých úkrytů vykvetly externí reproduktory nákladáku a zachraptěly. Zvuk sirény kolísal nahoru a dolů a kovový hlas oznamoval: „Varování dvě minuty před výbuchem. Všechny jednotky vyklidte prostor výbuchu. Opakuji, všechny jednotky vyklidte prostor výbuchu..."

Ted' teprve si strážce uvědomil, že výfukové trubice nákladáku jsou namířené téměř přesně na něj. Nevěděl, co má dělat.

„Muselo to trefit počítač," zamumlal muž vedle něj.

„Co se stane, jestli to vybuchne?" vysoukal ze sebe strážce.

„Upečeme se," řekl jeho společník.

Sten zakašlal a potom zmáčkl vysílací tlačítko přenosného komunikátoru. Ida jej napojila přímo do vysílací sítě. Snažil se, aby jeho hlas zněl co nejvíc počítačově.

„Toto je třicetivteřinové varování. Přepínám. Do aktivace spínače počítačem zbývá třicet vteřin. Všechny jednotky, opravná zpráva. Do výbuchu nyní zbývá patnáct vteřin..."

Téměř zpanikaření sociostrážci nezaregistrovali Alexe, který se vynořil z úkrytu. Ale i kdyby si ho všimli, nebyli by s normálními lidskými reakcemi schopni útok muže s vysokým g zastavit.

Alex po šipce přeskočil barikádu. První strážce, kterého udeřil, zemřel s rozdrčenou lebkou. Alex použil tělo jako polštář, když se převálil s nohama vystřelujícíma do vzduchu a prorážejícíma žaludeční stěny dalších dvou mužů.

Už stál zase na nohách a levou rukou mával tělem jednoho z mužů jako masitým kyjem.

Sten s Idou vstali a mířili a pálili rovnou od boku. Sten otevřel pusku, když zahlédl, jak Alex dalšímu strážci utrl hlavu, potom zmizel.

Dva vojáci vyběhli k barikádám. Křik. Ticho. Zbylí dva strážci už to nevydrželi a rozběhli se k východu. Alex vyskočil na vrchol barikády, zvedl třímetrovou kovovou pracovní lavici a vrhl jí jako oštěpem.

Ta dopadla na dva muže a rozdrtila jim páteře. Panda a Bet přesvištěli místností. „Navrhoval bych," stihl říct Doktor, když kolem nich probíhal, „abychom se vyhnuli obvyklým imbecilním gratulacím, které si vy lidi nikdy neodpustíte. Zbývají nám čtyři minuty."

Čtyři vojáci oddílu Kudlanek a Bet sprintovali chodbou. Za běhu chodbou bušil Sten do poplašných spínačů. Doufal, že to bude stačit.

Nálože explodovaly přesně tak, jak Alex řekl. Sten, Bet a Alex zírali oknem v hlavním průchodu na laboratoř ve tvaru střeva. Ida držela Doktora. Světlo blikalo, blikalo a znovu blikalo. V podlahových deskách pod nohama ucítili hluboké zachvění. Poté Projekt Bravo explodoval. Profilované nálože explodovaly jedna přes druhou, trhaly podlahu a zásobní prostory laboratoře, jako když se z ryby vyndávají střeva.

„Takhle nějak muselo vypadat Středisko,“ pomyslel si z ničeho nic Sten.

Hřmot se stupňoval a poplašná zařízení řinčela. Zespoda laboratoře se do prostoru zvedl chomáč sutě. Horní část, kde byli Techové, však zůstávala stále nedotčená.

Ida a Doktor pohlédli na Alexe. „Sem kapánek zklamanej,“ řekl, ale ani slovo nemyslel vážně. „Nepočítal jsem s tou sympatickou druhou peckou. Nebylo by čestný vydávat to za svou vlastní práci.“

A potom Bet zjistila, že Sten zmizel.

KAPITOLA TŘICÁTÁ SEDMÁ

BYLO TO HOTOVO. Všechny stopy po Projektu Bravo byly explozí odstraněny. Poprvé po mnoha hodinách se Thoresen opět cítil bezpečně.

Nalil si oslavnou skleničku. Zvláštní, pomyslel si. Jeho sen byl v troskách, ale on byl i přesto v povznesené náladě. Přece jenom Císaře přelstil. Teď mu jen zbývalo čekat, až se v jeho dveřích objeví vojáci gardy a on jim poděkuje za to, že ho zachránili před zuřícími zástupy Migů a odevzdá se do jejich rukou.

Co mu může Císař udělat? Postavit ho před soud? Za co? Nemá žádný důkaz. A navíc, říkal si Thoresen, teď Císař bude muset veřejně přiznat, že by mohla existovat alternativa k jeho monopolu na AM₂.

Thoresen bude pravděpodobně muset přijmout nižší postavení ve vedení Firmy. No a co, pokrčil rameny. Pár let to bude trvat, ale zase se dostane do čela. A potom jim ukáže. Všem jim ukáže.

Najednou si Thoresen uvědomil, že byl docela šílený. Rozchechtal se. Jak podivnou věc to o sobě zjistil. Bylo to jako být jiným člověkem vně své osoby a pozorovat se a zaznamenávat své myšlenky i činy. Zkoumat je, jako Tech zkoumá mikroby. Najednou mu něco vytanulo na mysl. Je Sten opravdu *mrtvý*? Ten výbuch? Nebylo to přesně to, co očekával. Byl tak nějak jiný. Thoresen se přistihl, že si přeje, aby byl Sten naživu. Sevřel prsty a představoval si, že drtí jemný krk toho Miga. Stene, řekl si pro sebe. Stene. Pojď ke mně.

Za jeho zády něco zarachotilo. Thoresen se pousmál a otočil se.

Sten byl od něj jen několik metrů a lehce si to šinul k němu. V ruce se mu leskl nůž.

„Děkuju ti, že jsi tak pohotový,“ řekl Thoresen.

Sten zaváhal. Byl zmaten.

„Vy mě znáte?“

„Ano. Důvěrně. Zabil jsem tvoji rodinu.“

Sten na něj zbrkle vyrazil a šermoval mu nožem před krkem. Thoresen uhnul, lehce sykl. Špička čepele se dotkla jeho ramene a zanechala krvavou stopu. Vykopnul do strany a ucítil příval potěšení, když zaslechl suché zachroupání Stenova zápěstí, které se zlomilo. Nůž vylétl a zmizel někde v trávě.

Sten svoji bolest nevnímal, prohnul se, aby ho rána minula a udeřil svojí zdravou rukou. Zatnul prsty do Thoresenova obličeje. Thoresen od něj ucouvl. Sten se skrčil, očekával protiútok. Pak si uvědomil, že na něj baron nejde. Vzadu, jen pár metrů za ním, byla sbírka jeho zbraní. Thoresen si šel pro pušku.

Sten sprintoval ke zdi, kde jeho ruka sáhla po starobylé mušketě ve chvíli, kdy měl Thoresen v ruce to, pro co šel - Sten si uvědomil, že to byla pirátská verze willypušky - a začal střílet. Sten skočil po šípce k zemi, zvedl pušku. Vystřelil. Výstřel roztříštil hlavní osvětlení kopule. Nastala tma a on se kutálel dál, zatímco temnotu prosvěcovaly kulky AM₂, které po něm pátraly.

Doplazil se za strom. Kolem něj vybuchovaly kusy země a dřeva. Pak bylo ticho. Sten se zaposlouchal.

Zaslechl lehké šustění Thoresenových kroků ve tmě. Sten si myslel, že jde k němu. Připravil se ke skoku.

Cvaknutí. Dlouhé zaskřípění. Thoresen otevřel klece.

Z klece vyběhli tygři. Dva obrovští mutovaní šedí Bengálci. Slabě vrčeli a švihali ocase.

Thoresen zmáčkl ovládací tlačítko. V jejich obojcích to zašimralo, tygři se obrátili a rychle se od něj vzdálili.

Sten se prodíral křovím. Kde je Thoresen? Proč na něj nešel? Za ním se ozvalo

zašustění. Lehké našlapování. Sten se otrásl, když tygr zaútočil. Skoky. Pak jeden mohutný skok přímo na něj.

Padl dozadu, spojil nohy a v mocném kopnutí je ze všech svých sil vymrštil nad sebe. Dopadly a tygr ho přeletěl. Ležel na zemi a bezmocně sebou škubal. Snažil se vstát, ale pak klesl k zemi. Byl mrtvý, Stenův kopanec mu rozdrtil hrdlo.

Sten se postavil na nohy. Bojoval s bolestí v nehybném zápěstí. Dělal se mu zle od žaludku. Potom znovu. Tam odněkud! Zvuk. Thoresen, byl si jistý.

Světla kopule se rozsvítila. Sten se na moment zarazil, jak jej oslepila náhlá záře. Willypuška opět spustila palbu a on po šipce skočil do rohu. Byl za dalším stromem. Kolik výstřelů ještě zbývalo? Neslyšel, že by Thoresen znovu nabíjel. Musela mu docházet munice. Sten se divoce rozhlížel kolem a hledal nějakou zbraň.

Stál tam tygr. Šlehal ocasem a připravoval se ke skoku. Pak zařval, aby Stena přikoval na místo.

Sten se nuceně zasmál divokým, téměř hysterickým hlasem.

„Mám toho druhýho, Thoresene!“ zakřičel.

Baron vypálil z willypušky. Zasáhl tygra právě ve chvíli, kdy skákal na Stena. Ve skoku se otočil vzhůru nohama a mrtvý dopadl na zem. Thoresen střílel dál, až se najednou ozvalo suché klapání. Zásobník byl prázdný. Sten vyrazil z křoví.

Thoresen ho uviděl a zoufale hledal další zásobník. Nic. Rychle ustoupil zpět - sáhl po první zbrani, kterou našel. Čepel šavle zaskřípěla, jak ji stahoval ze zdi a seknul.

Sten zachroptěl bolestí a špička šavle mu spočítala žebra. Vyhnul se backhandovému úderu a sáhl po zbrani. Jakékoliv zbrani.

Rapír se zaleskl, když Thoresen znovu udeřil. Ozvalo se hlasité zařinčení, jak se čepele setkaly. Sten lehce, téměř reflexivně zkroutil zápěstí, když šavle sklouzla dolů. Podnikl výpad, ucítil měkkost, což byl Thoresen, a pak se mu čepel pod Thoresenovým blokem téměř rozpadla. Sten ustoupil dozadu.

Ohnul zpátky tenký meč. Snažil se nasadit správné držení. Pak pomyslel na nůž a uvolnil svůj stisk. Thoresen udělal krok vpřed. Smál se a zuřivě kolem sebe mával šavlí sem a tam.

Bez šance, pomyslel si Sten. Šavle, kterou držel Thoresen, byla pevná a dobře nabroušená. Sten bojoval jen s úzkým kusem špičaté oceli. Pružné oceli. Sten si najednou uvědomil, že právě to by mohla být výhoda. Ta pružnost. Ať Thoresen útočil jakkoli tvrdě, vždycky jeho ránu mohl odvrátit.

Thoresen udeřil. Čepele se střetly. Rapír byl jako had, když se prohnul pod šavlí a využil sílu jejího úderu, aby ji odrazil. Potom Sten bodl. Ucítil, jak si špička našla maso a Thoresen zasténal, když jím projela.

Sten udělal krok zpátky před útočící šavlí. Pauza. Thoresen stál před ním, hekal a z několika ran mu tekla krev. Očividně ho to však nijak nerozházelo.

Znovu zaútočil a silně udeřil. Sten se pokoušel výpad odrazit, ale tenká čepel kordu mu sklouzla a on ucítil, jak se mu šavle zařízla hluboko do paže, a ta se následně zvrátila z dosahu.

Thoresen věděl, že teď už Stena měl. Způsob, jakým rapír poklesl, ho ujistil, že ruka, kterou Sten šermoval, je bezvládná. Stejně jako druhá.

Vyrazil vpřed a sekal po něm. Minul, protože Sten čepel odrazil, ale jeho postoj zůstal odkrytý. Thoresen se napřáhl k backhandovému zásahu, který by Stenovi jistě setnul hlavu.

Zařval bolestí, jak mu rapír projel loktem. Šavle mu vypadla z ruky. Thoresen po ní zoufale zašmátral a jeho prsty obepnuly ostrý kov. Odrazil útok kordu a ucítil, že mu odpadává maso na prstech.

Baron napřáhl se zdravou rukou, dlaní jako hranou nože a zamířil na Stenovu klíční kost. Ucítil, že kost povolila a udeřil znovu. Sten však úder odrazil a ustoupil dozadu s jednou paží bezvládně se kývajícím u těla. Snažil se alespoň si udržet rovnováhu. Thoresen

mu uštědřil další ránu a Sten pocítil hrůznou agónii bolesti, protože úder zachytil svojí bezvládnou rukou. Prudce vymršřil ruku, prsty jako tupý meč. Ucířil, ře Thoresenova řebra praskají jako suché dřevo. Ustoupil dozadu, aby se vyhnul protiúderu, ale zakopl a dopadl na koleno. To už byl Thoresen na Stenovi a natahoval ruku po jeho krku.

Sten vystřelil nahoru vší zbývající silou. Pod řebra. Kost znovu povolila. A dál. A ještě dál. Měkké vlhko.

Thoresen řval bolestí.

- Sten mu z hrudi vyrval srdce.

Krátkou chvíli Thoresen vyděšeně zíral na Stena. Potom už jen padal.

Sten se ohromeně podíval na srdce ve své pěsti. Kapala z něj krev. Potom dolů na baronovo tělo. Otočil se a zahodil pulsující orgán do křoví, kde leřeli tygři.

Nečekaně zaslechl výkřik a vřhlédil nahoru. Blížila se k němu temná postava. Snařil se ji udeřit.

Bet ho chytla do náruče a již bez vědomí ho položila k zemi.

KAPITOLA TŘICÁTÁ OSMÁ

CÍSAŘOVA TVÁŘ byla jeden chladný kámen. Mahoney před ním stál ztuhlý v pozoru.

„Byly zničeny veškeré stopy po AM₂?“

„Anopane!“

„A má Vulkán novou vládu?“

„Anopane!“

„A Thoresen?“

„Eh... mrtvý, pane.“

„Ach tak. A nenařídil jsem náhodou, aby byl zajat živý?“

„Nařídil, pane.“

„Tak proč nebyl můj rozkaz uposlechnut?“

„Bez omluvy, pane.“

„Ty nemáš omluvu? Nic víc, než to své bez omluvy, mi k tomu neřekneš?“

„Ne, pane.“

Mahoney se tyčil nad Stenem, který se ze všech sil snažil stát v pozoru. Velmi obtížné, když jste od hlavy až k patě v nemocničním systému L5.

„Právě jdu od Císaře.“

Sten čekal.

„Měl jistě, dosti hlasité, komentáře. Zvláště pak, vojáku, ohledně té maličkosti se záměrným neuposlechnutím rozkazu. Imperiálního rozkazu.“

Sten si uvědomil, že se to týká jeho. Psychicky se zhluboka nadýchl a čekal na nejhorší. Pravděpodobně poprava.

„Chcete za sebe něco říci, poručíku?“

Sten chtěl. Ale věděl, že by mu to nepomohlo. Jenom by plýtl dechem? Byl již odsouzený...

„Čekám, poručíku.“

„Eh, promiňte, pane," zasípal Sten, „ale právě jste mě oslovil poručíku.“

Mahoney se rozesmál, potom se posadil na roh nemocničního lůžka. „Povýšení na příkaz samotného Císaře, hochu.“ Sáhł do blůzy a vytáhl pár malých stříbrných kolejniček. A Stenův nůž. Vše to položil na postel.

Sten si byl jistý, že buďto sní, nebo že se Mahoney zbláznil, anebo obojí. „Ale já myslel, že, eh...“

„Velkej šéf byl šťastnější než kus hovězího ve vařený kapustě," zažertoval Mahoney. „Přehodnotil totiž svůj rozkaz, ale nebyl čas, aby se to k vám doneslo.“

„On chtěl, abysme Thoresena zabili?“

„Tím nejhorším způsobem. Ušetřilo to spoustu vysvětlování.“

„Ano, ale to povýšení," pokračoval Sten. „Já nejsem důstojnický typ.“

„Nemohu než s tebou souhlasit. Avšak Císař byl jiného názoru a dobrý voják svého velitele vždycky poslouchá. Nemám pravdu, poručíku?“

Sten se zazubil. „Alespoň skoro vždycky," řekl.

Mahoney vstal, aby odešel.

„A co Bet?“

„Pokud proti tomu nic nenamítáš," odpověděl Mahoney, „vstoupí do tvé skupiny Kudlanek.“

Sten vůbec nic nenamítal.

Věčný Císař láskyplně oprášil láhev. Otevřel ji a nalil dvě pořádné sklenky. Mahoney

jednu zvedl a podezřívavě prohlížel obsah.

„Zase skotská, šéfe?“ chtěl vědět.

„Jo. Až na to, že tentokrát je opravdová.“

„Odkud?“

„Nepovím.“

Mahoney usrkl a zapitvořil se.

„Co to - ?“

Věčný Císař zářil. Vypil velký doušek, převaloval ho v ústech a vychutnával.

„Ta píše,“ vydechl.

Znovu si naplnil sklenici.

„Zařídil jsi všechno? Myslím tím ohledně Stena?“

„Tak jak jste řekl, šéfe.“

„Dej mi vědět, jak si povede dál. Myslím, že Sten je hoch, kterého bysme měli sledovat.“

„To jistě ano, šéfe. To jistě ano.“

Mahoney se přinutil dopít whiskey a nastavil skleničku pro další. Při své práci si musel dávat velký pozor, aby byl šéf vždy spokojený.

A Věčný Císař nerad pil sám.

Allan Cole a Chris Bunch
Sten

Z anglického originálu

STEN

přeložil Petr Černý

Obálka a grafická úprava obálky Petr Bauer

Sazba a litografie obálky Filip Cubr, Plzeň

Jazykový redaktor Jana Faloutová

Odpovědný redaktor Eva Hallerpvá

Vydalo nakladatelství PERSEUS publishing s.r.o.

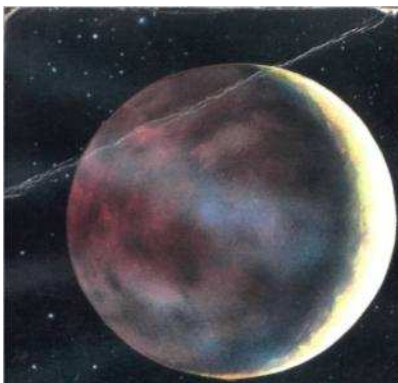
jako svou 104. publikaci

Plzeň 1999,], vydání

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

Cena včetně DPH 169 Kč

ISBN 80-86030-68-7

Sten

PŘÍBĚH OSOBNÍ MSTY

Vulkán byla staletí stará průmyslová planeta, kterou řídila Firma - odporná a chladná jako smrt.

Na Vulkánu se rodily pouze dva druhy lidí: ti smíření s osudem nebo ti drsní... a Sten byl drsný.

Když jeho rodina zahynula při záhadné „havárii“, Sten se vzbouřil a trýznil Firmu, přežívaje v nekonečných potrubních norách kovového světa.

Sten by skončil s vypáleným mozkem jako každý jiný delikvent, kdyby nezachránil záhadného cizince, který mu pomohl uprchnout z Vulkánu - a záhy se na něj vrátit!